

# Část první

*Ozvěny neznáma*

*Příroda se snaží lhát vám přímo do očí.*

CHARLES DARWIN

# Prolog

Začalo to vše velkým třeskem. Nebo si to alespoň většina vědců myslí. Ať už to bylo jakkoliv, o nějaký čas později se utvářely galaxie, mezi které patří i ta, která nás zajímá nejvíce – Mléčná dráha. Ač je galaxie stará miliardy let, až posledních pár tisíciletí ji ovlivnilo nejvíce. Řád, který střídal chaos, a naopak. Naštěstí pro galaxii se několika bytostem, které si začaly říkat Strážci, podařilo získat nadvládu nad galaxií a navrátit do ní zatím fungující řád. Před příchodem Strážců dominovaly v galaxii dvě jiné rasy.

Terrané jsou potomky lidí z planety Země. Za dobu své existence se rozšířili po galaxii nejvíce ze všech jiných ras. Dříve galaxii vládli oni, ale nikdy nedokázali nastolit trvalý řád, jak to dokázali Strážci.

Krchové se objevili až po pádu terranských nadací. Terranští průzkumníci na ně narazili, když znovu osidlovali galaxii. Krchové jsou lid, který většinou nejdříve činí a až pak se ptá, není tedy divu, že netrvalo dlouho a vypukla Kršsko-terranská válka, kterou ukončil až příchod Strážců.

Whoové se v Mléčné dráze objevili až po příchodu Strážců. Nikdo přesně neví, kde se vzali. Co je horší, už ani samotní whoové si to nepamatuji, protože po jejich rychlé expanzi si po pár generacích, které se u těchto drobných žlutých „žabek“ střídají velmi rychle, nikdo nemůže vzpomenout ani na to, kde je jejich rodný svět. Možná jejich předci věděli, co se děje v okolním vesmíru a jen vyčkávali na to, až bude klid. Kdo ví, možná časem najdou přední terranští vědci odpověď na tuto otázku.

Nekroni vpadli do naší galaxie jako dobyvatelé z jiné galaxie. Po krutém boji skončila invaze remízou a nekroni, kteří přišli o možnost návratu domů, zůstali v Mléčné dráze, kde se začlenili do společného soužití s ostatními.

Bylo jen otázkou času, kdy se objeví UI – umělá inteligence. Vzešla z kršské technologie. Po jejím příchodu nastal problém s vysoušenými planetami vlivem jejich technologie, proti čemuž se bouřili především whoové. Naštěstí terranští vědci z Centrální

university Strážců přišli s novou technologií, která dokáže planetu vrátit zpět do původního stavu, takže vznikající konflikt byl zažehnán.

Nejtajuplnější rasou však zůstávají Strážci. Málokdo má to štěstí, že je za celý svůj život zahlédne alespoň na vteřinu. Je jich velmi málo. Oni sami svůj počet tají, nicméně se má všeobecně za to, že jich není více než pár desítek. Z jejich fyzického vzezření to vypadá na to, že vzešli mutací terranů. Mají jen dvě odlišnosti. Mají nazelenalou kůži a větší mozkovnu. Galaxií vládnou rozumem. Nenutí všechny důležité vládce neútočit, ale nastavují mantinely, ve kterých se mohou vládci pohybovat. Navíc disponují i jinými schopnostmi jako je například telepatie, takže málokterý vládce jim dokáže lhát. Strážci mají v galaxii takový respekt, že když se o nich mluví jako o rase, píše se s velkým písmenem na začátku. Mnozí členové jiných ras ke Strážcům cítí takovou náklonnost, že dobrovolně vstupují do jejich služeb. Vládnoucí rasa si své ovečky hýčká, poskytuje jim práci, vzdělání. Jediné, kdy jsou poddaní Strážců vystaveni nebezpečí, je zažehnavání konfliktů. Strážci nemohou riskovat smrt byt' jen jediného z nich, tak posílají armády složené ze svých věrných. Nejdůležitějšími Strážci je předseda rady Cole, který sídlí na hlavní planetě Centrum a jeho zástupce Wizard. Jejich poradcem je profesor Dorfein z Centrální university Strážců.

Strážci drží galaxii pevně ve svých rukou. Zatím si s problémy poradili snadno. To se ale může změnit...

# I. Koloběh života

Budík zvonil, ale Jesicu neprobudil. Byla už dlouho vzhůru, nemohla dospat, těšila se na dnešní den. Zaklapla budík a vypravila se do koupelny upravit. Má to být velký den – její velký den. Jesica Warden je terranskou studentkou Centrální Univerzity Strážců. Jako malou ji našla Visar Warden, terranská správkyně jedné z obchodních planet Galaktické správy. Jesicy jí bylo líto, roztomilé děvčátko si ponechala, dala mu své jméno a vychovala. Po pětadvaceti letech v kultuře vládců Mléčné dráhy vyrostla pomocí dokonalé péče na planetě Centrum krásná žena. Vyniká především svými výraznými rudými vlasy, které se jí vlní až pod ramena. Jesica studuje astrofyziku a tento den jí bude zadán její první vlastní úkol.

Po snídani se rychle vypravila školy. Zamířila rovnou do kabinetu profesora Dorfeina. Jaké bylo její překvapení, když vedle svého vyučujícího spatřila nejznámější osobu v galaxii. Stál tam sám Cole – hlava Nejvyšší rady Strážců. Jesica zkoprněla v němém úžasu.

„Vítejte, Jesico, nemějte strach a posaďte se,“ pronesl Cole hlubokým hlasem a pobídl studentku, aby si sedla.

Ač byla stále nervózní, Jesica se rychle vzpamatovala a začala reagovat. „Dobrý den, pane, netušila jsem, že tu budete i vy.“

„To je v pořádku Jes, není se třeba bát, pan Cole se přišel jen podívat, jak se daří naší terranské odchovankyni,“ uklidňoval dívku profesor Dorfein.

„Ano, je to tak. Především mě však zajímá, jak dokážou studenti zvládat učivo na naší nejlepší škole. Uvažujeme o tom, že bychom školu mohli rozšířit pro více nadaných studentů,“ vysvětloval Cole. „Studenti ale musí mít výsledky. Rozhodl jsem se proto dozorovat nad tvou další aktivitou v rámci školy, abych mohl co možná nejlépe posoudit tvé dovednosti, pokud ovšem nemáš námitky. Nerad bych, aby ses cítila pod nějakým tlakem.“

„Ne, já to zvládnou. Moc se těším na svůj úkol,“ ujišťovala Jesica Cola.

Profesor Dorfein byl potěšen. „Dobrá tedy, tvým úkolem bude zmapovat nově vzniklý hvězdný systém. Máš štěstí, není daleko, jen několik desítek světelných let. Více informací budeš mít v dokumentaci, kterou máš připravenou ve své přidělené cestovní lodi, kterou jsme vylepšili o nutné vybavení. Jmenuje se Skyline a je již připravená k použití. Létat umíš, tak mi nezbývá nic jiné, než ti popřát hodně štěstí na tvé první misi.“

„Hodně štěstí, Jesico, doufám, že se vám bude dařit,“ přidal se k povzbuzování i Cole.

„Děkuji, pokusím se vás nezklamat.“

Jesica našla svou loď celkem rychle. Jednalo se o běžnou cestovní loď. Místa má dost, protože loď je stavěná až pro osm cestujících. Slíbená měřicí zařízení nechyběla. Jesica přes komlink sdělila své adoptivní matce všechny novinky a vyrazila. Po cestě měla dost času, aby si prošla veškerou dokumentaci k misi, kde se dočetla, že bude zkoumat nedávno utvořený hvězdný systém, jehož středem je žlutý trpaslík. Podle předběžných měření by se v systému mohlo vyskytovat přibližně osm planet. Všechny planety a hvězdu nyní musí Jesica zmapovat a popsat, jí zjištěné informace pak budou zapsány do centrální databáze. Po několika hodinách byla Dívka téměř u svého cíle, proto přešla na podsvětelnou rychlost. Vynořila se přímo před obrovskou lodí, po chvíli v ní poznala jasné rysy kršské technologie. Jednalo se o bitevník typu spalovač. Po chvíli jí počítač oznámil příchozí komunikační spojení. Jesica otevřela telekomunikační kanál. Na monitoru se objevila tvář staršího krchy.

„Jsem Zar’Khul, admirál flotily vládce K’Argola, jehož území právě narušujete, identifikujte se, nebo bude vaše loď zničena.“ Krcha se snažil vyděsit Jesicu, která však nezpanikařila.

„Dobrý den, admirále, jsem Jesica Warden z lodi Skyline, z pověření Galaktické správy jsem přiletěla prozkoumat tento hvězdný systém, posílám vám svá identifikační data.“ Stiskla tlačítko a přeposlala potřebné soubory. Krcha po přijetí souboru nevěřícně koukal, jakých výsledků se mu dostalo.

„Omlouvám se, madam. Chystáme se osídlit velkou hornatou planetu v tomto systému. Můj pán potřebuje nové škrtiče. Neměl

jsem tušení, že tak mladé terranské děvče pracuje pro Strážce,“ omlouval se trochu nervózně kršský velitel.

„Nic se neděje. Sbohem.“ Jesica se rozloučila a vydala se směrem ke hvězdě. Zjistila v soustavě přítomnost 7 planet. Po chvíli dorazila do potřebné vzdálenosti od hvězdy, přesunula se do místnosti s ovladači senzorů.

Započala měření, neviděla nic, co by nečekala. Mladá hvězda vykazovala všechny vlastnosti, které měla mít. „Počátek života,“ pomyslela si Jesica. Když náhle počítač zahlásil neobvyklý výkyv některého parametru. Jesica se podívala na monitor a zjistila, že hvězda vykazuje neobvyklé chování. Po hodině analyzování dat studentka zjistila, že se hvězda podle počítače posunula ve svém životním cyklu o několik miliard let vpřed. A navíc, co je horší, hvězda stále rychle „stárne“. Z omylu, že počítač zahlásil chybu, ji vyvedl pohled na hvězdu z pilotní kabiny. Bylo i pouhým okem patrné, že se zvětšuje rychle. Jesica se ihned vzdálila od hvězdy na dostatečnou vzdálenost, aby ji nepohltila. Celou dobu přemýšlela, jak je takový jev možný, a i kdyby ho připustila, jak je možné, že ještě sama žije. Pokud hvězda roste mnohonásobně vyšší rychlostí, musí i vyzářit tolikrát více energie, což by znamenalo okamžité vypaření všech těles v okolí hvězdy. Jesica vypočetla, že nebude trvat dlouho a hvězda se přemění v supernovu, jejíž výbuch by už mohl být znatelný. Zahájila únikový manévr, který byl ale po chvíli ukončen další událostí, která přišla. Celou loď zasáhlo elektromagnetické vlnění o takové síle, že vyřadilo veškerou elektroniku.

Po chvíli systémy naběhly, ale to už Jesica viděla jen hvězdu hroutící se do sebe sama a pak přišel předpokládaný výbuch. Jes proběhl celý život před očima, myslela, že ve vteřině zemře. Pak ale zažila něco podivného. Nejprve přišel oslepující záblesk, pak několik vteřin viděla jen tmu. Myslela si, že je mrtvá a že po ní zbyla jen myšlenka. Pomyslela na svou loď, jestli z ní něco zbylo, jestli někdo najde její ostatky. Pak ale přišel opět jasný záblesk a Jesica ležela na podlaze své lodi. Loď v době neschopnosti pilotky automaticky přešla na autopilota. Jesica se podívala na monitor a ten signalizoval mnoho objektů neznámého materiálu v okolním vesmíru. Ale co bylo

zajímavější, počítač upozorňoval na velmi nebezpečný objekt, který zůstal po hvězdě – na černou díru. Chvíli si myslela, že by bylo lepší, kdyby byla mrtvá, protože pokud jsou všechny dosud získané poznatky o černých děrách pravdivé, tak mrtvá brzo bude.

## II. Známký života

Jesica se ihned vydala směrem domů. Ačkoliv byla velmi dobrou pilotkou, nedařil se jí průlet mezi asteroidy, které se ukázaly být velmi ničivé. Nechtěla si ani představit, co by se stalo, kdyby ji takový objekt zasáhl. Při hledání řešení, jak by se šikovně dostala do bezpečí, ji vyrušil počítač, který oznamoval známky života na nedaleké planetě.

V tom to dívce došlo – byli tu krchové. Ihned zamířila k jejich vyvolené planetě. Když prolétla skrze oblaka, naskytl se jí pohled na zničenou kršskou flotilu. Po průletu nad povrchem rozeznala části bitevníků typu spalovač a havarovaná letadla škrtiče. Počítač hlásil jednoho přeživšího, Jes přistála, vzala si brašnu s první pomocí a vydala se za zdrojem známek života. Trosky válečných strojů v ní vzbuzovaly smíšené pocity, vyrůstala v prostředí, kde se násilí považovalo za největší prohřešek, zatímco úcta k životu byla jednou z nejvýraznějších vlastností obyvatel, kteří žijí pod ochranou Strážců. Vraký ji tedy naplňovaly mírným potěšením, že už nikdy nebudou mít šanci ohrozit něčí život, ale zároveň truchlila pro mrtvé krchy, kteří nepřežili následky výbuchu hvězdy. Dorazila k jedné jeskyni, ze které vycházel signál života. Vešla a po pár krocích narazila na velmi poraněného krchu.

„Arrrgh!“, vyštěkl krcha a pokusil se zvednout a napadnout dívku. Jes uhnula a krcha se skácel pod tíhou svých zranění zpátky na zem.

„Uklidněte se, přišla jsem vám pomoci,“ snažila se Jesica řešit situaci.

„Cos provedla? Cos udělala, že všichni moji lidé zemřeli?“ Pohlédla mu do tváře a až teď v něm poznala admirála Zar’Khula.

„Nic jsem neprovedla, sama nevím, co se stalo, a také mě to zajímá, co se stalo vám?“ Jesica doufala, že jí krcha řekne něco, co by jí pomohlo rozluštit záhadu. Zároveň začala Zar’Khulovi ošetřovat poranění.

„Dobrá, budu ti věřit děvče. Brzy po našem setkání dorazily kolonizační lodě. Když naše letectvo dokončovalo průzkum planety,

naše počítače na chvíli vypadly. Nejdříve jsme mysleli, že na nás udeřili nějakí nekroni nějakou jejich pošahanou technologií. S letectvem už jsme spojení nedokázali navázat. Pak se ale objevily ty šutry. Padlo nám přes padesát spalovačů a pak dostal zásah i ten můj. Při cestě k záchrannému modulu jsem utrpěl mnoho zranění, naštěstí jsem svého cíle dosáhl a unikl jisté smrti na palubě. Po přistání na planetě proběhlo ještě mnoho podivných bouří a modul začal být nebezpečným místem, elektronika si dělala, co chtěla, tak jsem se schoval do této jeskyně,“ vypravoval Zar’Khul. Jes mezitím krchovi ošetřila mnoho ran a regenerační mast způsobila celkem rychlé zotavení některých částí těla.

„Pojďme tedy rychle k mé lodi a vypadneme odtud. Nikdo jiný podle počítače nepřežil, je mi líto,“ pronesla smutně Jesica. Pro jistotu vzala příruční senzor s krátkým dosahem a pokusila se zjistit přítomnost jiné živé bytosti. Byla velmi překvapená, když ji počítač ohlásil existenci živé bytosti o něco hlouběji v jeskyni.

„Co se děje, proč nejdem?“ Ptal se nechápavě krcha.

„Něco tam je, hlouběji v jeskyni. Něco neurčitého,“ vysvětlovala Jes. Nechápala, že signál nezachytila již z lodi. Po chvíli ale usoudila, že to mohlo způsobit složení hornin jeskyně, které signál zastínilo.

„Může to být nějaká šelma, která tu žije, velitel letky škrtičů nám nějaké hlásil,“ upozornil Zar’Khul dívku.

„Ne, senzory dokážou rozpoznat inteligentní život od primitivního, je tam někdo. Pojďme se podívat.“ Dvojice vyrazila. Krcha si pro jistotu připravil příruční blaster. Jes vyndala baterku a osvětila část jeskyně. Na zemi spatřili nehybného terranského muže. Žil, ale ačkoliv Jes nenašla žádnou známku zranění, muž byl v bezvědomí.

„Musíme ho odnést na loď, tam ho prohlédnu důkladněji. Uneseš ho?“ Jesica nevěděla, zda bude krcha již dostatečně silný, aby mohl nosit těžká břemena. Nic jiného jim ale nezbývalo.

„Samozřejmě, děvče, copak jsem nějaký whoa?“ Popadl terrana, přehodil si ho přes záda a vyrazili. Už po cestě se studentce Centrální university Strážců honilo několik věcí hlavou. Jak je to všechno

možné? Kdo je ten muž? Ví něco, co ona ne? A hlavně, jak se dostat z bludiště nebezpečných asteroidů.

Nalodili se a vyrazili k obloze. Když už byli na orbitu planety, nestačili se divit. Po chvíli dopadlo mnoho asteroidů na planetu a postupně ji rozmetaly na kousky. Zánik planety sledovala Jes se Zar'Khulem už z bezpečné vzdálenosti.

„To je klika, co? Ta planeta zanikla, až když jsi mě zachránila, jako by existoval nějaký Bůh, který mě chtěl živého,“ začal vtípkovat krcha.

„To jsou hlouposti, měli jsme štěstí,“ odmítla myšlenku vyšší moci Jesica.

\*

„Co prosím?“ Ptal se nevěřícně Cole profesora Dorfeina.

„Je to tak, jak říkám, pane, ve hvězdném systému, kam jsme poslali Jesicu Warden se z hvězdy stala černá díra. Nevíme, jak je to možné, ale zdá se, že černá díra je zdrojem asteroidů nám zatím neznámého materiálu. Na jednu whoovskou planetu dopadlo několik těchto těles,“ vysvětloval profesor.

„Jaké měl ten střet následky? Kolik zemřelo nebohých whoů?“ Dotazoval se Cole.

„Z planety nic nezbylo,“ pronesl Dorfein smutně. Vtom je vyrušila příchozí postava.

„Promiňte, že vás ruším, ale situace je ještě vážnější.“ Do místnosti vstoupil další strážce.

„Jak to může být ještě vážnější, Wizarde?“ Ptal se udiveně Cole.

„Máme zprávy z celé galaxie, že se některé hvězdy začaly hroutit na černé díry a že se tam vyskytují stejné asteroidy. Zdá se, že odpověď na tyto anomálie najdeme v systému, do kterého byla poslána naše terranka,“ vysvětloval Wizard.

„Co tomu nasvědčuje?“ Chtěl vědět víc Cole.

„Podle času hroucení všech hvězd to odpovídá. Jako by to první zhroucení bylo zdrojem nějakého vlnění, které se žene skrze celý vesmír všemi směry. Navíc, nově postižené hvězdy se mění pomaleji,“ pokračoval Wizard.

„To opravdu nic nevíme o těch asteroidech?“ Cole vypadal velmi poklesle.

„Víme, že se dají zničit, ale byla by třeba celá armáda,“ prohlásil profesor Dorfein.

„Dobrá máme tedy dva úkoly. Prvním bude kontaktovat Jesicu Warden, pokud ještě žije, aby nám podala co nejvíce informací. Druhým úkolem bude zajistit bezpečí v galaxii. A nemusí se účastnit jenom Strážci. Ať všichni vládci v galaxii pomáhají likvidovat nebezpečná tělesa. Vypíšeme odměny a vládci budou rádi pomáhat. Dejte se do práce, já uvědomím vládce v galaxii,“ zavelel Cole a jeho dva společníci odešli.

### III. Křemíková záchrana

„Několik dní se snažíme dostat odtud a nic. Mezi těmi kusy skály se nedá proletět,“ naříkala Jes. Asteroidové bludiště dohnalo studentku Centrální university Strážců téměř k šílenství.

„Však nás někdo přijde zachránit. Strážci jsou nejmocnější bytosti galaxie, ty patříš k jejich následovníkům, nenechají tě tu jen tak,“ utěšoval dívku kršský admirál.

„Ano, Zar'Khule, snad máš pravdu, ale i na speciálním subprostorovém vysílání Galaktické správy nemůžu zachytit nic. Tedy jen nějakou nesmyslnou posloupnost hodnot. Možná nám poslali zprávu, ale ty kameny ji nějak poškodily a já už nedokážu zpětně doplnit ztracená data,“ řekla smutně Jesica.

„Hlavu vzhůru. Bud' jako krchové, nikdy se nevzdávej. Dostaneme se odtud.“ Zar'Khul byl krcha tělem i duší. Slovo „porážka“ nemá ve svém slovníku a pravděpodobně ani neuvažuje o tom, že by jej tam zařadil.

„Máš pravdu, musí existovat způsob, jak z toho ven. Škoda, že ten terranský muž je stále v komatu. Nevíš, jestli počítač ohlásil nějakou změnu jeho stavu?“ Jes stále trápil stav neznámého muže, kterého našli na kršské planetě.

„Zatím nic. Lodní medbot mu doplňuje živiny do těla. Je divné, že pořád nevíme, co způsobilo jeho stav. Je naprosto zdravý, jen prostě spí,“ ani zkušený Zar'Khul si nevěděl rady.

„No, teď s tím asi nic neuděláme, půjdu se prospat. Kdyby se dělo něco zajímavého, vzbud' mě,“ dívka před spaním ještě chvíli studovala datapad se záznamem podivného vlnění, ale ať se snažila, jak chtěla, nedokázala z toho nic vykouzlit. Po nějaké době vyčerpáním usnula.

\*

Zdálo se jí, jak se prochází po louce na planetě Centrum. Jak s matkou obdivují přírodu. Pak se přesunula k černé díře, přemýšlela o problému černé díry, která po zhroucení hvězdy pohltila hned několik planet. Snažila si ve snu vybavit vše, co se událo, vybavila si

tmu, která následovala po oslnivé explozi. A zároveň cítila úlevu, že je stále naživu a že vše dobře prozatím dopadá. Probrala se. Její datapad stále ukazoval detaily podivného vlnění. Šla zkontrolovat stav terrana, když dorazila k místu, kde měl ležet, zarazila se. Muž nikde nebyl. Pomyslela si, že se asi probral a nyní je již se Zar'Khulem. Proč ji ale neprobudili? Zmizelý terran však nebylo jediné překvapení, které Jes čekalo. Zmizel totiž i Zar'Khul. Navíc i loď vypadala trochu jinak. Na první pohled byla stejná, ale při bližším pohledu se lišily detaily. Některé přístroje byly poničené, odložené věci byly na jiných místech, než na která je dívka odkládala. Dorazila k hlavnímu řídicímu panelu, chtěla vědět, co se stalo, ale veškerá data byla poškozena. Jes se téměř zhroutila. Něco takového si nepředstavovala ani v nočních můrách. Naději jí však vrátila blikající kontrolka, která upozorňovala na blížící se loď.

\*

„Volám neznámou loď, odpovězte,“ ozval se hluboký mužský hlas v Jesičině komlinku.

„Tady Jesica Warden z lodi Skyline, kdo jste?“ Ptala se dívka s nadějí.

„Jsem Nekris, navigační důstojník ve službách vládce Obeliska, vaše loď je velmi poškozena. Budete muset přestoupit ke mně na palubu, připravte se na spojení lodí. Nekris konec,“ téměř strojový hlas předával instrukce. Po chvíli se vesmírná plavidla spojila, Jesica otevřela průlez a vstoupila na palubu cizí lodi. Byla o něco větší než její a disponovala zcela rozdílnou technologií. Z místnosti vedl dál jen jeden další průlez. Šero v místnosti navíc budilo strašidelný dojem. Jes si uvědomila, kde se nachází. A utvrdil jí v tom jediný člen posádky. Otevřel se průlez a do místnosti vzduchem pomalu prolula bytost hvězdnicovitého tvaru. Po těle jí sem tam probleskly energetické výboje.

„Jsem Nekris, nekronský navigační důstojník ve službách vládce Obeliska,“ představil se již podruhé nekron.

„Těší mě, Jesica Warden, potřebuji pomoc,“ naléhala studentka.

„Skoro jsem si nevšiml,“ odpověděl chladně nekron, aniž by přelil jedinou část svého těla.

„Myslím to vážně, potřebuji najít dva své společníky,“ prosila dál Jes.

„Nikoho dalšího jsem nezaznamenal, měli bychom odtud raději rychle zmizet, je tu dost nebezpečno, vaše loď je velmi poškozená, doporučuji vám vzít si vše nezbytné a zmizíme z tohoto systému,“ upozorňoval Nekris. Ač nerada, musela Jesica uznat, že nekron má pravdu, vypravila se zpět na svou loď, vzala jen poškozené paměťové disky s nadějí, že se jí je podaří opravit a analyzovat ztracená data. Vrátila se k pilotovi cizího plavidla. Ten zažehl motory, odpojili se od Skylinu a vydali se na cestu. Jes netušila, jak to Nekris dělá, ale dokázal se dokonale pohybovat mezi asteroidy. Po chvíli dokázal z bludiště vyletět ven. Jesica jen žasla nad schopnostmi pilota.

„Co se vlastně stalo, slečno Warden?“ Ptal se zvědavě Nekris.

„Nevím, musím to pořádně prostudovat, na planetě Centrum snad budu mít dostatek prostředků k analýze dat. Tento jev se musí pořádně prozkoumat,“ vysvětlovala Jes.

„Ano to bude, protože tato soustava není jediná, která je divná,“ sdělil Nekris Jesice chladným tónem.

„Prosím? To je v galaxii více černých děr?“ Děsila se dívka.

„Ne, ale asi brzy bude. Začalo se hroutit mnoho systémů v galaxii. Podle Cola je odpověď v soustavě, odkud jsme právě vylétli. Nasbíral jsem nějaká data, můžeme je pak porovnat s vašimi a třeba na něco přijdeme.“ Prolétli kolem posledního asteroidu, přešli na nadsvětelnou rychlost a zamířili přímo na planetu Centrum.

Jes zjišťovala, co vše se událo v galaxii, zatímco byla uvězněna u černé díry. Nestačila se divit. Následující Colovo oznámení všem vládcům ji zaujalo: „Vládcové galaxie, vesmír je v ohrožení a zdá se, že mnoho hvězdných systému bude ohroženo, proto Rada Strážců povoluje vládcům více využívat své armády. Hledají se ti nejsilnější a nejmocnější vladaři, kteří nám pomohou při řešení problému - můžete to být právě vy. Více informací naleznete v novinách Galaktické správy.“ Po mnoha dekadách přišla změna politiky

Strážců. Dosud se vládnoucí rasa snažila pozvolně přimět všechny obyvatele galaxie k mírumilovnosti a snaze omezit své rozbroje. Poslední oznámení Cola však bylo zcela opačného postoje. Ale když to nejvyšší představitelé řeší takto, zřejmě jiná možnost není. Dohodla se s Nekrisem, že svá data porovnají, až dorazí na planetu Centrum. Jakmile to šlo, Jes navázala spojení pomocí komlinku přímo s Colem, nejvlivnějším Strážcem.

„Pane, hlásí se Jesica Warden, mám naléhavé sdělení.“

„Výborně, děvče, doufali jsme, že se ozvete, musíte nám toho hodně vysvětlit,“ Colův hlas zněl jako by Strážce slyšel první dobrou zprávu po mnoha letech.

„Ano, pane, dorazím za vámi hned, jak přistaneme. Cestuji s nekronem Nekrisem, který mě zachránil, o loď jsem bohužel přišla, ale zachránila jsem mnoho dat, která se musejí prověřit...“ Jes chvíli líčila, co se jí přihodilo, zmínila se i o Zar'Khulovi a poslala Colovi nepoškozená data, která nashromáždila.

„Dobrá, dostav se pak přímo k profesorovi Dorfeinovi na universitu. Jsem rád, že se ti nic nestalo. Cole konec.“

## IV. Šeptající cizinec

Jesica Warden mířila přímo k doku Centrální university Strážců. Se svým nekronským doprovodem se domluvila, že ji po kontrole lodě doplní při analýze dat u profesora Dorfeina. Po přistání se vydala hned za Colemanem a svým učitelem, spěchala. Doufala, že s pomocí nejinteligentnějších bytostí v galaxii musí záhadu rozluštit. Přicházela k turbovýtahu, když se za ní ozval tichý šepot.

„Vítejte zpět na Centru, slečno Warden,“ otočila se, spatřila podivného muže, zřejmě terrana. Byl celý oděn v zelenofialové kombinéze pro piloty. To je jediné, co spatřila z jinak zahalené postavy. Plášť s kápí skrýval detaily podivína, který šeptem oslovil studentku university.

„Dobrý den, kdo jste?“ Jesica byla překvapená a trochu se muže i zalekla. Nebyla zvyklá, že by jí někdo podobného vzezření oslovoval na ulici, navíc tak netypickým způsobem.

„Oh, omluvte mou nezdvořilost, jmenuji se Petrus Corf. Slyšel jsem, odkud jste přiletěla, chtěl bych si s vámi promluvit o tom, co jste viděla a zjistila,“ pokračoval muž šeptem.

„Promiňte, neznám vás a momentálně nemám čas, navíc, neurazte se, nevypadáte jako někdo, s kým bych měla chtít něco probírat,“ snažila se zbavit pochybně vyhlížejícího cizince.

„Nesudte ostatní podle jejich zevnějšku, to opravdové se skrývá vždy až pod povrchem, slečno Warden. Mé mluvení a oblečení mají svůj důvod. Nejsem žádný pošahanec, pokud si to myslíte, slečno,“ vyčítal Corf dívce.

Jesica zdudla, pochopila, že asi trochu přestřelila. „Omluvám se, pane Corfe,“ snažila se dívka napravit své hrubé jednání, „ted' ale bohužel nemám čas, musím na audienci u Cola.“

„Nebudu vás tedy dále zdržovat, brzy nashledanou.“

Rozloučili se, Jesica nastoupila do turbovýtahu a vydala se za Strážci. Cestou přemýšlela o podivném setkání, nevěděla, čím to bylo, ale měla touhu setkat se s podivným šeptajícím cizincem

znovu. Každý terran je od přírody zvědavý a tajemno, které může obklopovalo, ji přitahovalo.

\*

„Informace, které jsi nám poskytla, zachránily mnohé životy. Rozeslali jsme je vládcům a mnozí nám pomohli. Jak se zdá, všechny černé díry, které se vytvořily po zhroucení hvězd, relativně rychle zanikly,“ Cole měl úsměv na tváři. Podařilo se zažehnat nebezpečí.

„Ano, ale zůstává stále několik nejasností,“ namítla Jesica. Dorfein se na Jesicu usmál.

„Jistě, zůstala původní černá díra. Tento alfa systém, pravděpodobný viník všeho, sám o sobě není nebezpečný. Bude zajímavým předmětem zkoumání. Vedla sis skvěle Jesico, universita je na tebe pyšná. Teď spolu půjdeme probrat data, která jsi nasbírala,“ profesor pokynul dívce, aby ho následovala. Ani se nestihli rozloučit s Colem a jejich odchod přerušil třetí, nově příchozí Strážce. V jeho obličeji se dalo vyčíst, že nese špatné zprávy.

„Pánové, slečno, máme problém,“ Wizard začal pozvolna sdělovat novinu, „velký problém“. Ze systému alfa vyšlo další vlnění. Ztratili jsme spojení s nákladní lodí, která měla trasu poblíž. A co je možná ještě horší. Nové systémy byly postiženy stejnou anomálií, jako v první vlně,“ Wizard pohlédl rozpačitě na Dorfeina, „byl postižen i systém, kam se nedávno přesunula S.P.N. Tam jsme také ztratili spojení.“

„Prosím?! Musíme tam ihned vyrazit. Vezmu s sebou pár lidí,“ Dorfein vypadal velmi vystrašeně. Na Strážce až příliš nezvykle. I Cole jevil známky silného znepokojení. Navíc se trochu nazlobeně podíval na Wizarde.

„Dobrá, Dorfeine, běž. Jesico, tvou novou prioritou bude zpracování dat, která jsi získala. Snaž se co nejrychleji něco najít. Ty jsi tam byla, měla bys o tom mít největší přehled. Wizarde, ty kontaktuj všechny Strážce, musíme svolat Velkou poradu a probrat náš další postup,“ zavelel Cole a každý se vydal podle instrukcí.

Jes dorazila do astrolaboratoře, kde na ni již čekal Nekris.

Po dnech zkoumání nenašli téměř nic nového. Nic se nedělo, jak mělo. Usoudili, že to bude vlivem anomálií, které se v alfa sektoru udály. Cole nebyl nadšen, že se věc nikam nehnula, proto poslal dívce pomocnou ruku.

„Jsem Q87-X25, android druhé generace, přítel Cola, který mě požádal, abych vám pomohl,“ stroj mluvil téměř lidským hlasem. Metr vysoký robot měl kopulovitou plně otáčivou hlavu (mohl s ní otáčet o libovolný úhel), zdánlivě slabé ruce a drobné dvě nožičky. Jesice navíc přišlo komické i jeho tělo. Vybavil se jí obrázek z učebnice dějin terranů, kde byl vyobrazen předmět, který lidé používali k odkládání odpadků. „Popelnice“ se tomu říkalo. Tehdy zjistila, jaký je velký rozdíl mezi životní úrovní následovníků Strážců a ostatními. Někteří obyvatelé vesmíru totiž nemají autorecyklátory a používají „popelnice“ dodnes.

„Výborně, velice nás těší, už jsme zkusili mnoho simulací a výpočtů a nic,“ řekla dívka smutně.

„Mohl bys nám pomoci s opravou dat. Vaše umělá inteligence je na podobné věci stavěná,“ část Nekrisova těla se přelila a vytvořila chapadlo. Uchopil Jesičin datapad a podal ho novému kolegovi. Hmota nekronovy „paže“ se opět přelila a splynula s tělem.

„Dobrá, jdu na to, uvidím, co se dá dělat,“ robot se dal do práce. Hodiny kontroloval výpočty nekrona a terranky. Neshledal žádnou chybu. Až se zastavil u vlnění, které dívka zachytila ještě se Zar’Khulem. „Zajímavé, pokouším se identifikovat vlnění, se kterým jste si vy dva nedokázali poradit. Podle vlastností se zdá, že nepochází z vnitřku soustavy.“

„To mě také napadlo, tak jsem tomu nevěnovala pozornost, nevím, jak by mi vlnění z vnějšku mohlo pomoci,“ Jes si vybavila chudáka krchu a terrana, kteří zmizeli neznámo kam.

„Vlivem časoprostorových distorzí se to vlnění zkroutilo, zkusím ho podle vámi naměřených údajů narovnat...“ Q87-X25 začal s výpočty a po hodině byl hotov. „Je to komunikační signál, má identifikaci Galaktické správy.“

„To bude Colovo oznámení vládcům, které posílal, škoda, co prošetříme teď?“ Zeptal se Nekris.

„Pust' to, QXi, ať vidíme, jestli se informace jen zamotala, nebo i poškodila, mohlo by nám to pomoci v určování vlastností systému a těch asteroidů,“ Jes zapnula reproduktor, aby si všichni poslechli Cola.

Slyšeli celkem čistý záznam: „Velevážení vládci, nastala nešťastná událost a Strážci ji nedokážou vyřešit bez vaší pomoci, proto z důvodu ohrožení naší galaxie Rada Strážců vyhlašuje vyšší omezení válek a žádá vás, abyste se podíleli na řešení problému. Více informací naleznete v novinách Galaktické správy.“

„Co to má být?“ Ptal se udiveně nekron. Nechápal ani Q87-X25.

„Nevím, ale takhle to nebylo, šance, že by se data poškodila natolik, že by při zpětném obnovení změnila původní zprávu na jinou a navíc nádherně srozumitelnou, je jedna ku...“ robot se na chvíli odmlčel. „To číslo je tak vysoké, že ho nedokážu spočítat.“

„Musíme ihned za Colem, tohle ho bude zajímat, třeba na to má odpověď on,“ řekla Jesica a vyrazila se svými společníky za Strážcem.

## V. Dvě linie

Cole byl na poradě Strážců. Před vstupní branou do sálu stály dvě hlídky a nikoho nepouštěly.

„My s ním musíme mluvit, a to hned, je to důležité,“ naléhala Jes.

„Je mi líto, ale nebude to možné, Strážci výslovně zakázali, aby je někdo rušil při jejich shledání. Musíte počkat, dokud jejich porada neskončí,“ odmítl voják.

„A kdy skončí?“ Zeptal se Nekris.

„Nevíme, už tam jsou několik dní,“ odpověděl voják. Trojici to moc nepotěšilo, věřili, že mají životně důležitou informaci. Věděli, že Strážci jsou schopni nespát týdny, a tak dlouho nemohli čekat.

„Projdeme, ať chcete nebo ne,“ Nekris rychle vytvořil dvě chapadla, konečky během okamžiku přitiskl k hlídajícím vojákům, vyslal skrze své „končetiny“ elektrický výboj a vojáci padli k zemi.

„Cos to provedl?! Za tohle nás vykážou, a to jen v lepším případě,“ děsila se dívka.

„Extrémní případy si žádají extrémní řešení, nebojte, jsou jen omráčení,“ Nekris nechal chapadla opět splynout se svým tělem a trojici nic nebránilo vejít.

Po otevření vstupní brány sálu spatřili něco téměř neuvěřitelného. Ve velké hale sedělo kolem sta Strážců v půlkruhu proti členům rady. Vešli a ihned upoutali pozornost všech přítomných, kteří nebyli moc nadšení, protože Strážci své počty důkladně tajili a dalo se předpokládat, že na shromáždění bude valná většina z nich a někdo cizí zjistí jejich skutečný počet.

„Co to má znamenat? Nikdo nesmí rušit naši poradu,“ začal se rozčilovat jeden člen rady sedící hned vedle Cola, který se okamžitě pokusil uklidnit všechny přítomné.

„Klid, Jurande, slečna Warden má jistě dobrý důvod, proč vyrušila naši poradu,“ Cole však vypadal také překvapeně a Jes nemohla říci, že by tón jeho hlasu byl tak přátelský, jako byl dříve.

„Pane, něco jsme zjistili. Něco není v pořádku. Musíme s vámi mluvit, je to vážně naléhavé,“ vysvětlovala Jesica.

„To doufám,“ pronesl Cole, pak se otočil ke zbytku Strážců, „omluvte mě na chvíli.“

Trojice s Colem se odebrala do laboratoře, kde mu přehráli získaný záznam. Cole nevěřil svým uším. Potvrdil správnost kódování Galaktické správy u signálu, ale popřel, že by kdy řekl takové věci. Rozhodně nenařídil omezení bojů mezi vládci, spíše naopak. „Dobrá tedy, informace je to velmi zajímavá, řekl bych, že odpověď se musí nalézat u původní černé díry. Ihned se tam vypravte a snažte se získat co nejvíce nových informací. Vládce Yabach tam mezitím nechal vytvořit umělou planetu, na které se momentálně soustředí výzkumníci z celé galaxie, třeba tam přijdete na něco nového. Jesico, tady máš speciální komlink, kterým mě můžeš informovat i při poradě Strážců, to abyste nemuseli omračovat naše vojáky.“ Cole podal dívce přístroj.

„Můžu mít jeden dotaz, pane?“ Jes totiž jedna věc vrtala hlavou.

„Jistě. Co si přeješ vědět?“

„Kde je profesor Dorfein? Neviděla jsem ho na shromáždění,“ divila se Jesica. Cole se na chvíli zarazil, pak ale odpověděl.

„Jsi bystrá, Jesico. Dorfein je na důležité misi a nemůže být přítomen. Nyní mě už ale omluvte, musím se vrátit.“ Cole odešel a trojice se vydala do doku. Nekrisova loď byla po strážcovském servisu k nepoznání. Navíc do ní byly přidány některé nové přístroje. Vyдали se směrem k černé díře...

\*

„Páni, jako na mé rodné planetě. Ten Yabach se mi líbí, když dělá takové umělé planety.“ Nekris byl okouzlen velikostí planety. Málokterý nekron disponuje takovou technologií, aby vytvářel obří umělé planety. Žasla i Jesica, nikdy nic takového neviděla. Nekrisova loď byla z planety nasměrována do doku. Jesica se pak legitimovala jako zmocněnkyně Galaktické správy a trojice dostala k dispozici ubikaci v jedné z nekropolí. Nekris rychle od místních nekronských dělníků zjistil, že každý den se pořádá diskusní seminář vědců, kteří zde pracují na vyřešení záhady. Nejbližší schůze měla začít za hodinu. Trojice doufala, že se tam doví něco nápomocného.

Blížili se chodbou k místu konání, když si najednou Jesica uvědomila, že si zapomněla svůj datapad na lodi.

„Vy pokračujte, já se vrátím na loď a hned vás doženu. Nesmíme propásnout nic, třeba tam řeknou něco, co nám pomůže.“

Jesica se rozběhla zpět k lodi, popadla datapad a chtěla se vydat zpět na seminář, když náhle uslyšela známý hlas. Respektive známé šeptání.

„Zdravím vás, Jesico Warden,“ pozdravil Corf. Stále zahalen v kápi budil dojem znepokojení.

„Dobrý den, vás bych tu nečekala, pane Corfe,“ divila se Jes.

„Říkal jsem, že jsem vědec a že mě podobné anomálie zajímají, měla byste být spíše překvapená, kdybyste mě tu nenašla. Tak co, najdete si teď čas na rozhovor se mnou?“ Zajímala se postava ve tmavě fialové kombinéze.

„Je mi líto, spěchám na seminář vědců,“ odmítla dívka.

„Tam spěchat nemusíte, nic zajímavého se tam nedovíte. Naopak si myslím, že my dva spolu můžeme vyřešit více,“ zašeptal Corf.

„Proč myslíte, že se nic nedovím, a proč myslíte, že se dovím něco právě od vás?“ Jesica pomalu nabývala dojmu, že šeptajícimu vědci jde o něco více, než dává najevo.

„Chytrá otázka, na kterou přijde logická odpověď. Je tu spousta vědců z celé galaxie. Každý si bude chtít urvat slávu pro sebe, a tak většinou jen opakuji již zjištěné skutečnosti, jen je jinak zabalí. Je malá pravděpodobnost, že tam někdo řekne něco převratného. A proč jít se mnou? Protože jsem na něco přišel a doufal jsem, že vy mi pomůžete doplnit posledních pár střípků do mozaiky,“ vysvětloval Corf.

„Vážně? A pro koho pracujete? Který vládce vás zaměstnává?“ Vyptávala se dál Jesica.

„Pro nikoho, nezajímají mě peníze, jen hledám vědecké poznání. Od jedné nehody jsem změnil pohled na svět. Veškeré zásluhy za objevy si budete moci nechat, pokud vám na tom záleží. Já hledám jen pravdu,“ mužův projev byl přesvědčivý v Jesice budil velkou zvědavost.

„Dobrá tedy, pojďme, ukažte mi, na co jste přišel,“ Jes ani nenapadlo, že by mohla zavolat nekrona a robota. S Corfem se přesunula na jeho ubikaci, která byla velmi dobře vybavena.

„Všimla jste si něčeho jiného zajímavého, kromě těch hvězdných anomálií?“ Spustil Corf.

„Ne, měla bych?“ Ptala se Jes nechápavě.

„Jistě, protože je dobré znát všechny okolnosti,“ pokračoval ve vysvětlování, „neztratil se někdo, koho jste znala? Prostě nevypařil se vám někdo známý?“

„No, když tak o tom uvažuji... Ano, dvě osoby jsem postrádala uvnitř systému. Najednou jsem na lodi byla sama,“ Jesica si vzpomněla na podivné zmizení Zar'Khula a terrana.

„Nejste sama, podívejte, slečno Warden, to by vás mělo zajímat.“ Muž zadal příkaz do počítače a na obrazovce se objevily nějaké grafy. „Tyto grafy ukazují, kolik lidí postrádá své blízké. Tato informace se ke Strážcům ani nemohla dostat, protože se všichni z nich zabývají anomáliemi, ale nevidí souvislosti. Pátral jsem dál a našel jsem mnohem větší problém. Zdá se, že časoprostorové distorze zasáhly celou galaxii, ne jen některé systémy. Vše se událo prakticky bez povšimnutí Galaktické správy, která se věnuje naprosto jiným problémům.“ Jesica byla zaskočena informacemi, které se dověděla.

„Máte pravdu, je to velice zajímavé, ale to, že někdo postrádá své blízké, neznamená, že za to může jedna černá díra,“ namítala dívka.

„Máte pravdu, samotná černá díra nemůže něco takového způsobit. Samotná černá díra však nemůže způsobit hroucení jiných systémů napříč galaxií. Navíc, co se týče chybějících lidí, je tu více nejasností, které mě přivedly k dalšímu šokujícímu zjištění. Lidé postrádají své známé jen v tom případě, že byli odděleni velkou vzdáleností. Většinou žil každý v jiném hvězdném systému. A podívejte se na tohle. To je cesta z jednoho konce galaxie na druhý před anomáliemi a tento druhý obrázek je cesta nyní.“ Corf ukázal na monitoru dva nové obrázky.

„To snad ne...“ Jesica byla šokována tím, co viděla. „To nemůže být pravda.“

„Je to tak, galaxie se zmenšila. Zdá se, že části prostoru byly prostě vymazány. Kdyby to s tou černou dírou nesouviselo, byla by to velká shoda okolností a na tu já nevěřím. Celý prostor se zakřivil a zmenšil, jak to tak vypadá. Je to, jako byste měla kouli vody ve stavu beztlíže. Z ničeho nic odteleportujete části vnitřku a koule se sama zmenší, aby sama vyplnila mezery. Něco takového muselo nastat zde s celým prostorem. Ty jsi ale zatím jediná, které se někdo ztratil přímo z lodi, pokud jsem to dobře pochopil. Možná to bude tím, že jsi byla téměř u zdroje jevu. Tvá data spojená s mými by mohla vnést do celé věci jasno,“ vysvětlil vědec Corf dívce. Jes překopírovala svá data do počítače a Corf je začal porovnávat. Jesica zatím převypravovala vše, co se událo. Muže zaujalo hlavně povídání o Colově zprávě, která neměla existovat.

„To je velice podivné, nicméně začínám mít nepříjemné tušení. Vraťme se zpět k tomu, jak zmizel krcha a terran. Nevšimla jste si něčeho podivného na lodi?“ Chtěl vědět Corf.

„Vypadala divně, měla jsem divný pocit,“ popisovala Jesica.

„Měla jste pocit, že jste někde jinde?“ Corfův šepot zněl již tak nadšeně, jako by byl na pokraji velkého objevu.

„Ano, dá se říci,“ připustila překvapeně dívka.

„To je poslední střípek, co nám chyběl. Už víme, co se stalo. Realita se rozštěpila,“ prohlásil sebejistě vědec.

„Proč myslíte?“ Divila se Jesica. Nic takového by ji samotnou nikdy nenapadlo.

„Je to jediné logické vysvětlení. Černá díra způsobila vlnění napříč celým vesmírem, které celý vesmír značně ovlivnilo a roztrhlo ho na dvě nebo více částí. Ta zpráva od druhého Cola nám ukazuje minimálně na jeden další celek. A to se vesmír nerozštěpil tak, že přerozdělil prostor, ale jak vidíme, tak prostory se mohly i kopírovat, když to řeknu zjednodušeně. Důkazem jsou právě existence osob ve dvou liniích. A ty anomálie hvězdných systémů mohou být pouhým důsledkem toho štěpení. Musela vzniknout nějaká nerovnováha mezi realitami a časoprostor samotný se snaží dát sám do pořádku. Co je ale nejzajímavější, jste vy.“ Jesica poslouchala a celé se jí to zdálo logické, ale nepochopila poslední poznámku Corfa.

„Proč, pane Corfe?“

„Protože evidentně disponujete schopností přesouvat se mezi těmito realitami. Pravděpodobně to bude tím, že jste byla velice blízko výbuchu a nějak to ovlivnilo váš mozek. Sama jste mi říkala, že po výbuchu jste byla jakoby nikde a pak se zase probrala na lodi. Pravděpodobně jste nevědomky spustila celý proces přesunu.“ Odpověděl Corf.

„A nemůže černá díra fungovat jako cesta mezi světy? Co když to je ten důvod,“ namítla Jes.

„Na to je jednoduchá odpověď. Proč se s vámi nepřesunuli vaši společníci a proč i loď byla jiná? Ne, Jesico, jsem si jist, že vy jste ta jediná, která to dokáže a pokud se nedostanete zpátky do druhé reality, nezjistíme více.“

## VI. Návrat

„Ruce vzhůru, dámo, kdo jsi?“ zeptal se.

„Jsem Jesica Warden a toto je má loď Skyline, skloň ten paprskomet, prosím,“ odpověděla dívka.

\*

Jesica byla fascinovaná tím, co s vědcem Petrusem Corfem objevila. Vše vypadalo naprosto šíleně, přesto to bylo logické. Všechna fakta do sebe zapadala. Jes o všem přemýšlela v klidu své ubikace. S Corfem se dohodla, že budou pokračovat s jejími společníky následující den. Nekron s robotem byli ještě na semináři. Jes začala propočítávat další data. Pod tíhou množství informací, které zpracovávala, usnula.

Zdál se jí zajímavý sen. Neměla žádné tělo, jen pozorovala okolí. Nejprve byla v naprosté tmě, pak zahlédla malé světélko, které v okamžiku přešlo v jasný záblesk. Když pominulo oslepení, všude byly mlhoviny, které se začaly shlukovat k sobě. Pochopila, o čem se jí zdá. Historie vesmíru je dlouhá a ona ji viděla probíhat při rychlém toku času. Nejprve spatřila první generaci hvězd. Pouze vodík a hélium. Další prvky vznikly až při hroucení hvězdy. Pak přišla druhá generace planet, kde už existovaly planety z jiných prvků. Už mohl vzniknout život, říkala si. Pak se událo něco zajímavého. Jes viděla záblesky ze všech stran. Když se přiblížila k jednomu z nich, odvodila si, co se stalo. V celém vesmíru vybuchovaly hromadně supernovy. Myslela si, že je to velmi zajímavý úkaz, pravděpodobnost, že bude tolik hvězd vybuchovat v tak malém časovém intervalu, byla mizivá, ale byl to jen sen a tudíž si vychutnávala vesmírné představení. Čas běžel dál a přišla třetí generace hvězd, která byla současnou, takovou, jak jí studentka Centrální university strážců znala. Mnohem více těžších prvků, planety podobné Zemi, rodné planetě terranů. Náhle se její mysl přenesla k místu, které již důvěrně znala. Tok času už neběžel tak rychle. Loď Skyline přilétala k hvězdě a mýjela krškou flotilu. Pak následoval sled událostí, jak si ho pamatovala. Hvězda se začala

zvětšovat. Když už byla na hranici zhroucení, Jes spatřila něco, co jí předtím muselo uniknout. Byl to jen sen, říkala si. Při obvyklém procesu výbuchu supernovy dojde k explozi, při které se svrchní části odtrhnou od jádra, které se pak může zhroutit do černé díry. Hvězda se však chovala jinak. Svrchní sféry implodovaly místo exploze. Pak přišel záblesk a elektromagnetické vlnění a z hvězdy už byla černá díra. Jesica věděla, že každá černá díra disponuje horizontem událostí, který když nějaká částice překročí, tak se neodvratně začne přibližovat k jádru. Z horizontu událostí se však vynořila podivná tělesa, která při střetu s jakýmkoliv objektem vybuchovala. Nedokázala to pochopit, ani nevěděla, proč se jí to zdá a probudila se.

\*

„Ruce vzhůru, dámo, kdo jsi?“ Zeptal se.

„Jsem Jesica Warden a toto je má loď Skyline, skloňte ten paprskomet, prosím,“ odpověděla dívka. Objevila se na své lodi. Poznala ji téměř okamžitě a muž, který se nad ní skláněl se zbraní, byl muž, kterého zachránili tehdy se Zar'Khulem.

„Zajímavé, já jsem Brock Zarwas. Určitě nám vysvětlíš pár nejasností, zatím se převlékni a přijď za námi do pilotní kabiny, asi nám budeš mít co vyprávět.“ Brock odešel, Jes se oblékla a vyrazila za svými spolucestujícími.

„Jsem ráda, že tě vidím živého, příteli, musím ti toho tolik vyprávět,“ Jesica objala Zar'Khula a ten, kdyby to šlo, by se jistě červenal.

„Také tě rád vidím, Jesico Warden, ale to si povíme později. Jsme pořád v systému černé díry a nevíme jak ven. Ještě tu budeme několik dní a gravitace nás vtáhne k horizontu událostí a pak budeme ztraceni, aspoň tak to říkal tady Brock, celkem chytrý človíček mimochodem, zdá se, že je vás více, než jsem si myslel,“ ušklíbl se krcha.

„Dobrá, něco zkusím, pak vám to vysvětlím.“ Jesica se ujala řízení a snažila se použít triky, které okoukala od Nekrise a po čase se vymotala z bludiště nebezpečných objektů. Pak svým dvěma

kolegům vyprávěla, vše, co se jí přihodilo. Brocka velmi zaujal její sen. Jesica se pak dověděla, že Brock je cestovatel a na planetě, ze které ho vysvobodili, ztroskotal. Bloudil tam, ale nepamatoval si nic určitého, co vedlo k jeho bezvědomí. Shodli se, že za tím budou podivnosti v systému.

„Ted' doufám nalezneme umělou planetu vládce Yabacha. Aspoň doufám, že bude i tady,“ řekla Jes. Vzpomněla si na obrovskou planetu nekronského vládce. Vše bylo skoro jako v druhé realitě, až na malý rozdíl.

„Přiblížili jste se k planetě vládce Taita, identifikujte se,“ zaznělo v komlinku. Jes zadala identifikaci lodě a přistáli. Jakmile vystoupili z lodě, Jes se naplnila radostí.

„Vítej, Jesico, už jsem myslel, že se mé nadané studentce něco stalo,“ vítal profesor Dorfein trojici. „Zajímavé, našla sis nové přátele, pojd'te, musíte mi toho hodně říci.“

## VII. Artefakty

„To je velmi závažné, co mi tu říkáš, Jesico,“ Dorfein nemohl uvěřit tomu, co slyšel, „ale doopravdy to do sebe zapadá. Zdá se, že části prostoru z druhého světa se přesunuli k nám, protože cesta sem mi až to teď z neznámých důvodů trvala moc dlouho.“

„Pak tedy teoreticky může být v jedné realitě jedna osoba vícekrát.“ Napadlo krchu.

„Ne,“ zamítl Zar'Khulovu myšlenku profesor, „kdyby se něco mělo přenášet, tak asi jen po atomech a na náhodná místa.“

„A co pak Jes? Ta cestuje tam a zpět v celku,“ naboural Strážcovu teorii terran Brock.

„Jste velmi všímavý, pane Brocku, na obyčejného cestovatele velmi, naše studentka bude pravděpodobně výjimkou. Možná to dokáže ze zcela jiného důvodu,“ vysvětloval Dorfein.

„Jak to?“ Zeptala se Jesica.

„Protože jsi zatím jediná, která to dokázala. Možná to bude tím, že jsi byla příliš blízko, když to vše začalo. Jsem si tím, téměř jist, když tak o tom uvažuji. Více ale zjistím až s vybavením na Centru. Musíš se tam vydat. Odpočiň si jeden den, jak tam dorazíš, já se objevím až po vás,“ Dorfein vypadal velmi zamyšleně. Odmlčel se, jako by o něčem přemýšlel.

„Jak to, vy nepoletíte s námi?“ Zeptala se Jes.

„Nemohu, u anomálních planet se vyskytla další zajímavost, kterou musím prošetřit, objevují se na nich podivné artefakty. Zvláštní desky, či úlomky kovů, které nevypadají, že by je stvořila příroda sama,“ vysvětloval Dorfein.

„Jak nevypadají jako přírodní, čím jsou zajímavé?“ Ptal se se zájmem Brock.

„Vy si myslíte, že jste jediní, kdo na něco přicházejí, ale Galaktická správa není tak bezmocná, jak v současné chvíli asi vypadá pro veřejnost. Naši agenti tyto artefakty identifikovali jako umělé, protože k jejich výrobě byla použita technologie,“ pokračoval profesor ve vysvětlování.

„Jaká technologie, pane?“ Ptal se nechápavě Zar’Khul.

„To je to, co je zvláštní, nevíme, proto jsem tu, abych to zjistil. Galaktická správa zahrnuje hledání těchto artefaktů do veřejného zájmu a hledání takových předmětů bude odměněno. Je tu jistá pravděpodobnost, že ty předměty a anomálie spolu souvisí.“ Jesica se nemohla zbavit dojmu, že Dorfein se snaží z něčeho vykličkovat.

„To nemáte ani nejmenší ponětí, čím by to mohla být technologie?“ Ptala se Jesica.

„Ano, velmi by nás to zajímalo, už jsme kvůli tomu, že jsme málem u té černé díry zemřeli, si něco víc zasloužíme vědět,“ doplnil Brock dívku.

„Dobrá, myslím, že vám můžu něco říci, ale nikde to nešířte. Artefakty nesou známky technologie Strážců. Té nejtajnější technologie Strážců a řekl bych, že dost upravené. Proto také musíme získat co největší možné množství pod naši kontrolu. Někáký člen naší rasy asi vynesl důležité plány ven a na jejich základě mohl být sestaven nějaký přístroj, domníváme se, že loď. Pokus se nezdařil a máme tu problém galaktické velikosti. Chyba tedy nastala už někde u nás. Máme podezřelého jednoho příslušníka naší rasy, který byl již před dlouhou dobou vykázán z našeho společenství a z galaxie. Možná se vrátil s vylepšenou technologií a chce škodit. Nikdy asi Colovi nezapomene, jak s ním naložil.“

„Kdo to byl? Jak se jmenoval? O nikom takovém jsem neslyšela,“ divila se Jesica. Nevěděla, že někdy byl nějaký Strážce, který zradil svou rasu a byl za to vykázán.

„Ani se o něm nedovíš. Byl mu udělen trest vymazání z historie a vykázání za okraj galaxie. Nikde o něm není ani zmínka. V současné době ho hledají čtyři členové Rady Strážců. Hokus, Anneke, Kony a Kamelot byli zaúkolováni ho najít. Doufejme, že za tím stojí on a ne nikdo jiný,“ ukončil své vyprávění Dorfein.

„Proč nám neřeknete jeho jméno? A proč máme doufat, že to byl on?“ Vyptával se dál Brock.

„Jméno vám neřeknu, protože je to součástí jeho trestu. Cole je zásadně proti vraždění, natož pak zabíjení někoho z nás. Dal mu ale možná ještě tvrdší trest. Ten Strážce chtěl být slavný, chtěl být

mocný, aby každé malé dítě vědělo, kdo je. My jsme mu to zadrželi a on měl za trest jen sledovat zvenčí galaxie, jak na něj všichni zapomněli. Bylo to pár století po příchodu nekronů, což už je dlouhá doba a o něj se už nikdo nestaral. Teď se možná vrátil a já v to doufám, protože pokud to není jeho práce, pak nevíme, čím je a nemáme žádné vodítko. Jinak pokrokem je, že můžeme pomalu, ale jistě, vylučovat možnost, že se jednalo o přírodní úkaz. Otázkou je, zda je to dobře nebo ne, ale na to nám odpoví až čas, nyní mě omluvte, jdu pokračovat ve své práci,“ profesor odešel, trojice chvíli ještě diskutovala o nově zjištěných informacích. Pak došli ke Skylinu a vydali se na cestu na planetu Centrum.

Cesta probíhala rychle, už chybělo jen několik hodin nadsvětelnou rychlostí a byli by na místě, když se loď otřásla.

„Jsme napadeni!“ Vyjekla Jesica.

„Tři lodě za námi, hyperpohon je poškozen, musíme přejít na podsvětelnou rychlost,“ hlásil Brock, načež Jes vyřadila hyperpohon. Prolétali zrovna kolem planety mírného typu. Na komunikační obrazovce se objevila zahalená tvář terranského pilota.

„Jste pod útokem pirátské skupiny Urkon, nemáte šanci, vzdejte se,“ zavelel muž.

„Pusťte mě k tomu, já jim ukážu, co je to kršský nepřítel!“ Zařval Zar’Khul, chopil se řízení a začal provádět s lodí různé manévry. Ačkoliv měla loď Skyline pouze základní zbraně, dokázal krcha brzy sestřelit jeden nepřátelský stroj. Poté ale dostala loď další zásah a začala se ovlivněna gravitací přibližovat k nedaleké planetě. Nepřátelské lodě je stále pronásledovaly. Manévrovací schopnosti byly velmi omezené, přesto se krškému admirálovi stále dařilo uhýbat střelám. Když Skyline proletěl do troposféry planety, začala Jes a Zar’Khul hledat vhodné místo pro nouzové přistání. Brock se křečovitě držel sedadla a měl zavřené oči. Jesica si domyslela, že má terran asi strach a bojí se.

„Tahle loď je asi z dobrého matroše, nechápu, jak je možné, že zatím žijeme,“ řekl krcha.

„Skyline je vybavena nejmodernější technologií, ale také se divím, že jsme ještě v celku,“ přitakala Jes. Loď se blížila k lesu, pak

už si trojice pamatuje jen to, že z lodi s velkým štěstím zbyla jen pilotní kabina, ve které se nacházela. Zbytek lodi byl na kousky všude okolo.

„Páni, tomu říkám klika, měli bychom jít, než dorazí ti piráti,“ pronesl Brock. Jeho dva společníci mu dali za pravdu a vyběhli do okolního lesa. Nepřátelé je mohli najít pomocí senzorů, museli tedy rychle najít nějaký úkryt, kde by měli šanci je porazit, když by museli piráti opustit své lodě. Trojice byla ale vybavena jen jednou laserovou pistolí, kterou si vzal Brock, a paprskometem, který si přivlastnil krcha. Jes se cítila méněcenně, ale věřila, že muži dokážou se zbraní zacházet lépe než ona.

„Rozdělme se, brzo přistanou a já sám je dám spíše než s vámi, to se neurazte,“ navrhl krcha.

„Dobrá, já a Jes se někam skryjeme, pak nás určitě vystopuješ,“ podpořil návrh Brock. Běželi asi hodinu, když Jesica s Brockem nad hlavou uviděli přistávající pirátskou loď. Po chvíli za sebou slyšeli pronásledovatele, jak na ně křičí, ať se vzdají. Dívka už byla vyčerpaná, dvojice doběhla ke srázu, byli v pasti.

„Co teď?“ Ptala se Jes.

„Tady máš pistoli, zkusím to s nimi nějak vyjednat,“ terran podal Jes pistoli. Po chvíli dorazila skupinka pěti mužů a v půlkruhu obstoupila Jes a Brocka.

„Jsem si jist, že se dokážeme rozumně dohodnout,“ začal vyjednávat Brock.

„To jistě, ať dáma zahodí ten laser a vzdejte se, jako otroci budete dobří,“ pronesl pirát a na tváři se mu objevil úšklebek. Jesica se začala třást.

„To si nemyslím, že je optimální řešení pro obě strany, pánové,“ pokračoval klidně Brock, „musíme dojít nějakého kompromisu a podle mě je ideálním řešením, že nám poskytnete jednu loď. My pak budeme tak hodní a nezažalujeme vás ke galaktickému soudu.“ Jes si myslela, že se její společník zbláznil. V podstatě jim vyhrožoval. Piráti se na sebe chvíli dívali nechápavě, pak se začali hlasitě smát.

„A jak nás chceš jako přinutit přistoupit na takovou hovadinu?“ Řekl pirát a přistoupil se zbraní v ruce k terranovi. Ten na nic

nečekal a hbitě uchopil nepřítelovu ruku a zlomil jí v zápěstí. Než stačil pirát vykřiknout bolestí, měl zlomený vaz, pak Brock rychle vyskočil a z otočky kopnul dalšího piráta do obličeje. Vzduchem letěly zuby překvapeného muže. Dalším dvěma pirátům chytil paprskomety a mrštil s nimi ze srázu. Poslední pirát ale už stihl reagovat a mířil svou puškou na Jes. Brock ho sledoval se strachem v očích. Pirát udělal krok k dívce, ale uklouzl na kameni. Jesica se vzpamatovala a uvědomila si, že drží laserovou pistoli, namířila na muže, který se zvedal ze země a chtěl na ní zamířit. Stiskla spoušť a muž padl mrtev k zemi. Bylo to poprvé, co někoho zabila. Vyděšená nemohla uvěřit tomu, co udělala.

„Udělala jsi, co jsi musela, abys přežila, tak jako já, nyní pojd'me, musí tu mít loď,“ Brock vzal vyklepanou dívku za ruku a odváděl ji směrem, odkud pětice přišla. Po chvíli se Jesica uklidnila a začala se vypyťovat.

„Kde ses to naučil?“ Začala.

„Co myslíš?“ Divil se Brock.

„Nedělej hloupého, ty bojové triky, nikdy jsem nic podobného neviděla,“ vysvětlila Jes.

„Ach tak... Jsem cestovatel, ten musí mít nějaký kurz sebeobran, kdyby se dostal do nějaké zlé situace,“ Brock se usmál.

„Zajímavý kurz sebeobran, kam jsi na něj chodil?“

„Víš co, Jes, když mě chceš poznat, nebude to lepší třeba u večeře? V nějaké pěkné restauraci na Centru?“ Navrhl Brock.

„To má být jako pozvánka na rande?“ Podivila se Jes.

„Nějak se začít musí, tak co, platí?“

Jesica nikdy vážnější vztah neměla. Během jejího náročného studia astrofyziky na něj ani neměla čas. Brock nebyl vůbec ošklivý, naopak byl to „kus chlapa“.

„Dobrá, budu se těšit,“ kývla nakonec Jes. Dvojice se dostala k lodi, z houští je překvapil Zar'Khul. Řekl jim, že potkal druhou skupinu, ale při střetu byla poškozena loď. Trojice tedy na nic již nečekala a vydala se opět směrem k hlavní planetě galaxie.

## VIII. Večeře

„Vítejte na Centru, Jesico, očekávali jsme vás mnohem dříve, jsem Wizard, zástupce Cola, měli jste nějaké problémy po cestě?“ Zjišťoval Strážce.

„Ano, nějakí vesmírní piráti na nás zaútočili, ale měli jsme štěstí,“ vysvětlila dívka.

„Dobrá tedy, hlavně, že jste v pořádku, následujte mě, prosím, musíte nám říci vše, co víte,“ Wizard pokynul rukou a trojice jej následovala do Colovy pracovny.

Nejvyšší Strážce si prohlížel galaktickou mapu, když čtveřice v čele s Wizardem vešla. Nevšiml si jich a dále si se smutným výrazem prohlížel mapu.

„Jsme tu, Cole,“ pronesl Wizard.

„Ah, nevšiml jsem si vás, dobrá posad'te se a znovu mi převyprávějte, co se vám vše přihodilo. Dorfein mi už útržky přeposlal,“ požádal Cole trojici dobrodruhů o vysvětlení. Jes se dala do vypravování, příležitostně ji doplňovali Brock a Zar'Khul. Když skončila, Cole měl stále utrápený výraz.

„Pane, jsem si jist, že zjistíme, jak ustálit situaci, chce to jen čas,“ pokusil se Brock zlepšit náladu utrápenému Strážci.

„O to nejde, pane Brocku, jelikož vám profesor Dorfein sdělil jistá fakta, která se týkala vnitřních záležitostí Strážců, mohu být trochu otevřenější. Problém není v tom, jak zastavit vznikání anomálií. Problémem bude, co udělat s tím, kdo to způsobil. Jelikož mám celkem jasnou představu, kdo to mohl být, přemýšlím spíš nad tím, PROČ to udělal. Dali jsme mu milost a on nás stejně zase zradil. V současné době víme, že nikdo by nebyl schopen upravit technologii na takovou úroveň bez jeho pomoci,“ vysvětloval Cole.

„Co je to za technologii?“ Zajímal se Zar'Khul. Slova se ujal Wizard.

„Původně to byla technologie nejmodernějších zbraní a lodí. Mimikry, quentiny a intoxikátory. Nejvyspělejší technologie v rukou Strážců. Kdysi dávno, když jsme byli ještě mladí, byla situace v

galaxii katastrofální, všude samá válka. Nalezli jsme na jedné zmrzlé planetě mimo jakoukoliv hvězdnou soustavu náčrtky nějaké staré civilizace. Podle nich jsme dokázali sestavit stroje, které jsem již zmínil, ale nezůstali jsme jen u toho, potřebovali jsme držet v rukou nějaký trumf nade všemi, protože ne všichni byli ochotni přizpůsobit se našemu mír propagujícímu řádu. Projekt vedl jeden mladý ambiciózní Srážce, který získával mnoho vlivu. Zjistili jsme, že za zády Rady Strážců ovlivňuje velmi významně dění v galaxii a byl mu udělen trest, který znáte. Jedině on mohl dovést výzkum do konce a způsobit všechno, co se nyní děje.“ Wizard domluvil. Nastala chvíle ticha, kterou ukončil až Brock.

„No tak mě napadá ten důvod, proč to udělal. Co takhle pomsta?“ Po terranových slovech nastala další chvíle ticha.

„Ano, jistě, pomsta...“ Začal mumlat Cole. „Jste omezen terranskými emocemi, Strážci něco jako potřebu pomsty nepocítují, a ani S...“ Cole se zarazil. „Ani on by něčeho takového nebyl schopen. Nic není černobílé, ani on takový nebyl. Velmi dobře si byl vědom svých činů, a že mohl dopadnout mnohem hůř. Zajímá mě tedy, co ho přimělo něco takového udělat. A pokud bych připustil, že se mstil, znamenalo by to přehodnotit naši politiku. Doposud jsme předpokládali, že chyba se nemůže objevit na naší straně, což by se změnilo. Předpokládali jsme, že jsme na nějakém stupni vývoje, kdy se povznášíme nad primitivní emoce typu nenávisť.“

„Jak jste řekl, nic není černobílé. Ani Strážci nejsou jen bílí.“ Pronesl Brock. Jesica nevěřila svým uším, terran očividně zpochybňoval Colova slova. Brock dále pokračoval. „Chcete mi tedy, pane, říci, že se Strážci povznášejí i nad primitivní emoce typu láska? Možná je dokážete potlačit, ale pořád přetrvávají. A pořád tu bude přetrvávat strach a smutek, které také nedokážete kompletně potlačit.“ Koukali všichni. I Cole s Wizardem.

„Myslíte si, že jste asi velmi vzdělaný, ale nemáte výhodu, kterou máme my z genetického hlediska. Vidíme v širších souvislostech než vy. To možná způsobilo vaši nevědomost.“ Řekl klidně Wizard.

„A nemůže vás naopak vaše širší chápání omezovat? Já vám nezávidím a být na vašem místě, tak si to vyměním s kterýmkoliv

krchou, terranem, whoou i nekronem. Vaše vyšší chápání mi nahání hrůzu. Tolik starostí, kolik bych měl. Ty nakonec mohou ohrozit váš úsudek a někdy řešení, které může být jednoduché, se snažíte řešit obtížně.“ Vysvětloval přímočaře Brock.

„Hm, jste velmi moudrý i na terrana. Jistě máte v něčem pravdu, ale rozebírat podobné téma je na dlouho, přijďte za hodinu a promluvíme si, já tu ještě něco proberu tady s Wizardem,“ ukončil Cole filosofickou debatu a Jes, Brock a Zar'Khul opustili místnost.

„Páni, ty máš kuráž,“ obdivovala Jesica Brocka, „já bych něco tak přímo žádnému Strážci neřekla. Zajímá mě, o čem si s tebou bude povídat.“

„I mě to zajímá, ale asi se dnes vidíme naposledy. Budu se asi muset hlásit u svého vládce,“ vnořil se do debaty krcha. Rozloučil se s dvojicí a vydal se ke komunikačnímu středisku. Jes s Brockem pokračovali k domu, kde dívka žila se svou matkou. Domluvili se, že večer půjdou na večeři, kterou si domluvili po cestě na Centrum.

Jesica doma svou matku nezastihla, byla na služební cestě v jiném sektoru galaxie. Dívka byla nervózní, nikdy na podobné večeři nebyla. Nakonec si vzala červené šaty a vyrazila do smlouvené restaurace. Brock již na ni čekal před restaurací, když ho ale spatřila, byla velmi překvapená. Měl na sobě zelenomodrou uniformu Galaktické správy ale bez jakéhokoliv označení hodnosti.

„Ahoj, Jes, půjdeme dovnitř?“ Přivítal dívku Brock.

„Ahoj, jistě, že můžeme, ale...“ Jesica se chtěla zeptat na jeho oblek, ale přerušil ji.

„Žádné ale, máme před sebou celý večer, ne? Vše, co se chceš dovědět, se dovíš. Neboj se.“ Terran se usmál a vešli. Došli ke svému stolu. Jesica si chtěla už sednout, ale Brock ji zastavil. „Počkej, mám pro tebe překvapení,“ přiložil své dlaně k sobě, jako by v nich něco skrýval. Chvilí je měl u sebe, když je rozevřel, Jesica nebyla s to uvěřit tomu, co viděla. V jedné ruce z ničeho nic držel malý květináček, ze kterého vyrůstala malá, ale překrásná květinka. Brock ji Jesice předal, poté se usadili ke stolu, přiběhl whoovský číšník a dvojice si objednala.

„Jak jsi to dokázal? Měl jsi ruce prázdné, nějaká nanotechnologie?“ Vypτάvala se dívka.

„Kouzlo, kdybych ti to prozradil, přestalo by to být kouzlo, když jsem byl malý, žil jsem chvíli v cirkusu,“ usmál se Brock.

„A co je to za květinu, je tak malá, ale překrásná, děkuji ti za ni.“

„Jmenuje se Surfein, název pochází z jednoho kršského nářečí a znamená výjimečná,“ vysvětloval muž.

„Vážně? A je taková?“ Zjišťovala Jes.

„Ano je. Dokonce velmi výjimečná. Jedna z nejdokonalejších rostlin ve vesmíru.“

„Co ji činí tak dokonalou? Nikde neroste, není nikde rozšířená, tedy aspoň jsem o ní nikdy neslyšela.“

„Není rozšířená a pravděpodobně ani nebude. Dokáže přežít téměř ve všech podmínkách, vydrží bez světla po měsíce, stačí jí pak na okamžik být na světle a má zase energii na dlouhou dobu dopředu. Stejně tak vydrží dlouho i bez přísunu kyslíku. Je odolná do jisté míry i žáru, a když se mechanicky poškodí, má výbornou schopnost regenerace.“

„Zajímavé a proč že se nemůže rozšířit, když je tak dokonalá?“

„Kdyby se začala rychle množit, mohl by nastat generační úpadek. Mohla by se špatně přizpůsobovat jen na přechodné období, ztratila by nějakou ze svých ochran, přišlo by pak něco jiného, čemu by se kdysi ubránila, ale teď by jí to zničilo a vyhladilo. Tyto květiny se rozmnožují třeba jednou za sto let. Co se týká toho stupně vývoje, tak to máš podobné i se Strážci. Žijí dlouho, přitom je jich málo a o potomcích toho také moc nevíme.“

„Když jsme u těch Strážců, nosíš uniformu Galaktické správy, co ti chtěl Cole?“ Jesica byla velmi zvědavá, očekávala, že Cole terranovi vytkne drzost, se kterou s ním hovořil.

„Povídali jsme si s Colem o vnímání Strážců ostatními rasami a došli jsme k závěru, že některá rozhodnutí jsou špatně chápána a tak jsem se stal jeho poradcem v otázkách komunikace s veřejností. Abych odstranil informační šum mezi Strážci a zbytkem galaxie,“ vysvětlil Brock.

„Páni, to je důležitá role. Takhle blízko ke Colovi snad neměl žádný běžný smrtelník, asi jsi na něj udělal dojem, ale co ta uniforma? Bez hodnoti?“

„Pro mou funkci ještě neměli speciální uniformu, budou ji mít připravenou, až se vrátíme,“ usmál se Brock.

„Vrátíme? Odkud?“ Jesica byla trochu zmatená.

„Máme opět letět k černé díře a zjistit nové informace a především prostudovat tvou schopnost přesouvat se mezi světy.“

„Aha, a kdy vyrážíme? A co když nás opět přepadnou? Mám po naší poslední zkušenosti trochu obavy z cestování. Naše loď zázrakem vydržela několik zásahů děly, a kdybys tam nebyl ty, byla bych dozajista mrtvá nebo v otroctví,“ vyslovila Jesica své obavy.

„Neboj, budu s tebou pořád a navíc s námi poleť část flotily vládce Ptakena, momentálně nejmocnějšího vladaře po Galaktické správě. Nikdo si netroufne útočit na jeho atlasy,“ uklidňoval Brock vylekanou Jesicu. Mezitím dvojici donesli jídlo.

„Uf, to se mi ulevilo, pověz mi něco o sobě, o svých rodičích, přátelích,“ Jesica, ač se jí muž velice líbil, nevěděla o něm téměř nic. Brockovi se na chvíli vytratil úsměv ze rtů, zahleděl se do minulosti, pousmál se a začal vyprávět.

„Nemám rodiče, jsem sirotek, našli mě lidi od cirkusu, kde mě naučili spoustě kousků jako triky s květinou nebo bojové umění. Po čase jsem ale zjistil, že mě chtějí využívat jen kvůli mému talentu a když se doslechli, že chci odejít, tak se asi báli, že bych použil to, čemu jsem se naučil u konkurenčního cirkusu. Jedna osoba, na které mi tehdy záleželo, mi pomáhala s útekem, ale pronásledovali nás. Nebyl jsem schopen ochránit tu osobu a zemřela, já unikl a od té doby cestuji galaxií a snažím se jí poznat i její tajemství. Živil jsem se příležitostně, pomáhal jsem řešit spory, jako právník, ochranka a jinak. Teď mám už asi stálou práci. A to jen díky tomu, že jsi mě zachránila, jsem ti velice vděčný.“

Rozhovorem strávili ještě další hodinu v restauraci a další hodinu cestou k Jesičině domu, před kterým se rozloučili polibkem. Jesica usínala šťastná, že našla někoho, koho miluje a on snad miluje ji.

## IX. S vypětím všech sil

Dvojice dostala k dispozici novou loď. Tentokrát i vyzbrojenou. Byl to upravený intoxikátor. Malá, ale dokonalá loď. Její označení bylo I-45. Byla tvořena pouze kokpitem pro dva cestující, takže nebylo možné se v ní volně pohybovat. Pro dlouhotrvající lety si mohl cestující sklopit sedačku.

„Můžu pilotovat?“ Zeptal se Brock. Díval se na loď, přičemž asi nad něčím přemýšlel.

„Jistě... Je něco v nepořádku?“

„Ne, vše je v pořádku, má drahá,“ ujišťoval Jes.

„Jen, že jsi měl divný výraz, takhle se tvářit jsem tě viděla jen včera při večeři, když jsem se tě zeptala na tvou minulost,“ Jes poslední dobou byla velmi všímavá a pamatovala si mnoho detailů.

„Jen se mi něco vybavilo, to je vše, nic, čím bychom se měli trápit, pojďme,“ Brock se usmál a nastoupil do lodi. Jes ho následovala, cestou se už na to téma nebavili. Po vylétnutí na orbitu na ně čekala již doprovodná armáda atlasů a chimér vládce Ptakena. Žádný pirát by si nedovolil napadnout podobnou hrůzu nahánějící letku.

Dorazili na místo a započali další sérii měření. V soustavě se už nepohybovalo tolik nebezpečných těles, proto byl pohyb mnohem jednodušší. Po chvíli Jesica zaregistrovala podivnou anomálii.

„Podívej, Brocku, přímo před námi se u horizontu událostí černé díry objevuje nějaký prach podivných částic,“ podělila se dívka nadšeně o svůj objev.

„Ano, vidím to, velmi zajímavé, to podle záznamů ještě nikdo nepozoroval, tak blízko k samotné černé díře by už nic nemělo existovat. Započneme měření,“ muž se otočil k Jesice a usmál se na ní.

„Škoda, že počítači může trvat vyhodnotit data několik hodin, ale i dnů. Může to být spousta věcí,“ snažila se Jes dál rozebírat problém.

„Ano, máme tedy dost času pokusit se vyřešit tu záhadu s tvým cestováním. Měli bychom měřit tvé fyzické vlastnosti. Připni si senzory, prosím. Jsme v dostatečné vzdálenosti od černé díry? Jako jsi byla předtím?“ Dotazoval se terran.

„Ano, jsme možná i blíže. Předtím jsem byla dokonce vně soustavy, ale pořád asi dost blízko.“ Dívka si připnula senzory na tělo. „A co teď?“ Jesica vždy cestovala náhodně.

„Můžeme předpokládat, že vše spustí tvá centrální nervová soustava. Proto jsi možná myslela na něco určitého, než tě to přeneslo. Co to bylo poprvé?“ Jesica na chvíli přestala myslet na práci, protože si uvědomila, že by najednou byla bez Brocka, kterého chtěla opustit ze všeho nejméně.

„Ehm, teď myslíš doufám na mě,“ zjišťoval Brock. Dotaz Jesicu probral z uvažování.

„No ano, jak jsi na to přišel? Copak máš i tajnou schopnost telepatie?“ Zjišťovala Jesica.

„Máš na sobě čidla, zapomněla jsi? Hlásí mi to výkyvy v části mozku, kde se zpracovávají emoce jako je... láska,“ muž se otočil v sedačce, Jesica se červenala.

„Aspoň víme, že to funguje, ale nic nám to nepřineslo,“ snažila se zamluvit situaci.

„No, tak aby ti to nebylo líto, tak mi zrovna pracuje stejně ta mozková část, jakou jsme teď probírali, ale u tebe jsem našel ještě něco. Pravděpodobně máme i možná vadné přístroje. To, že ti pracují ještě další části mozku, které normálním lidem pracují v minimální míře, to by ještě byl posun vpřed a chápal bych to, ale to, že jsi podle počítače spotřebovala tolik energie, jako je denní produkce jednoho bloku terranské jaderné elektrárny, to už je trochu podivné.“

„No tak to divné je...“ Jes se zamyslela. „A co když to divné není? Teď jsem si vzpomněla, na co jsem myslela. Poprvé jsem myslela na únik z této soustavy a přenesla jsem se přímo k Nekrisovi. Podruhé jsem přemýšlela o tom, co se stalo, usnula a myslela jsem na to, jak jsem byla tady, kdy vybuchla supernova. Teď jsem myslela na přesun a na tebe, tak jsem zůstala tady. To cestování musí brát spoustu energie a možná nějakým způsobem jsem schopna energii

nasát a spotřebovat. Jen v tomto okamžiku to vyšumělo, protože jsem se chtěla přesunout o nulovou vzdálenost.“

„To zní zajímavě, pokud je tvá teorie správná, tak jsi ale musela vysát energii z těch těles vně lodi, která jsou hodně nabitá. Nezaznamenal jsem žádný energetický úbytek na našem generátoru. Zapnu ještě měření okolních těles. Teď zkus myslet třeba na Nekrise, jestli se něco stane. Jesica Warden poslechla.

\*

Padla na podlahu přímo za Nekrise a androida druhé generace Q87-X25. Pociťovala únavu jako nikdy v životě. Byla ráda, že je při vědomí, snažila se dvojici, která ji zjevně nezaregistrovala, oslovit, ale nedokázala ze sebe vydat ani hlásku.

„Úhybný manévr, Nekrisi, vyhni se tomu nekromorfu,“ radil robot.

„Vím, co mám dělat, nejsem v bitvě poprvé,“ snažil se soustředit nekronský pilot.

„Pozor, Yabachův nekromancer sto kilometrů před námi, doufám, že tě nemusím upozorňovat, že když do něj narazíme, tak z lodi nezůstane nic, dokonce ani na náhradní díly,“ Q87-X25 měl neobyčejně dokonalou schopnost předvídat následky střetu jednoho orbitalu s bitevníkem.

„QXi, ty plechovko šrotu, běž raději překontrolovat generátor pro hyperpohon, ať jsme odtud co nejdříve pryč,“ robotova schopnost nekronovi zjevně tolik neimponovala.

„Dobrá, dobrá, je vidět, že neumíš ocenit výborné matematické výpočty,“ android se otočil a spatřil ležící dívku. Zarazil se. „Jsem zjevně infikován nějakým virem, protože mé kamery a další senzory mi říkají, že se nám tu válí Jesica na podlaze.“ Nekris na ta slova přelil svůj obličej do doposud zadní části hlavy. Jenom zíral. Pak přišel náraz. Když se nekron nesoustředil na pilotování, zavadil o jinou loď. Naštěstí pro nekrisův orbital pouze zavadil a nesrazil se přímo. Ale i takové zaškokbrtnutí způsobilo utržení jedné části železa, které spadlo a probodlo Jesice břicho. Zalapala po dechu a rychle upadla do bezvědomí.

„Snaž se jí pomoci, já nás dostanu odtud,“ zakřičel Nekris svým hlubokým nekronským hlasem. Robot hned začal poskytovat Jesice první pomoc. Nekris se po pár manévrech dostal na okraj bitevního pole a přešel na nadsvětelnou rychlost.

„Je to s ní vážné, najdi nejbližší planetu, musíme přistát a najít doktora,“ oznámil robot.

„Asi je naše poškození vážnější, než jsem myslel. Musíme najít nějakou planetu i kvůli nám. Ztratili jsme devadesát procent energie. Nyní už neztrácíme, ale ten zbytek nám dlouho nevydrží. Jak moc vážné to s ní je? A kde se tu vůbec vzala?“ Kladl Nekris otázky.

„Kde se tu vzala, to nevím, ale zranění má vážná. Nemáš tu regenerační přípravky pro terrany, divím se, že ještě žije, ztratila mnoho krve, ale už jsem jí to přiškrtil, snad vydrží,“ doufal android.

## X. Praštěný whoa

„Už se probírá, síly brzo nasbírám, silná je to žena, těžko by byla přemožena,“ Jesica Warden se probouzela. Slyšela hlas nějakého starce. Otevřela oči a spatřila drobného staříčkého whou, jak se na ní usmívá. Byla v nějaké malé chýši, ležela na posteli, která se mohla kdykoliv rozpadnout. Uvědomila si, že asi neskončila na nějaké bohatstvím oplývající planetě.

„V mé skromné chýši vítěj a chvíli se nikam nechystej, ač již jsi probuzená, ještě nejsi uzdravená,“ veršoval dál whoa.

„Kdo jste?“ Zajímalo Jes.

„Ach, málem bych zapomněl, své jméno bych uvést měl, mé slušné chování je asi pryč, jsem Whe'Allesar – ranhojič,“ představil se podivným způsobem stařec.

„Co se stalo?“ Poslední, co si Jesica pamatovala, bylo, jak seděla s Brockem Zarwasem v lodi a snažila se přesunout do jiného světa.

„Dvě osoby tě přinesly, nekrona a robota mám na mysli, oni jistě mnohem více než já ví, můj synovec jim o tvém probuzení hned poví,“ stařec se otočil, vyšel do dveří a někomu za nimi, koho Jesica nemohla vidět, řekl. „Whoritz, synovče můj, ve vaření nepokračuj, dojdi pro naše hosty vzácné, hrdiny vesmíru nebojácné.“ Jesica nevěděla, jestli se jí nezdá nějaký šílený sen, ale při zmínce o robotovi a nekronovi si vybavila události po přesunu. Rukou si sáhla na břicho, ale bylo obvázané.

„Máte tu nějaké přístroje, abych viděla vážnost svého poranění?“

„Když tě přinesli k mému domu, měla jsi poranění síly hromu, mnozí by dávno mrtvi byli, takovou událost by nepřežili. Ty však něco zvláštního v sobě máš, zraněním těžko podléháš, tvá vůle žít silná je, ne každý tak moc bojuje,“ veršoval whoa.

„Ano, byla jsem zraněná, vyléčil jste mě nějakým regeneračním přípravkem a musel jste být vybaven zdravotnickou technologií, mohu prosím dostat přístroj, abych se sama podívala?“

„To je mi tedy líto, chudá planeta je tato, podobné přístroje tu nenajdeš, pouze přírodou si pomůžeš,“ řekl whoa smutně. Bylo mu jistě líto, že nemohl vyhovět dívce.

„To mi chcete říci, že jste mě vyléčil pomocí bylinek?“ Něčemu podobnému se Jesice nechtělo věřit.

„Příroda je mocnější než stroje, stačí mít dobré vědomostí zdroje,“ vysvětloval ranhojič. Vtom vstoupili Nekris s QXem.

„Výborně, mysleli jsme, že to nezvládneš,“ pronesl hlubokým nekronským hlasem Nekris.

„To tedy děkuji za důvěru, co se stalo na lodi?“ Ptala se po ušklíbnutí Jesica. Starý whoa se zatím usmál a odešel ven. Nekris začal s vysvětlováním.

„No začneme tím, že naposledy jsme tě viděli před seminářem na Yabachově planetě. Ke konci semináře však vypadla elektřina téměř po celé planetě. Vše nasvědčovalo tomu, že byl proveden útok pomocí zbraně Poseidon. Ačkoliv neměl Yabach žádné důkazy, předpokládal, že za útokem stojí Black Adder, který s ním soupeřil o přízeň Strážců. Zajal několik Adderových vědců, což se zase nelíbilo druhému nekronovi. Počkal, až bude mít Yabach armádu na hlídce na nějaké vzdálené anomální planetě a udělal přepad planety. Všichni inteligentní návštěvníci si rychle sbalili a snažili se vypadnout co nejdále od zuřící bitvy. Tak jako my, vtom ses objevila ty a já... Ehm... No, přestal jsem se na okamžik koncentrovat a měli jsme drobnou kolizi, při které jsi utrpěla nějaký ten škrábanec.“ Nekris se pokusil o úsměv.

„Vy nekroni máte zajímavou představu o škrábancích,“ ujal se slova robot. „Při střetu jsme přišli nějakým způsobem o hodně energie, tak jsme byli nuceni přistát zde a najít někoho, kdo tě vyléčí. Všichni nám doporučovali whou, kterého jsi již viděla. Je to možná podivín, ale řemeslu rozumí, když tě mé zrakové senzory snímají živou a zdravou.“ Jes se usmála. Pak pověděla svým přátelům vše, co se událo od jejich posledního shledání. O všem, na co přišli s Corfem, o vykázaném Strážci, který za tím vším zřejmě stojí, a i o tom, jak se jí podařilo cestovat mezi světy pomoci své vůle. Podobně

senzační novinky už Nekrise a QXe ani nepřekvapovaly. Zato jiný pozorovatel hlтал každé dívčino slovo a byl přímo nadšen.

„Ach, šmírákem neučil jsem tě být, slušně a vychovaně ty máš žít, moji hosté, omluvte, prosím, mého Whoritze, jistě ho to mrzí velice,“ vešel zpět do chýše stařec a za jednu z šesti rukou táhl mladého whoa.

„Omluvám se, strýčku, jen jsem chtěl slyšet ten úžasný příběh,“ mladý whoa sklopil zrak, aby se nemusel dívat na nahněvanou tvář svého strýce.

„Ještě jednou ho, prosím, omluvte, na jídlo se teď připravte, můj synovec snad váš hněv zmenší, až ochutnáte jím uvařenou kaši,“ whoa podal Jesice talíř s kaší.

„Já se nezlobím, jsem vděčná za to, co jste pro nás udělali. Asi bych bez vás zemřela. Naopak, řekněte, čím bych se vám mohla odvděčit?“ Mladý whoa začal hned nadšeně poskakovat.

„Vezměte mě s sebou, prosím, prosím, prosím,“ škemral whoa.

„Mládě jsi nerozvážné, rozhoduješ se lehkově, místo whoy není galaxií brázdit, ale své bližní chránit,“ zamítal Whoritzův návrh stařec.

„Proč myslíte? Strážci dají příležitost každému, stačí jen chtít,“ namítla Jesica.

„Strážci? Mocná to rasa... A přeci... Některým nervy drásá,“ veršoval Whe'Allesar. Jeho verše neměly logiku.

„Komu by Strážci vadili? Osobně znám Cola a je to jedna z nejmoudřejších bytostí, které znám,“ podotkl robot.

„Příliš mlád jsi na to, aby ses se mnou přel, nemůže ti být přes sto, a mně několik tisíc let je pro tebe bohužel, Strážci mnohá tajemství mají, ostatním rasám o nich neříkají, iluzi, že jsou ti správní, vytvořili a jiné rasy... zneužili,“ teď už Jesica měla jasno, že whoa je sice výborný léčitel, ale je trochu blázen.

„Ach ano, jistě, Whoritz by se nám ale hodil do party, umí výborně vařit. A whoové jsou dobří společníci, potřebujeme někoho veselého,“ Jesice padl malý whoa do oka. Přirostl jí k srdci tak moc, že v něm skoro spatřila mladšího bratra, kterého nikdy neměla. „Inu dobrá, jak chcete tedy, týden ale zůstanete ještě tady, sice se rychle

uzdravuješ, ale i tak se do formy dřív nedostaneš,“ domluvil starý whoa.

Týden zůstali na planetě whoů. Zasvětili svého nového společníka do své práce. Po nějaké době se dostali k údajům získaných na semináři a QX vyhodnotil některá data jako zajímavá a začal je analyzovat. Uvedl, že to potvrzuje asi dny a běh analýzy si odložil do paměti. Po týdnu se rozloučili s Whe'Allesarem a vyrazili na Centrum hledat vědce Corfa, který by jim mohl pomoci.

Dorazili k terminálu Centrální databáze Strážců, kde jsou uloženy téměř všechny základní informace o osobách, jako byl Corf. Nemohl získat tak dokonalé vzdělání, jaké měl, aniž by nenavštěvoval nějakou universitu. A každý student patří do skupiny, která je již v Centrální databázi. Překvapivé však bylo, že Corf tam nebyl. Vyrazili proto hned za někým ze Strážců. Dorfein byl pryč, proto navštívili samotného Cola.

„Jesico, vítej, všichni čtyři vítejte, koukám, že se vaše skupina rozrostla,“ usmál se Cole. „Ani nevíš, jak jsem rád, že vás vidím živé a zdravé. Máš nějaké novinky?“ Jesica mu převyprávěla vše, co se událo. Cole jen nevěřícně koukal. „Zajímavé,“ pronesl klidně po chvíli, „pojděte se mnou, uvidíme, co nám na to všechno řekne... náš vyhnanec.“ Po odluce nechtěl Cole stále říkat jeho jméno.

„Našli jste ho?“ Zeptal se Nekris.

„Ano, našel ho nakonec Kamelot na jednom meteoroidu daleko za vnější hranicí. Právě ho přivedli,“ potvrdil Cole. Přesunuli se do zeleného kruhového sálu. Uprostřed byl žlutý kruh, ve kterém byla židle. Seděl na ní na pohled mladý Strážce. Vypadalo to, že nebyl nervózní a odpočíval se zavřenýma očima.

„Sám Cole se přišel podívat? Čemu vděčím za tu pozornost?“ Ptala se osoba, aniž by otevřela oči.

„Je důležité, abys nám teď řekl pravdu. Cos udělal s tou hvězdou, že tohle všechno vypuklo?“ Ptal se Cole.

„Nevím, o čem to mluvíš, a i kdybych to věděl, tak bych ti to neřekl,“ odpověděl Strážce.

„Nikdo jiný nemohl naše technologie zneužít, nedělej si to těžší, než to máš. Naše kontroly jsou neomylné.“ Cole se snažil druhého

Strážce přesvědčit, aby spolupracoval, ale bezvýsledně. Osoba uprostřed místnosti vstala a došla k okraji žlutého kruhu. Pořád se zavřenýma očima.

„Vedeš tuhle galaxii od desíti k pěti. Já nic o tvých problémech nevím, ale těší mě, že sis na mě vzpomněl,“ odvětil sebejistě Strážce.

„Koukám, že s tebou ztrácím čas, třeba tě Arbitar přesvědčí,“ pronesl Cole. Pak s Jesicou a jejími společníky odešli a nechali vězně o samotě.

„Kdo je Arbitar, pane Cole?“ Optal se zvědavě Whoritz.

„Arbitar je jeden z nejmoudřejších Strážců. Má nejdokonalejší telepatické schopnosti a ještě se nestalo, že by před ním někdo něco utajil,“ vysvětloval Cole.

„A co tedy budeme dělat?“ Chtěla vědět Jesica.

„Teď by prioritou mělo být zjistit, jak přesně cestuješ mezi světy. Myslím, že spolupráce s tvými kolegy je dobrá. Vraťte se tedy do alfasystému a pokračujte ve výzkumech. My zkusíme přimět našeho hosta ke spolupráci,“ dořekl Cole.

„Pane, co když ale není zodpovědný za to, co se stalo?“ Spekulovala Jes.

„To je možné, ale málo pravděpodobné,“ vyvrátil Cole. „Nyní leťte, čas už nemusí být náš přítel.“

Čtveřice vyrazila. Whoritz se po cestě postaral o zábavu, měl doopravdy talent na bavení lidí. Jak by řekl terran – žabička k pohledání. Po příletu do soustavy začali získávat potřebná data. Jesica si nasadila senzory a začalo měření. Nyní věděla, nač se má soustředit. Myslela na Brocka, jak je zase u něj. Vtom se ozval robot.

„Dešifroval jsem data, tomu neuvěříte, to musíme hned prověřit, máme tu...“ Zbytek Jes už neslyšela. Celá propocená a unavená seděla na své sedačce v intoxikátoru. Před ní byl Brock a prováděl nějaké výpočty.

„B...Brocku?“ Nyní ji došlo, že cestování jí musí brát spoustu energie. Terran ji naštěstí slyšel. „Jes! Jsi zpátky, výborně, mám tu zajímavá data, ale vyprávěj... Počkej, jsi nějaká unavená. Nemluv, zaletíme na mateřskou loď. Vládcе Gregy nám poskytl loď s nejmodernějším vybavením. A řekl bych, že pirátů se obávat

nemusíme.“ Brock se pousmál a vyletěl k mateřské lodi. Jesice se naskytl pohled na něco, co ještě neviděla. Desetitisíce obrovských lodí hlídalo soustavu. „Jsou tu desetitisíce atlasů jen kvůli nám. Vydrž ještě chvíli, už tam budeme.“

Jesica upadala pomalu do bezvědomí, poslední, co si pamatovala, než usnula, bylo, jak ji Brock bere do náručí a někam odnáší.

## XI. Ozvěny neznáma

Jesica Warden se probrala v nádherném pokoji. Brock Zarwas jí zrovna přinášel snídani. „Odpočatá?“ Ptal se muž.

„Ano, snad, při tom přenosu se vždy strašně vysílím, nevíš, čím to může být? Nejistil jsi něco, když jsem zmizela?“ Jesica byla hned odhodlaná k bádání. Brock se pousmál.

„Hned hr do práce? No ano, zjistil jsem, že jsi při mém přesunu vstřebala z vnějšku lodi ohromnou masu energie. Nevím, jak to děláš, ale přístroje snad nelžou.“

„Ach ne, to jsem způsobila já!“

„Co jsi způsobila ty?“

„V druhé realitě, když jsem se přesunula sem, tak jsem zřejmě nasála energii z elektráren na planetě a ostatní si mysleli, že to byl útok, způsobila jsem válečný konflikt,“ naříkala Jesica. V tu chvíli si uvědomila, že je o hodně jiná než ostatní a že může i škodit. Doposud to brala jako dobrou dovednost, teď v sobě samé spatřila zrůdu. A nejvíce se obávala toho, že v ní zrůdu spatřil Brock, muž, kterého milovala. Ten ale snad vycítil dívčiny obavy.

„Neobviňuj se, být na tvém místě někdo jiný, také by se to stalo. Navíc ty jsi nevydala rozhodnutí k útoku, ale někdo jiný. Povyprávěj mi, co se dělo v druhé realitě,“ uklidnil Brock dívku a pobídl ji k vypravování. Jesica mu vše převyprávěla. Byla šťastná.

„Zajímavé, ten starý whoa by mohl být dobrý klaun, že?“ Snažil se zavtipkovat Brock.

„Ano, to ano,“ přitakala dívka a usmála se.

„Ale co je zajímavé, tak podle toho, co vím, oprav mne, pokud se mýlím, tak jsi byla ohromně vyčerpaná, jen když ses přesouvala vědomě. Když to bylo mimoděk, tak jsi ani nepostřehla, že ses přesunula,“ nadhodil Brock téma k zamyšlení.

„No, když nad tím tak přemýšlím, tak máš pravdu, co to ale může znamenat?“

„Že své přesouvání můžeš ještě zdokonalit,“ vysvětlil Brock.

„Ano, ale jak? Prohlédnu si naměřená data...“ Jesica se odmlčela, vzpomněla si na to, že než se přesunula, Brock započal analýzu neznámých dat, která se mohla podobat datům, se kterým pracoval android Q87-X25 v druhé realitě. Hned to připomněla terranovi.

„Ano, mám výsledky, ale nevěděl jsem, co chceš slyšet dříve...“, snažil se vysvětlit Brock, Jesica ho však přerušila.

„Tak povídej, co to je? Co jsi zjistil?“ Snažila se Jesica nadšeně získat informace.

„Dobrá, když mě necháš, tak začnu... Tak, výborně. Z horizontu událostí vede stopa a to pravděpodobně stopa po lodi.“

„To nedává smysl, jakmile něco překročí horizont událostí, začne se to nekontrolovatelně blížit do jádra a už se to nemůže vrátit,“ namítla Jesica.

„Také jsem si to myslel, ale pak jsem si vzpomněl na tvůj sen, jak jsi nám o něm vyprávěla. Jak se ti zdálo o tom, co se dělo s černou dírou? Jak z horizontu událostí vylétají ty nebezpečné objekty?“

„Co tím naznačuješ? Že se to snad tak skutečně stalo?“

„Ano, přesně to chci říci. Jak jinak by se sem ty předměty dostaly?“ Trval na svém Brock.

„Je to anomálie, ty se chovají nepředvídatelně, a co ten zbytek snu? To je také pravda? Výbuchy supernov před miliardami let? To bych věděla jak?“ Jesice se tato teorie nezdála být příliš reálná.

„Stále to nechápeš? Jelikož jsi byla výbuchu velmi blízko, tak se do tvého mozku mohla nějakým způsobem otisknout celá historie vesmíru a hlavně to, co souvisí s černou dírou. Všechny ty černé díry, jak jsme zjistili, fungují jako prostředek k vyrovnávání rovnováhy mezi dvěma světy, podotýkám mezi dvěma, o kterých víme. Všechny časem zaniknou, jen jedna přetrvává. Otázkou je proč. Není to tím, že nás nemusí spojovat výhradně s jiným světem, ale i s jiným...“ Brock nedopověděl.

„Časem?“ Doplnila muže Jesica. „Ale to je příliš málo důkazů...“

„Ještě máme jeden důkaz. Podezřelým byl Strážce, ale ten vinu popřel, co když má pravdu? Co když je skutečně nevinný a Galaktická správa se mýlí? Máme totiž poslední střípek do mozaiky, víš který?“

„Artefakty? Quentiny, intoxikátory a mimikry nejsou původem technologie Strážců. Vynalezla je nějaká civilizace mnohem starší.“

„Přesně. Podle toho, co víme, je dost možné, že ve vesmíru nastala katastrofa, která tu civilizaci zničila. To mohl být ten hromadný výbuch supernov, který jsi viděla ve snu. Nějakým způsobem se dostala část vesmíru do nějakého podprostoru, ale nyní již víme, že se vesmír snaží sám sebe vrátit do rovnováhy. A to se z nějakého důvodu vrátil v okamžiku, kdy jsi prováděla měření nové hvězdy.“

„Teď ti připadá vesmír rovnovážný?“ Nevěřila stále Jes.

„To je to, pod čím si představuješ rovnováhu. Teď, když uděláš průnik obou realit, tak bych se i vsadil, že nebude chybět nic. Kdežto předtím chyběla nějaká část.“

„To je pořád ale jen spekulace, nezlob se, ale tohle mi připadá jako blbost, neber si to osobně,“ odmítla Jesica teorii.

„Neslyšela jsi, co jsem říkal na začátku? Našel jsem stopu po lodi...“

„Stopy po lodi bývají často pleteny s kometami.“

„Zajímavé, že ta kometa po opuštění systému černé díry kličkovala a přistála na nedalekém meteoroidu.“ Na to Jesica hledala těžko protiargument. „Celé to, co se kolem děje, je jako ozvěna, ozvěna něčeho z minulosti, ozvěna něčeho neznámého.“

„To je jednoduché vyřážíme na ten meteoroid se podívat, pořád tomu moc nevěřím,“ teď už ale mluvila Jes trochu váhavě. Během rozhovoru se stihla nasnídat i převléci. Dorazili do své lodi.

„Nevezmeme si na pomoc Gregyho flotilu? Může to být nebezpečné,“ navrhl Brock.

„Ne, tohle je loď s dobrým maskováním, musíme být nenápadní, aby nás nespatri. Podle mě to můžou být nějakí vědci, kterým se vymkl pokus z rukou. Zjistíme, kdo to je,“ odmítala stále teorii Jesica. Pomalu se přiblížili k meteoritu. Obletěli ho, ale nenašli nic zajímavého, pak si Jes všimla kráteru a pomalu do něj zamířila. Když prolétla okrajem, senzory zahlásily něco podivného.

„To je divné, je tu atmosféra, přistaneme někde poblíž a přesvědčíme se,“ řekla Jesica. Přistáli na nějaké římsě a vystoupili.

Byla tam dýchatelná atmosféra. Vedle nich byla jeskyně, které si zprvu nevšimli. Jesica udělala test. „Vede hluboko, prozkoumáme ji,“ Jesica byla stále nadšená, že tomu všemu přijde na kloub.

„Jes, chtěl bych ti něco říci, než půjdeme dovnitř,“ řekl Brock.

„To počká, Brocku, řekneš mi to potom,“ odpověděla Jes a vešla dovnitř, Brock chvíli váhal a následoval ji. Jeskyně se táhla hluboko, ale po několik hodinách uslyšeli hlasy. Opatrně se přiblížili a schovali se za kámen. Vykoukli a spatřili sedm podivných bytostí, jak sedí na stoličkách v půlkruhu. Proti nim bylo dalších sedm mechanických stoliček v půlkruhu a na nich seděly hologramy bytostí stejné rasy. Uprostřed byl nějaký přístroj. Dvojici došlo, že se jedná o nějakou formu komunikátoru.

„Pojďme pryč,“ pošeptal Brock Jesice.

„Ne, nerozumím jim, co říkají, o něčem se baví, zapnu si universální překladáč v komlinku,“ zamítla Jesica návrh. Po chvíli slyšeli rozhovor...

„Budeme nějak muset zakročit,“ řekla jedna osoba.

„Ano, asi budeme, říkají si Strážci, budou určitě prvním cílem,“ řekla druhá osoba.

„V naší i vaší realitě sídlí na planetě Centrum a vládne jim Cole,“ řekl jeden z hologramů. Jesice došlo, že spolu komunikují z jedné reality do druhé.

„Ano, také by nebylo na škodu, kdyby zmizely ty hlídkující lodě u této černé díry. Podle propočtů už nebudou další vedlejší anomálie a zůstane jen tato. Komunikace bude složitější,“ řekla první postava.

„Jistě, vystupovat z lodí a najít vhodné podmínky pro přenos signálu je nepraktické. Ještě že jsme mohli upravit ten asteroid pro naše účely,“ řekl jiný hologram.

„Myslím, že už jsme slyšeli dost, pojdme,“ řekl Brock.

„Dobrá jdeme,“ špitla Jes a dvojice vyrazila zpět. Když byli v půli cesty, Jes si vzpomněla, že s ní chtěl Brock mluvit.

„Cos mi to chtěl předtím, než jsme šli do jeskyně?“ Po otázce se muž zastavil, chvíli rozmýšlel. Přistoupil k Jesice.

„Chtěl jsem ti říct, že tě miluji“ objal Jesicu a dlouze se políbili.

„Také tě miluji, Brocku, teď pojďme rychle říci Colovi novinky.“ Po chvíli dorazili ke své lodi, vyletěli z kráteru a Jesica ihned aktivovala komlink.

„Co se děje, Jesico, nějaké novinky?“ Ozval se Colův hlas.

„Ano, pane, máme dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou,“ odpověděla Jes.

„Tak spust’,“ vyzval Cole.

„Ta dobrá je, že víme, kdo za tím vším stojí,“ odpověděla Jesica.

„Výborně, tak spust’,“ řekl nadšeně Cole.

„To je ta špatná zpráva, že bohužel víme, kdo za tím stojí,“ odpověděla Jesica.

**TO BE CONTINUED...**

# Část druhá

*Přítomná minulost*

*Láska může zemřít na pravdu, přátelství na lež.*

PIERRE BONNARD

# Prolog

Začalo to vše velkým třeskem. Nebo si to alespoň většina vědců myslí. Ať už to bylo jakkoliv, o nějaký čas později se utvářely galaxie, mezi které patří i ta, která nás zajímá nejvíce – Mléčná dráha. Ač je galaxie stará miliardy let, až posledních pár tisíciletí ji ovlivnilo nejvíce. Řád, který střídal chaos, a naopak. Naštěstí pro galaxii se několika bytostem, které si začaly říkat Strážci, podařilo získat nadvládu nad galaxií a navrátit do ní zatím fungující řád.

To vše jsme si doposud mysleli, ale pravda je jiná. O několik miliard let dříve vládla galaxii jiná rasa. Nikdo neví, jak přesně byla rozvinutá, nikdo neví, co zapříčinilo její zmizení. Jedinou stopou bylo několik artefaktů na staré zamrzlé planetě na okraji galaxie a mimo jakoukoliv hvězdnou soustavu. Tyto artefakty se staly předlohou pro dokonalé válečné stroje. Strážci nikdy nenašli stopy po jakékoliv civilizaci, která by disponovala podobnou technologií. Nebyly žádné stopy až donedávna.

Stalo se to tehdy, když studentka Centrální univerzity Strážců terranka Jesica Warden prováděla měření u jedné mladé hvězdy, která se najednou zhroutila do černé díry. Pak se začaly dít dosud nepopsané jevy. Časoprostor se rozdělil na dvě části – možná jich je dokonce více, ale zatím jsou známy dvě. Hvězdy po celé galaxii, možná i vesmíru, se začaly chovat nepředvídatelně – vznikaly anomálie. Za pomoci Galaktické správy a dalších vládců, které Strážci vyzvali, se škody minimalizovaly. Jesica zatím za pomoci svých přátel a tajemného vědce Petra Corfa pomalu zjišťovala, co je příčinou pozoruhodných událostí. Když se objevily artefakty, které velmi připomínaly technologii ztracené rasy, udělali Strážci chybu. Mysleli si, že našli důkaz o tom, že za to může jeden člen jejich rasy, který kdysi již jednou zradil. Vůbec je nenapadlo, že by to mohlo znamenat návrat prastaré rasy do galaxie. Jesica Warden s terranem Brockem, který se stal více než jejím přítelem, přišla na to, že skutečným viníkem je právě ona pradávna rasa. Navíc vyslechli poradu zástupců neznámé civilizace, ze které usoudili, že staronová

obyvatelé naší galaxie se pokusí získat pod svou vládu území, které kdysi ovládali.

Uplynul nějaký čas a za tu dobu se Strážcům podařilo sestavit zařízení, pomocí kterého mohou komunikovat s druhou realitou. Novou rasu začali označovat jako Předky. Několik týdnů již vedou poradou, jak se zachovat. Neznají vojenské možnosti nepřátel. Čeká se na příchod whoy-zvěda Asfela, který byl doposud ve službách vládce Šmejkyho. Na nadcházející schůzi Rady Strážců se rozhodne, zda Strážci po mnoha staletích půjdou sami do otevřené války, aby zachránili svůj řád v Galaxii...

# I. Porada

Budík zvonil, ale Jesicu neprobudil. Byla už dlouho vzhůru, nemohla dospat, těšila se na dnešní den. Zaklapla budík a vypravila se do koupelny upravit. Má to být velký den – její velký den. Má obdržet titul doktorky.

„Doktorka Jesica Warden,“ ozvalo se za ní. Ohlédla se a spatřila svého druha.

„Dobré ráno, Brocku,“ pozdravila.

„Dobré ráno, miláčku,“ přistoupil muž k Jesice a políbil ji.

„Před několika měsíci bych ani neřekla, že se mi může něco takového stát,“ pronesla.

„No vidíš, jsem rád, že jsi šťastná,“ řekl Brock.

„A co ty? Máte dnes poradou s Colem?“ Zajímala se Jes.

„Ano, přijde nějaký zvěd. Snad zjistil něco nového. Určitě se pak můžeš přijít podívat, myslím, že Cole nebude protestovat.“

„Dobrá, přijdu, pokud to stihnu. Už jsem dlouho neslyšela žádné novinky o neznámé rase.“

„Tak domluveno, já teď musím už do práce, připravit si nějaké podklady. Uvidíme se pak, Jes?“

„Ano, jak skončím, přijdu za tebou,“ ujistila Jesica Brocka.

„Dobrá, tak zatím ahoj,“ dvojice se rozloučila polibkem. Jesica se oblékla a vyrazila na univerzitu.

Nestávalo se často, že by někdo dostával doktorský titul tak brzo. Už jako malá snila o tom, jak bude jednou z těch, kteří přijmou diplom před zraky tolika vážených osob, které chodily na předávací ceremoniály. Bylo jí teprve dvacet šest. Během cesty si zavzpomínala, jak probíhal její život, jak chodila do školy, jak byla šťastná, když se dostala na univerzitu. Zrovna procházela úzkou uličkou, přes kterou si obvykle zkracuje cestu, když jí zastoupili cestu dva krchové. Ohlédla se a i za ní stáli dva ještěři. Začali se přibližovat, Jesica znervózněla a začala hledat příruční komlink.

„Je to ona?“ Zasyčel jeden krcha.

„Určitě,“ zasyčel druhý.

„Tak, panenko, půjdeš s námi, tak nedělej potíže a neskončíš na talíři,“ řekl první.

„Kdo jste, co chcete?“ Začala se třást Jesica, když se k ní obrovští ještěři přibližovali.

„Jediné, co potřebuješ vědět je, že jdeme pro tebe a také si tě odvedeme. Tam za rohem máme vznášedlo, takže nedělej potíže a nic se ti nestane,“ řekl zezadu přicházející krcha. Jesica našla komlink, ještěr k ní ale přiskočil, přístroj jí vytrhl z ruky a rozmačkal ho. „To jsme si nedomluvili, děvenko,“ napřáhl ruku, že ji uhodí, pak se ale ozvala rána a padl k zemi.

„Arrrrrrrrgh!“ Ozval se řev. Krchové, kteří nyní obestupovali Jesicu, se podívali tím směrem. Spatřili tam jiného ještěra. Jes ho okamžitě poznala, byl to Zar‘Khul a v ruce držel paprskomet. „Koukejte mazat, než vás všechny postřílím!“ Zařval. Nato jeden z nepřátelských krchů popadl Jesicu pod krkem.

„Odhoď tu zbraň a vypadni, jinak tahle maličká pojde,“ pronesl. Jesičin přítel nevěřil svým očím. Odhodil paprskomet a začal se přibližovat k Jes a trojici cizích ještěrů.

„To si říkáš krcha?! Schovávat se za malou terranku?! Pojd’te si to rozdat se mnou, jestli nejste nekronské tekuté bábovky!“ Zařval Zar‘Khul. Ve trojici se objevil smysl pro čestný souboj jen částečně. Sice nechali Jesicu, ale na Zar‘Khula šli naráz. To jim ve výsledku nebylo moc platné, jelikož narazili na skutečného mistra války, jakým Jesičin přítel skutečně byl. Během několika sekund bylo rozhodnuto a na zemi se válela další tři kršská mrtvá těla. „Říkal jsem vám, že máte jít, ale vy jste si hráli na tvrdáky, tak to teď tady máte. Budiž vám čuchání kytiček zespoda odměnou za vaši tupost.“ Jesica se mezitím vzpamatovala.

„Ani nevíš, jak ráda tě vidím. Kde se tu bereš? Moc ti děkuji,“ oddechla si dívka.

„Profesor Dorfein mě poslal, že možná budeš mít cestou potíže. Nemýlil se, jak vidím,“ vysvětloval krcha. Mezitím už kráčeli směrem k univerzitě.

„Co byli zač?“ Chtěla vědět Jesica.

„Nevím, to asi bude vědět profesor.“ Po chvíli došli na místo, vyjeli k Dorfeinovu kabinetu turbovýtahem a vešli do kanceláře.

Seděl jako vždy za stolem a studoval datapad. Když vešli, pozvedl hlavu. „Vítej Jesico, jaká byla cesta?“ Optal se.

„Jen jeden malý pokus o únos, jinak nic zvláštního,“ odpověděla.

„Vážně? To je špatné,“ zamračil se Strážce.

„Co byli zač? Jak jste věděl, že můžu mít potíže?“ Vyptávala se dál Jesica.

„Dostali jsme anonymní oznámení, že ti někdo bude chtít ublížit. Chtěl jsem ihned dát vědět pomocí komlinku, ale tvůj signál se najednou ztratil. Byl tu zrovna Zar'Khul, tak jsem ho osobním teleportem poslal na místo, které počítač vyhodnotil, jako pravděpodobné, kde se nacházíš,“ vysvětloval profesor.

„Co po mně chtějí? Nikomu jsem nic neudělala,“ divila se Jes.

„To by byla otázka pro ty, kteří tě napadli, žije některý?“ Dorfein pohlédl na krchu. Ten se trochu pousmál. „Dobrá tedy,“ pokračoval profesor, „třeba časem zjistíme více. Ale jelikož ti hrozí nebezpečí, nebylo by rozumné, aby ses někde potloukala, proto dostaneš titul doktorky teď v soukromí, pokud ti to nevadí. Brock mě informoval, že bys ráda byla v obraze dění. To bys stejně asi nestihla. Ceremoniál udělování titulů trvá dlouho.“

„Dobrá, asi máte pravdu, pane profesore,“ řekla smutně. Dorfein povstal, vytáhl desky ze stolu a přistoupil k Jesice.

„Jesico Warden, je mi ctí vás jmenovat doktorkou astrofyziky, přijměte, prosím, svůj jmenovací diplom,“ profesor podal Jesice desky.

„Děkuji, pane profesore,“ novopečená doktorka přijala desky a otevřela je. Uviděla doktorský diplom, byla šťastná. Splnil se jí velký sen. Ihned zapomněla na nešťastnou příhodu dnešního dne a vychutnávala si svůj okamžik.

„Jesico, byl jsem informován, že zvěd, na kterého se čekalo, se vrátil a brzo jej Cole vyslechne, použij můj teleport, tak to stihneš. Zar'Khul může jít s tebou. Já jdu nyní na ceremoniál. Mějte se,“ rozloučil se Dorfein.

Dvojice vešla do teleportu a přesunula se do jiné budovy přímo Colovi do pracovny. Za stolem seděla trojice - Cole uprostřed, Wizard po pravé ruce nejvyššího Strážce a Brock po levé.

„Vítám vás, dorazili jste právě včas, každou chvíli sem dorazí zvěd Asfel, posad'te se na židle za námi,“ uvítal Cole dvojici a pokynul jim, aby si sedli a oni tak učinili. Po chvíli přišel dlouho očekávaný zvěd.

„Pane Cole, pane Wizarde, nesu důležité novinky,“ pronesl drobný whoa. Všichni v místnosti pochopili, proč je to tak dobrý zvěd. I na whou je drobounký a s pláštěm snadno přehlédnutelný.

„Vítej, než začneme, navážeme spojení s druhou stranou, aby byla v obraze,“ pronesl Wizard a zmáčkl tlačítko. Na stole se objevil hologram. Zmenšenina Colova stolu a za ním sedí jen Cole, druhý Cole.

„Můžeme začít?“ Zeptal se přítomný Cole.

„Ano začneme,“ odpověděl hologram.

„Řekni nám tedy vše, co víš, Asfele“ pokynul Brock whoovi. Zvěd spustil.

„Původcem anomálií je skutečně doposud neznámá rasa. Podařilo se mi vypátrat jednu jejich kolonii na jednom měsíci u jedné z planet na okraji galaxie. Tam jsem získal i souřadnice dalších. Neznámá rasa je velmi málo početná a slouží jim jiná rasa. Především od nich jsem získával informace. Říkají si Vorjegové a svým pánům slouží dobrovolně. Jméno hlavní rasy se mi nepodařilo zjistit, vím jen, že jejich vůdce se jmenuje Losfaron. Jednou jsem ho zahlédl,“ vyprávěl Asfel.

„Jak vypadají ti Vorjegové a jak jejich páni?“ Zajímal se Wizard.

„Vorjegové jsou podobní terranům, mají ale oranžovou kůži a čtyři ruce. Jsou jen o něco menší. Zatímco jejich páni jsou vysocí, mají kůži šedivou, jsou hubení a mají malé oči, které jako by svítily modrou barvou.“

„A jaké mají plány? Armádu?“ Pokračoval Wizard.

„Co se týká armády, tak jsem viděl prolétat lodě typu mimikra, takže to bude asi hlavní pilíř jejich armády. Nezdá se mi, že by chtěli udeřit v nejbližší době. Něco ale chystají, zdá se, že něco hledají.“

„Nerozumím, něco?“ Divil se Cole.

„Ano, možná nějakou zbraň, nevím, ale něco hledají,“ potvrdil Asfel.

„Dobrá tedy, běžte za Strážcem Jurandem a sepište s ním podrobně vše, co jste zjistil a hlavně souřadnice jejich planet, jsme vám velice vděční,“ řekl Wizard.

„Je mi ctí pomáhat Galaktické správě,“ odpověděl whoa, uklonil se a odešel.

„Velmi zajímavé, co si o tom myslíte?“ Zeptal se holografický Cole.

„Pokud dojde na boj, můžeme zkusit těm Vorjegům nabídnout vizi, že mohou žít s mírumilovnými obyvateli a ne s tyrany,“ navrhl Wizard.

„Slouží Předkům dobrovolně, to půjde těžko. Spíš by nás mělo zajímat, co to hledají. Možná nějakou zbraň, která mohla přetrvat od doby jejich vymizení,“ řekl Cole z masa a kostí. Náhle to Jesice došlo...

„Smím vás vyrušit?“ Zeptala se Jesica. Trojice za stolem se ohlédla.

„Skoro jsme na vás dva tady zapomněli,“ pousmál se Brock.

„Pojďte si sednout před nás, nemám vás v záběru,“ ozval se holografický Cole. Jesica s krchou uposlechli. „To je mnohem lepší, děkuji, můžete pokračovat, jinak blahopřeji k získání titulu, paní doktorko... Vida, to je ten slavný Zar’Khul, o kterém jste mi vyprávěla?“

„Ano, to je on,“ přitakala Jes.

„Výborně, těší mě, že vás poznávám, nyní, povězte nám, co máte na srdci,“ vyzval holografický Cole.

„Myslím, že nehledají něco, ale někoho... Mě.“ Všichni chvíli mlčeli.

„Proč myslíš?“ Divil se Brock.

„Dnes mě chtěli unést čtyři krchové, nebýt Zar’Khula, nevím, kde bych teď byla,“ vysvětlila.

„To snad ne, proč jsi mi nedala vědět? Neublížili ti? Nejsi zraněná?“ Strachoval se okamžitě Brock.

„Zničili mi komlink a když jsme přišli, tak už přicházel zvěd Asfel, tak jsem nechtěla rušit. Mohli by mě chtít kvůli mým schopnostem. A jsem úplně v pořádku, neměj strach, Brocku,“ Jesica se usmála.

„Za únosem nemusí nutně stát Předci, ale možné to je. Otázkou je, co podnikneme s hrozbou. Víme, že jsme jejich cílem, že?“ Ptal se Wizard.

„Ano, to jsme slyšeli s Jes,“ přitakal Brock.

„Zaútočit,“ pronesl najednou doposud tichý krcha.

„Zaútočit?“ Zeptali se shodně oba Colové.

„Dokud jsou slabí a nemají to, co hledají,“ vysvětlil ještěr.

„Přebrat iniciativu?“ Zamyslel se nahlas Wizard. „To není špatný nápad. Jestli se vynořili v malém počtu z minulosti, budou určitě ochromeni, a když přebereme iniciativu, může být náš přímý úder rozhodující.“

„Strážci takhle přímo neválčili tisíce let,“ namítl Cole. Do debaty se vložil Brock.

„Strážci jsou cílem, po galaxii se šíří drby o nové rase, vliv Strážců může upadnout. Obyvatelé Mléčné dráhy možná žijí v iluzi dobrého světa, ale pokud řád, který jim garantují Strážci, zmizí, upadne svět, který známe, do doby temna. Zřejmě zatím mapují naše pozice a připravují se. Máme jejich souřadnice, můžeme zaútočit dříve, než to udělají oni, využijeme moment překvapení a zvítězíme.“

„Dobrá tedy, jsem pro útok, co vy, pane kolego?“ Zeptal se Cole svého holografického protějšku. Ten se na chvíli zamyslel.

„Já také, začneme ihned vyzbrojovat. Můžu poprosit doktorku Warden, aby přicestovala k nám? Její přátelé hledají způsob, jak umožnit cestování mezi realitami,“ řekl hologram.

„Ráda přijdu, ale asi až během zítřka,“ řekla Jes.

„Dobrá, budeme tě čekat. Zatím se mějte, já jdu dát instrukce. Cole konec,“ hologram zmizel. Ještě ten den dostaly všechny pevnosti Strážců rozkaz mobilizace. Brock, Zar'Khul a Jesica oslavovali její doktorský titul. Zar'Khul se ubytoval u Jesicy v pokoji pro hosty. Byl teď jejím osobním strážcem. Další den má Jesica

dorazit za nekronem Nekrisem, whoou Whoritzem a robotem Q87-X25. Ještě nevěděla, že nedorazí...

## II. Konvergence života

„Dávej na sebe pozor,“ radil Brock Jesice.

„Neboj, necestuji mezi světy poprvé,“ uklidňovala ho.

„Stejně bych byl raději, kdybys byla u mě.“

„Neboj, přesouvat se umím, sice pořád jen u černé díry, ale už mě to tolik nevyčerpává. Je tam jen jedna planeta, na kterou se můžu přenést. Rychle tam dám o sobě vědět přátelům a budu v bezpečí.“

„Dobrá tedy, ale stejně dávej pozor...“

Jesica se s Brockem rozloučila a vyrazila k univerzitnímu doku. Doprovázel ji Zar'Khul, pro případ, kdy by nastaly nějaké potíže po cestě. Dorazila k černé díře, která jí už ani nepřipadala nijak zajímavá. Zvykla si na ni a považovala ji už za součást vesmíru. Rozloučila se se svým doprovodem a soustředila se na druhý svět.

Velmi unavená se objevila na planetě, kterou si představovala. Umělá planeta byla nyní již v rukou Strážců. Jesicu přepadla úzkost. Byla tma, mrholilo a pozůstatky po nekronských budovách naháněly strach. Vydala se hledat nejbližší místo, odkud by dala vědět svým společníkům, kde se nachází. Náhle se kolem ní zhmotnilo deset maskovaných osob, pravděpodobně terranů, kteří na ni mířili paprskomety.

„Ani se nehni, zrůdo,“ řekl jeden z nich.

„Co prosím? Kdo jste? A co chcete? Nic jsem vám neudělala,“ řekla vystrašená Jesica.

„Půjdeš s námi, ty naše malá zrůdičko,“ pokračoval dál jeden z nich.

„S tím bych v zásadě nesouhlasil,“ ozval se šepot za ním. Deset maskovaných únosců pohlédlo tím směrem. Klidným krokem vyšla ze stínu další postava v zelenofialové kombinéze a zahalená v tmavohnědém plášti s kápí.

„Kdo jsi k čertu ty?“ Divil se únosce.

„Mé jméno je Petrus Corf a jsem přítelem tady doktorky, kterou chcete unést, nemyslím, že je to dobrý nápad,“ vysvětloval šeptem vědec, který znenadání přišel Jesice na pomoc.

„Odpal a neplet’ se do toho,“ pokračoval únosce.

„A čím mě chcete zastrašit?“ Divil se Corf. Jes netušila, co má za lubem, Corf pozvolna kráčel k ní a únoscům.

„Možná krom toho, že neumíš dobře mluvit, jsi i slepý, je nás deset a jsme ozbrojení, ty jsi sám a nevypadáš ozbrojeně,“ začal se posmívat únosce.

„Poznamenal jste naprosto správně, že tak nevypadám, ale ve skutečnosti držím svou zbraň tady sevřenou v pěsti, a když ji pustím na zem, zemřeme tu všichni,“ vědec se zastavil a předpažil jednu ruku a měl sevřenou pěst. Desatero únosců znervóznělo.

„Nevěřím ti, myslíš, že jsem tak blbej? Jen blafuješ,“ řekl velitel únosců.

„Tak se dobře dívejte, pomalu vám to ukážu, dávejte dobrý pozor,“ Corf otočil ruku, aby mohl rozevřít dlaň a věc uvnitř schovaná neupadla. Začal tak pomalu činit, Jesica s únosci bedlivě sledovali, co se tam objeví. Než ji oslepil jasný záblesk, všimla si, jak Corf otáčí hlavu tak, aby se sám nemusel dívat na to, co doposud svíral v zatáté pěsti. Po několika vteřinách cítila, jak se okolní teplota změnila. Mrholení ustalo a noční zima se změnila v příjemné teplo.

„Už je vše dobré,“ slyšela šepot, „chvíli budete vidět rozmazaně, ale pak bude vše jako dřív. Doporučuji mít oči zavřené.“

„Kde jsme teď? Co se stalo? Mám hodně otázek.“

„Jistě, doktorko Warden, kde bych tak mohl začít?“ Ptal se Corf.

„Třeba popořádku, kdo byli oni, jak se o mně dověděli a jak jste se o mně dověděl vy, jste totiž velmi tajuplná osoba, pane Corfe,“ řekla Jesica.

„Inu, pokusím se. Jsem rád, když vím co nejvíce věcí, to již víte, dostaly se ke mně informace, že vás chtějí různí pochybní vědci pro své účely, na pokusy. Chtějí odhalit vaše tajemství za každou cenu. Našli vás podle energetické stopy, kterou zanecháváte při svém cestování. Já je pak oslepil, rychle k vám přiběhl a odteleportoval vás na svou loď v hangáru.“

„Zajímavé... A jak víte, že jsem doktorka? Jinak tím pochybným vědcem myslíte i sebe?“

„Hm... Z druhého světa sem proudí informace a dost z nich se dostane do podsvětí, tam mám kontakty, bez těch se v dnešní době vůbec neobejdete,“ vysvětloval.

„A nejste také nějaký mafián? Nejste v centrální databázi Strážců, nikde o vás není ani zmínka, máte kontakty v podsvětí, co když jste vy nějaký vědec, který by chtěl pro sebe získat vědomosti získané na mně,“ Jesica na chvíli otevřela oči, obraz byl ale dosti rozmazaný, tak je zase zavřela.

„Zase mi křivdíte Jesico, jako již jednou v minulosti. Proč nejsem v databázi? Protože jsem se z ní vymazal. A nezapomeňte, že já vás nikdy do ničeho nenutil a naopak jsem vám pomáhal,“ vysvětloval Corf.

„Vymazal z databáze? Nemožné, to mohou jen Strážci,“ namítla Jes.

„Strážci? Ti jsou zaslepení vlastní rádoby dokonalostí a unikají jim podstatné věci,“ špitl Corf.

„Rádoby dokonalí? A kdo je podle vás dokonalejší? Vy?“

„Hm, zajímavá myšlenka. Ale i kdybych byl lepší, nikdy bych nebyl dokonalý. Žádný život nemůže být dokonalý. A pokud chcete vědět, kdo je dokonalejší než Strážci, tak to jsou Předci. Mají technologie, které Strážci nepochopili dodnes a to je mají po milénium k dispozici.“ Jesica pomalu přestala nacházet vhodné argumenty, protože ať se snažila, jak chtěla, musela pomalu dávat za pravdu vědci.

„A jaká je vaše teorie na dokonalý život?“

„Není to asi ani teorie, ale praxe, život se vyvíjí kupředu, jde o to, jak rychle. Ať už je v jakékoliv podobě, snaží se docílit dokonalosti. A nejde o dokonalost jednotlivce, ale celku. Proto čím blíže se nějaká forma života ocitá dokonalosti, tím menší je její zastoupení. Zním jednu květinu, která je dobrým příkladem...“

„Surfein – Dokonalá,“ přerušila ho Jes. Vzpomněla si na dárek od Brocka, který dostala na jejich první schůzce.

„Vidím, že jste vzdělaná i v jiném oboru než astrofyzika, to je potěšující. Málo biologů vůbec ví o této rostlině. Hodně z nich si

myslí, že když je něco dobře vyvinuté, tak se to rozšíří všude možně. To ale není pravda a přitom mají důkaz tak blízko,“ vysvětloval Corf.

„Brock mi to kdysi vysvětloval, ale myslela jsem si, že je to názor laika. O jakém důkazu teď mluvíte?“

„Stále ti naši Strážci. Je jich málo a přesto jsou dokonalejší než terrané, krchové nebo nekroni. Snahou života není rozšířit se všude po vesmíru, ale snažit se dosáhnout dokonalosti. Život k dokonalosti konverguje a ten, kdo by jí dosáhl...“ Corf se odmlčel.

„Povídejte,“ pobídla ho Jesica.

„...by byl bůh,“ dopověděl šeptem vědec. Nastala chvíle ticha.

„Bůh?“ Divila se.

„Ano, bůh, ale nikdy jím nikdo nebude, protože nikdy se nedotkne té hranice, kdy by se jím stal. Ale měl by pak schopnosti jako někdo, koho definují obyvatelé galaxie jako boha. Všemocný. Ptala jste se mě, kdo je dokonalejší než Strážci. Krom Předků to je ještě jedna bytost.“

„Vážně? A která?“

„Vy, doktorko Warden,“ překvapil Corf Jesicu. „Vypadáte překvapeně, ale je to tak. Dokážete mnohem více než oni. Jsem si jist, že časem dokážete mnohem více i než Předci, mohu vám s tím pomoci, pokud budete mít zájem.“

„Proč byste mi pomáhal?“

„Protože si myslím, že jen vy dokážete zachránit galaxii před možným útokem Předků, protože ani oni, pokud vím, nedokážou cestovat mezi světy.“

„Dobrá tedy, mohou se připojit moji přátelé k nám? Určitě mě hledají, také bych měla dát vědět Strážcům.“

„Galaktická správa je sledována, někdo by rozhovor mohl odchytit, nerad bych, aby na nás vlítli nějací natěšení únosci,“ vyjádřil své obavy vědec. „Jinak myslím, že už můžete otevřít oči,“ dodal.

Jesica oči otevřela, zrak už měla dobrý. Rozhlédla se, nikdy nic podobného neviděla. Jedinečný design lodi. Měla ještě hodně otázek, pak se ozvala rána. Corf ihned vyběhl do vedlejší místnosti, Jesica

hned za ním. Byli v kokpitu a před sebou viděli zdemolovanou část hangáru. Mnoho jiných lodí, které zde přecházelo, bylo zničeno.

„Měli bychom vypadnout, bude to tu asi nebezpečné,“ řekl Corf. Vylétl dírou ven. Ve vzduchu bylo mnoho lodí typu quentin a z oblohy se snášely lodě typu intoxikátor. Corf uměl velmi dobře manévrovat se svou lodí a vyhnul se nebezpečí a proklouzl za vlnu útočící perutě. Když opustili atmosféru, viděli je, jak se z dálky přibližují křížníky mimikry a za nimi mnoho obrovských lodí. Lodí větších než atlasy.

„Co to je? Planeta Strážců a napadena? Co to je za loď?“ Divila se Jesica.

„To je útok... A napadá mě jediná flotila ložená z podobných jednotek.“

„Flotila Předků,“ doplnila Jes vědcovu myšlenku. Ten zapnul hyperpohon a dvojice zmizela dříve, než je nepřátelské loď zaměřily.

### III. Nové možnosti

Doktorka Warden a Petrus Corf už byli daleko od bitevního pole. Jesica měla čas prohlédnout si vědcovu loď. Měla jedinečnou konstrukci. Místo běžně používaných obdélníkových průřezů a dveří měla kruhové. Celá loď byla sestrojena spíše jako obydlí a laboratoř zároveň, stěny měly zlatavou barvu. Vesmírné plavidlo budilo dobrý estetický dojem. Jesica se vrátila za Corfem a podrobněji si prohlédla lodní ovládací panel. Měl neobvykle umístěná tlačítka a některá Jesica ani neznala.

„Zajímavá loď, pane Corfe, kde jste ji koupil?“ Zeptala se.

„Nekoupil, postavil jsem ji sám, aby mi vyhovovala,“ odpověděl šeptající vědec.

„Jste velmi záhadný muž,“ pronesla Jes.

„Vy zase všímavá, doktorko,“ s klidem odvětil.

„Když už se tak pravidelně scházíme, povězte mi něco o sobě, proč skrýváte tvář, co máte s hlasem, kde jste se vše naučil,“ zajímalo Jesicu.

„Kdysi jsem byl zapálený akademik v jedné soustavě na okraji Mléčné dráhy,“ začal vyprávět Corf, „měl jsem ženu, kterou jsem miloval, byla také z mého oboru. Byla dcerou mého zaměstnavatele. Dokázal jsem najít příčinu některých událostí velmi rychle, což mého tchána velmi nadchlo. On a jeho kolegové po mně chtěli nové a nové objevy, já jim je dodával, měli stále dokonalejší a dokonalejší technologie. Byla to poklidná doba v onom koutě vesmíru, žádná válka, nic neobvyklého. Časem jsem ale chtěl trávit více času se svou ženou, která čekala naše dítě. Nějakým zvráceným uvažováním si ale můj tchán domyslel, že již nechci pomáhat ve výzkumu a že chci jít ke konkurenci, popřípadě začít dělat na vlastní pěst. Pohádali jsme se, ale stále jsem zůstal pracovat u něj. Potají jsem však začal budovat tuto loď, že se svou ženou a budoucím potomkem uprchneme mimo jeho dosah. On naše úmysly ale odhalil a rozhodl se mě odstranit...“ Corf se odmlčel.

„A co se stalo?“ Zajímalo Jesicu.

„Tato loď, ať na to nevypadá, je i velmi dobrá zbraň. Unikli jsme, když byla téměř dokončena, naštěstí byla již schopna letu. Můj tchán velmi zuřil a vyslal za námi bez rozvahy celou flotilu, kterou se mi podařilo zničit, když jsem ji vlákal do pastí. Nakonec i planeta, na které jsem pracoval, byla zničena. Má žena se totiž chtěla vrátit za svou matkou a dát jí poslední sbohem. Netušili jsme, že ženin otec bude takový blázen, že pro pomstu zničí celý lid planety. Jak jsme přistáli, nálože, které tchán rozmístil po celé planetě, vybuchly a i z orbitu planety začaly lodě, které mu zbyly, bombardovat povrch. Já katastrofu přežil, má žena a nenarozený potomek nikoliv. Byl jsem velmi poraněn a od té doby nosím kombinézu a tvář mi zakrývá kápě. Po té události jsem zuřil, našel a zničil jsem každou loď svého tchána a nakonec jsem zabil i jeho. Pak už mi zbyla jen věda, které se věnuji. Nemám jiný smysl života, tak všechnen svůj čas dávám jen a jen jí. Nestojím o potlesk kolegů, jde mi jen zkoumání, o nic více,“ dokončil smutné vypravování vědec.

„To je mi líto, to jsem nevěděla,“ Jesicu přepadla lítost. Nikdy by ji nenapadlo, co všechno v sobě může ukrývat tento muž.

„Nestojím o lítost, chtěla jste vědět něco o mně, nyní, pokud dovolíte, se dovíte něco o sobě,“ ukončil vědec debatu o své historii.

„Dobrá, co máte v plánu?“

„Když jsme se sem přenesli a vy jste ještě byla oslepená, udělal jsem vám test centrální nervové soustavy. Zdá se, že můžete v omezené míře disponovat schopnostmi, které jsou jinými vnímány jako... Nadpřirozené,“ řekl Corf.

„Co tím myslíte?“

„Telekineze, telepatie, teleportace a další,“ vysvětlil muž.

„Co prosím? A jak to mám dokázat? Nikdy jsem nic takového nedělala,“ divila se Jesica.

„Vážně ne? Myslíte, že když se umíte přemisťovat světy, že se nemůžete přemístit v rámci světa jednoho? Každopádně, než začneme, rád bych ještě něco ověřil,“ podotkl Corf.

„A co by to mělo být?“ Ptala se.

„Na všechny tyto dovednosti potřebujete značnou dávku energie. Těch několik málo šťastlivců, kteří telekinezi zvládli, bylo vyčerpáno

k smrti. A to pohnuli jen kostkou. I Strážci, kteří mimochodem podobné vlastnosti mají, se rychle vyčerpávají. Není to ale u nich tolik znát, protože dokážou nashromáždit hodně energie a efektivně ji pak využít. To samé vy, stačí si uvědomit, kolik energie nasajete při přesunu do jiného světa. Je otázkou, zda dokážete tu energii kumulovat v sobě. Mám tu jeden přístroj, kterým se měří kapacita záložních baterií bitevníků nebo elektráren, napojím to na nějaký váš nerv, bude to trochu bolet, můžu?“ Corf se mezitím přesunul s Jesicou do laboratoře, kde byla větší krabice, ze které vedl kabel. Vědec mu jen upravil konektor, že se z něj stala jehla. Jesica kývnutím souhlasila a Corf ji píchl jehlu do levé ruky. Přístroj nezaznamenal nic.

„Asi nejsem dostatečně energická, co? Nebo se vaše teorie v něčem plete,“ řekla Jesica. Kdyby mohla vidět vědce tvář, spatřila by zamračení.

„Hm... Uvidíme, něco zkusím,“ řekl a na přístroji zmáčkl nějaká tlačítka. Vzal jehlu a započal nové měření. Jesica zatnula zuby. Tentokrát se přístroj zachoval jinak a zaznamenal nějakou hodnotu. Jes vyvalila oči.

„Co to je? Jak je to možné, že teď něco naměřil?“ Zajímalo ji.

„Změnil jsem rozsah měření, zdá se, že předešlý nebyl dostatečný,“ vysvětloval pomalu.

„Jak to myslíte?“

„Jste nabitá více než jakákoliv známá elektrárna, tak vysokou energetickou hodnotu nebylo možné zachytit,“ vysvětlil.

„A na co jste to nastavil?“

„Rasa androidů využívá přerozdělování energie pomocí stratósů. Jistě víte, jak mnoho energie dokáže vyprodukovat několik stovek takových strojů... Tak takovou energií disponujete. Proč vás to nezabije, to nevím, ale jistě díky ní dokážete mnoho věcí.“

„Tak to jsem vážně zvědavá.“ Jesica nevycházela z údivu. Trochu se bála, zda to vše nemůže být příliš nebezpečné, ale touha po poznání byla obrovská.

„Nejprve zkusíme telekinezi, mám tu jednu kostku, zkuste se na ní soustředit a pohnout s ní,“ řekl Corf a postavil malou kovovou krychli na stůlek.

„Jako jen tak? Prostě pohnout? Myslela jsem, že mi dáte nějaké lepší instrukce,“ divila se Jes.

„Ano, jen to zkuste, doktorko,“ trval na svém vědec.

„Dobrá tedy...“ Jesica se začala soustředit a snažila se pohnout silou vůle předmětem. Nic se však nestalo.

„Nenechte se odradit, jdete do toho s malou vírou. Snažte se uvěřit a půjde to, snažte si to představit jako byste hýbala rukou. Jako by to byla samozřejmost,“ radil Corf. Jesica poslechla, zavřela oči a snažila se řídit radami. Náhle pocítila něco podivného, cítila, jak se jí dělá husí kůže téměř po celém těle. Otevřela oči a viděla, jak se krychle vznáší asi metr nad stolem. Začala si představovat, jak se kostka pohybuje a tak se i stalo.

„Měl jste pravdu, pane Corfe, je to úžasné,“ Jes mluvila pomalu, pořád se snažila co nejvíce soustředit na pohyb krychle.

„Ano, můžeš to procvičovat později, teď zkusíme telepatii, lidský mozek bude asi složitý, zkusíme něco jednoduššího,“ vědec otevřel klíčku a vyndal malého čtyřnohého, chlupatého tvora s velkým ocasem. „Dávni terrané tomuto tvorovi říkali veverka, je ideálním pokusným tvorem. Dal jsem mu jméno Maurice. Snaž se vycítit jeho základní emoce,“ Corf nechtěl přestávat v průzkumu Jesičiných schopností.

„Dobrá...“ Jes se odmlčela a snažila se myslet na veverku. Pak to ucítila. Dokonale cítila všechny pocity savce. „Je vystrašená a má hlad,“ řekla po chvíli.

„Skvělé, jde to snadněji, než jsem doufal,“ řekl šeptem. Jes se jen tak ze zajímavosti pokusila zaměřit na Corfa. Cítila v něm radost, snažila se více soustředit, aby pronikla hlouběji, pak ji ale, jako by vědec prokoukl doktorčiny úmysly, vyrušil. „Budeme pokračovat, zkusíme to, jestli vaše telekinetické schopnosti fungují i na živé objekty, zkuste pohnout s tou veverkou.“

„Ano, pokusím se,“ Jesica plná nadšení pokusila aplikovat techniku z krychle na zvíře. Ale pokus neprobíhal tak, jak si

představovala. Pohyby těla veverky zřejmě zapříčinily úplně jiné rozložení energie. Savec se vznesl do vzduchu, roztočil se a prudce vyrazil k jedné stěně. Zvíře nakonec padlo k zemi a nejevilo známky života. Jesica měla hrůzu v očích. „Já... Já... Nechtěla, je mi to moc líto.“ Do očí se jí hrnuly slzy.

„Nemůžete za to, prozatím s naším cvičením přestaneme... A pro další pokusy si najdeme asi nějaké jiné zvíře, Maurice už nám asi nepomůže,“ ukončil cvičení Corf.

\*

„Rychle, QXi, copak ten tvůj plechovej mozek nevidí, v jakém jsme maléru?!“ Křičel Whoritz na robota, který akorát nastupoval do lodi. Nekris už zapínal generátory. Rychle vzlétli.

„A co Jesica? Víme, že se přesunula k nám, je někde na planetě,“ ptal se android Q87-X25.

„Neozvala se, tak nic nezmůžeme a naší smrtí rozhodně nic nezískáme, takže já mizím,“ řekl nekron.

„Pak se ale musíme vrátit co nejrychleji,“ řekl stroj.

„Samozřejmě, hlavně teď vypadněme,“ řekl malý whoa. Jejich loď se vznesla, vylétla z doku, kde nepřátelská armáda ničila vše, na co přišla. Nekronský pilot se propletl mezi nepřáteli, podařilo se mu akorát natrefit na útvar několika set katamaků, bitevních lodí Strážců. Zavěsil se za ně a mířil na orbit planety. Celá posádka si myslela, že nyní bude vše v pořádku, že mocné lodě vládců galaxie smetou nepřítele z oblohy. Jakmile ale uviděli hrůzu nahánějící blížící se stroje, strnuli. Než Nekris provedl únikový manévr, přešel na nadsvětelnou rychlost a informoval Cola o tom, co se stalo, spatřila posádka přeměnu plně funkčních katamaků na málo funkční náhradní díly.

\*

„Najděte Brocka a řekněte mu, že Jesica je nezvěstná, právě mi to sdělil můj protějšek z druhé reality,“ řekl Cole Wizardovi.

„Nevím, jestli je teď důležité mu to říkat, útoky Předků byly systematické a po celé galaxii v obou realitách, neměli bychom

Brocka teď znepokojovat, ať se věnuje dobře svým povinnostem,“ poradil Colovi jeho zástupce.

„Dobrá tedy, nic mu říkat nebudeme, prozatím,“ souhlasil nakonec Cole. Vtom se mu v komlinku ozval Zar’Khul.

„Promiňte, že vás vyrušuji, pane, ale Brock je pryč,“ vysvětloval.

„Co prosím?“ Divil se Cole.

„Prostě byl doma a teď tu není, nevím, kam se poděl, možná ho někdo unesl, ale nevím, jak se mu to povedlo, byl jsem tu a rušička teleportů je zapnutá,“ divil se krcha.

„To nám tedy scházelo, pojd’te tedy k nám do hlavní pevnosti, potřebujeme teď každého zkušeného vojáka,“ řekl smutně Cole.

## IV. Zrádná nenávist

V galaxii se rozpoutala válka. Invazní síly Předků byly nespočetné. Jejich taktika se zpočátku zdála velmi podivná. Útočili pouze na Strážce a věnovali se především plenění, což mělo za následek, že značná část jejich armády byla zničena. Později se však ukázalo, že způsob boje, který zvolili, je pro ně velmi výhodný. Pomocí velmi mobilních quentinů dokázali ochromit těžbu Strážců a tím i jejich příjmy a omezili jim tedy možnost dozbrojovat a udržovat vojsko. Po týdnech boje si Strážci sice udrželi značnou část svých planet, ale armádu jim nepřítel téměř celou zlikvidoval.

Jesica se mezitím zdokonalovala v ústraní ve svých schopnostech. Pod vedením Petra Corfa dosáhla výrazného zlepšení. Už dokázala dobře instinktivně používat telekinezi, a to i v případě živých objektů. Naučila se také lépe užívat svou energii, ačkoliv ještě plně nezjistila, jak je možné, že něco takového dokáže. S Corfem docílili toho, že její tělo dělá mnoho věcí samo. Dobrým příkladem se stala regenerace. Během tréninku Jesice došlo, jak bylo možné, že přežila tak vážné zranění, které utržila kdysi na palubě Nekrisovy lodě. Začala své okolí vnímat úplně jinak. Dokázala téměř vše dokonale analyzovat, její „smysl pro energii“ se stal jejím vylepšeným šestým smyslem. S vypětím sil Jesica zjistila například i to, co se děje za stěnou nebo jinou překážkou. Poslední z jejích doposud nabytých schopností je možnost ovlivňovat její fyzické možnosti. Její hbitost, rychlost, sílu a jiné.

Jesica zrovna pročítala nejnovější zprávy na datapadu. Na její tváři se objevilo zamračení. Vůbec poslední dobou jí nebylo do smíchu, když se dovídala nejnovější zprávy z války.

„Nyní umíte mnoho věcí, doktorko,“ začal rozhovor Corf.

„Ano, ale nemohu nikomu pomoci a ani nevím, zda dokáži někomu pomoci,“ odpověděla smutně.

„Hlavní je, že se dokážete schovat před těmi, kteří by vám chtěli ublížit,“ řekl Corf.

„K čemu mi to je? Víte, jak je strašlivé, když vidíte, co se kolem vás děje a raději ze strachu nezasahujete?“

„Strach je přirozený a většinou stojí za mnohými unáhlenými činy. Řekl jsem vám, že budete schopna Předky zastavit a že to můžete dokázat, ne že to musíte udělat. Spíš jsem vám chtěl dát možnost se před nimi ubránit, když by šlo do tuhého. Nemyslím, že by bylo v silách kohokoliv podrobit si celou galaxii silou. Jednou najde někdo jejich slabinu a budou zničeni i bez vaší pomoci, není třeba si hrát na hrdinu, svět půjde dál, i když Strážci padnou.“

„To nechci připustit. Když už mám takovou moc, měla bych ji využít pro dobrou věc a to ochrana světa před Předky určitě je,“ řekla Jesica.

„Hlavně neudělat stejnou chybu jako mnozí před vámi. Nedůvěřujte tolik ve své nově nabyté schopnosti,“ upozornil stále šeptající vědec.

„Poradím se s přáteli a uvidíme, co dál,“ navrhla.

„Vy chcete kontaktovat vaše přátele? To vám nedovolím,“ řekl vědec.

„Vy mi chcete něco zakazovat?“ Zeptala se Jesica.

„Nechci, ale uvědomte si, že Předci vás pravděpodobně hledají, aspoň jste to říkala,“ vysvětloval Corf, „proto putujeme náhodně galaxií v utajení,“ dodal.

„Ano, hledají mě, ale teď už se jim snad dokážu ubránit, ne? Dokážu vytvořit silové pole, když by někdo měl zbraně, umím někoho silou vůle odhodit,“ pokračovala Jesica.

„A co víte vy o nich?“ Nastala chvíle ticha.

„Máte pravdu,“ uznala nakonec Jes, „jít do přímého střetu by bylo riskantní.“

„Prosím vás, pro vaše dobro, doktorko, vezměte si vašeho milého a jedte spolu někam na okraj galaxie, kde vás nikdo nenajde a tam v klidu žijte.“

„Asi máte pravdu,“ řekla smutně Jesica, „rozloučím se tedy s přáteli a zmizím.“

„To bude asi nejlepší a nebojte, život v ústraní není tak špatný. Ten klid, který budete mít...“

„Snad máte pravdu, ale nemyslíte, že to bude velmi sobecké?“

„Sobecké? Nikdo nemá právo žádat po vás, abyste zasahovala.“

„Poradím se s Brockem, přesunu se zpět k němu a uvidíme, předtím se rozloučím s přáteli, kdybych se již neměla vrátit. Budou na Centru, vydáme se tam?“

„Dobrá tedy, to zní rozumně. Abych nezapomněl, mám tady takový vysílač,“ muž vytáhl malou krabičku, „stačí otevřít a je tam knoflík. Po jeho stisknutí se dovím, že mě hledáte. A já vás podle něj zaměřím. To jen, kdybyste někdy měla potřebu mě hledat.“

„Děkuji.“ Jesica převzala přístroj.

\*

„Teď už jen, jak to provést, pane,“ řekl Nekris svým elektrizujícím hlasem Colovi.

„Dobrá tedy, konečně nějaká dobrá zpráva,“ usmál se Cole. Na jeho tváři se objevil úsměv. Výraz ustaranosti vystřídal výraz naděje.

„Jak na něco přijdeme, ozveme se,“ řekl QX. Cole se s nimi rozloučil a odešel.

„Na co zajímavého jste přišli?“ Ozval se hlas za nimi. Dvojice se otočila. V křesle, kde před chvílí ještě nikoho neviděli, seděla postava. Poznali ji ihned.

„Kde ses tu vzala?“ Divil se nekron. Android mlčky pozoroval rudovlasou ženu v křesle.

„Nepozorovaně jsem proklouzla a usadila se, umím teď pár nových triků, ale to je jedno,“ Jes se na chvíli odmlčela, smutně na ně pohlédla. „Přišla jsem se rozloučit.“

„Rozloučit?“ Vyděsil se robot. „Měli jsme o tebe strach, hledali jsme tě několik dnů, mysleli jsme, že jsi mrtvá, a ty se jdeš rozloučit? Co s tebou vůbec bylo?“ Jesica jim převyprávěla vše, co se jí přihodilo. Předvedla i několik svých schopností.

„Dovnitř jsem se dostala tak, že jsem rychle prošla, když jste se nedívali,“ dopověděla.

„Tak na tohle mám moc dlouhé kabely, abych to pochopil,“ řekl robot. „Ale mohla bys nám pomoci,“ dodal.

„A s čím přesně?“

„Než jsi přišla, mluvili jsme s Colem, seznamovali jsme ho s našimi objevy,“ začal Nekris.

„Ano, zjistili jsme, kde mají Předci hlavní sídlo, dlouho jsme nevěděli, kde je, nenašli jsme žádnou domovskou planetu, až nám to došlo,“ doplnil ho QX.

„Vážně? A kde tedy?“ Chtěla vědět Jesica. Nekron vše vysvětlil.

„Mají podprostorovou kapsu, ze které vysílají většinu quentinů, podle nich jsme ji našli. Zanechávají stopu. Ten podprostor může existovat jen za určitých podmínek a ty jsou splněny v blízkosti něčeho neobyčejně hmotného.“

„Černá díra, která vznikla, když Předci přišli k nám,“ domyslela si nahlas Jesica.

„Přesně tak, a navíc máme ještě teorii, že podprostor je přístupný z obou realit stejně. Takže se možná skrze něj dá cestovat z jednoho světa do druhého. Jak se dostat tam asi víme, ale nevíme, jak se dostat nazpět,“ dořekl poklesle Nekris.

„A co tam vlastně chcete dělat, až se tam dostanete. A jak bych vám já vlastně mohla pomoci?“

„Chceme je tam špehovat a případně i zničit. Vezmeme hodně výbušnin a případně se pokusíme odstranit jejich hlavní představitele - Losfarona a Acetii. A ty by ses k nim mohla přiblížit nejsnáze,“ pronesl Q87-X25.

„Je mi líto, ale rozhodla jsem se jít do ústraní. Asi mě hledají a mohli by mě nějak využít ve válce. Jak jsem řekla, přišla jsem se rozloučit,“ řekla. Dvojici její slova zarazila, ale nakonec ji chápali.

„Je to tvá volba, Jesico, nemůžeme tě nutit, Whoritze to ale zklame, na to se připrav. Vynakládal nemalé úsilí, aby o tobě dostal nějakou zprávu. Má tě moc rád,“ varoval ji robot.

„Já vím, kdepak je ten můj žlutý uličník?“ Jesica se pokusila o úsměv. „Jak se s ním rozloučím, půjdu do druhé reality za Brockem a snad se vytratíme někam mimo dosah Předků.“

„Ty to nevíš?“ Řekl udiveně Nekris.

„Co bych měla vědět?“

„Brock je nezvěstný a některé zdroje informačních služeb tvrdí, že je mrtvý. Unesli ho buď ti, kdo šli po tobě, nebo Předci. Byl přece

jen důležitým mužem. Je mi to líto, Jesico,“ řekl smutně křemíkový tvor.

„Ne, to nemůže být pravda,“ řekla Jes, z očí jí začaly stékat slzy. „Můj Brock? Za to můžu já, šli po mně a dostali jeho... Předci, museli to být oni.“

„Nevíme to jistě, Jesico,“ upozorňoval android.

„Určitě to byli oni... Půjdu s vámi, možná ho tam drží v zajetí a nikdo nebude ohrožovat muže, který mi zachránil život a kterého miluji. A pokud ho zabili, tak přísahám, že je zničím...“

\*

„Vidíš? Je v bezvědomí,“ ozval se hlas.

„Jak je to možné?“ Ozval se druhý.

„Nevím, ale je to cenné zboží pro černý trh,“ zazněl opět první.

„To souhlasí.“

„Přeneseme tělo do transportéru, pouta nebudou nutná.“

Jak se pouta uvolnila, Brock hbitě chytnul jednoho z dvojice za ruku, kterou mu rychle zlomil. Ozval se výkřik, který Brock ukončil omračujícím úderem do spánku. Druhý únosce byl velmi překvapen a než stihnul sáhnout po pistoli, kopl ho terran do rozkroku a praštil prudce přes šíji. Tělo se skácelo k zemi. Brock uslyšel přibíhající muže a schoval se ke dveřím. Jak proběhli dovnitř, proklouzl za nimi ven a uprchl ze zapadlého skladiště, kde byl celou dobu držen.

## V. Sabotáž

Čtveřice vyrazila na svou pouť k černé díře. Vybavili se všemi možnými zbraněmi a hlavně výbušninami. Nikomu o své výpravě neřekli pro případ, že by v Galaktické správě byli zvědové nepřítelé. Whoritz byl zprvu šťastný, že se Jesica objevila, ale následoval smutek při pohledu na její slzy pro Brocka. Po cestě se jí snažil utěšovat.

„Tak jak to máte vymyšlené?“ Zeptala se.

„Jejich teleportující se quentiny vždy zanechaly stopu. Můžeme ji využít a přenést se do podprostoru Předků. Ale je to jednosměrná jízdenka. Jak se dostat ven, na to budeme muset přijít až tam,“ vysvětlil robot.

„Dobrá, pojďme na to,“ vyzvala je Jesica.

„Až se jednou vrátím za strýcem a tohle mu budu vyprávět, neuvěří mi,“ řekl malý whoa. Když připomněl potrhlého starce, napadlo Jes, že by planeta, kde Whe'Allesar přebývá, byla ideální místo pro úkryt.

„Držte se, možná to bude trochu házet,“ upozornil pilotující nekron. Zapnul své přístroje, loď se začala otřásat. Čtveřici oslepil záblesk jasného světla. Když ochromení zraku pominulo, spatřili to, co hledali. Obrovská vesmírná stanice uprostřed ničeho. Byli ve vesmíru, ale i nebyli. Kolem nespatřili žádné hvězdy, obklopovala je jen černočerná tma.

„Mají tu kontrolní mechanismy, snažím se, aby nás nepozorovali, je to celkem namáhavé, tak se snažte někde přistát, aby nás neodhalili,“ řekla Jesica rychle, pak zavřela oči a snažila se soustředit jen na krytí lodě. Cítila spoustu vln ze senzorů a upravování signálu, který se vracel, ji velmi vyčerpávalo. Nekris se přiblížil ke stanici, po chvíli našel i místo, které by se dalo považovat za dok, jehož obrovská brána byla otevřená, ale na její hranici zaznamenal palubní počítač silové pole.

„Co teď? Podle počítače je pole dost silné na to, aby naši loď zničilo?“ Ptal se mechanický člen výpravy.

„Let'te dál, zakřívím ho,“ odpověděla Jes.

„Doufám, že víš, co děláš, nerad bych se stal žlutou kaší,“ poznamenal Whoritz. Loď pokračovala v letu, pro průnik polem Nekris zvolil jeden z rohů, kde, jak doufali, by si jich nikdo nemusel všimnout. Když se přiblížili blízko k energetickému štítu, palubní počítač zaznamenal změnu. Když si nechali změnu vykreslit na monitor, spatřili, že se silové pole chová, jako by loď byla stejný pól magnetu. Odpuzující síla udělala do zpočátku rovné stěny energetického pole dolík. Pak nastal okamžik, kdy byla loď uvnitř stěny. To se totiž dostala na půl cesty skrze pole.

„Fascinující, pole musí být celistvé, aby nespustilo poplach,“ vysvětloval Q87-X25. „Nyní prolétáme rovnovážným bodem. Dolík před námi je stejně hluboký jako ten nový za námi, který se vytvořil. Nyní by ten před námi měl zmizet a my bychom měli mít cestu volnou.“

„Nechceš to vysvětlit i pro nás méně chápavé?“ Zeptal se whoa.

„Dobrá, pokusím se, je to, jako bys měl stěnu z ledu a my jí procházeli tak, že kolem nás je dostatečné teplo, aby roztál led. Ale ne tak moc, aby roztála celá stěna. No a než ji celou projdeme, tak za námi začne zase zamrzat a když jí projdeme celou, tak za námi bude nezměněná stěna,“ pokusil se robot o jednodušší vysvětlení.

„To je mnohem lepší, děkuji.“

„Tak, jsme uvnitř, tady už nic naší přítomnost nezjišťuje, asi s podobným případem nepočítali,“ řekla Jescia poté, co loď bezpečně prošla štítem a přistála na místě, kde se vyskytoval spíše šrot. Čtveřice opustila loď a vydala se na průzkum stanice. Postupovali velmi opatrně. Všude chodili vorjegové, služebníci Předků. Vypadali tak, jak je popsal Asfel - skoro jako terrané, jen měli oranžovou plet' a čtyři ruce. Jesica s přáteli se dostala k nějaké laboratoři, kde zrovna pracoval jeden vorjeg, Nekris jej paralyzoval elektřinou a Whoritz obratně svázal. Došli k terminálu, Q87-X25 na něj napojil své obvody. Začal načítat data.

„Bude mi chvíli trvat, než dokážu rozluštit jejich kódování... Velmi zajímavé... Hm... Možná mám plán,“ řekl robot po několika odmlkách.

„Tak spust’“, vyzvala jej Jesica.

„Podle jejich informací se Předci správně nazývají Arfoni, je jich přesně čtrnáct. A máme štěstí, v této době se tu vyskytují,“ vysvětlil.

„Jak je zničíme naráz?“ Zeptal se Nekris.

„A co Jesičin Brock?“ Skočil mu do toho Whoritz dříve, než se stačila zeptat Jesica.

„Moment... Žádný Brock, ani jiný vězeň,“ řekl QX. Jesicu to trochu zaskočilo. Domyslela si, že Brock je již mrtvý a bylo jí do breku, pak se ale ovládla.

„Jak je tedy plánuješ zničit?“ Zeptala se nakonec.

„Je tu jeden reaktor, který drží tento podprostor pohromadě. Je nějakým složitým mechanismem napojen na černou díru. Když ho zničíme, vše tady imploduje a bude zničeno. Pak se jednotlivé atomy rozptýlí někde ve vesmíru,“ robot vytvořil na první dojem velmi dobrou strategii.

„A jak se odtud dostaneme my, abychom přežili? Zabít Předky je sice hezké, ale asi ani ty nechceš, aby dnes tvoje obvody fungovaly naposled,“ řekl Nekris.

„Je to jednoduché, unikneme v jejich quentinech. Nálož je na detonátor, takže je odpálíme, až budeme unikat,“ povysvětlil QX svůj plán.

„Dobrá tedy, když už tu jsme, tak je zastavme, půjdeme k tomu reaktoru, bude možná střežen, takže musíme být ještě opatrnější, než jsme byli doposud,“ řekla Jesica.

Vyrazili, hodiny se nenápadně pohybovali po stanici. Jesica vždy využila nějakou ze svých schopností, aby odlákala procházející nebo zkreslila záznam kamerového zařízení. Byli už téměř u cíle, když se Jesica zarazila. Měla neurčitý pocit, že je něco v nepořádku.

„Počkejte,“ řekla.

„Co se děje? Ještě dveře a pak jedny a jsme tam,“ řekl Nekris.

„Mám divný pocit, že když udělám ještě krok, tak se něco stane,“ sdělila svým přátelům své obavy.

„Naše příruční senzory neindikují žádné silové pole, ani žádnou jinou formu ochrany,“ řekl na to Nekris.

„Stejně se mi to nelíbí,“ odpověděla Jes.

„Ale no tak, jsme tak blízko, Jesico, teď se přece neotočíme,“ přesvědčoval dále nekron.

„Hele, Jes říká, že tu je nebezpečí, měli bychom ji věřit,“ oponoval Whoritz.

„Myslím spíš, že je to psychickou námahou nebo naopak tu může být ochrana, která vnímavým jedincům, kteří jsou jako Jesica, vnuknou představu nebezpečí, dívejte... Udělám krok... A nic se nestalo.“ Všichni se zatajeným dechem sledovali, jak se Nekris přelil do místa, které Jesica označila jako možné nebezpečí. „Vidíte? Nic se mi nestalo, tak pojďte, ať to máme za sebou.“ Q87-X25 a Whoritz následovali nekrona.

„Asi máš pravdu, jsem možná moc přepracovaná,“ řekla Jes a udělala krok vpřed. Pak se všem krom androida ozval v uších vysoký pískot, který vyvolal ostrou bolest jejich hlav. Padli na zem a v křečích sebou házeli. Robot nechápal, co se děje. Znenadání se v chodbě před nimi objevilo několik postav - zakleknutí vorjegové se zbraněmi a za nimi tři osoby, na které pasoval popis Předků. Na hlavách měli stříbrně lesknoucí se přilby.

„Kdo z nich to je?“ Optal se jeden Předek.

„Nevím, ten robot určitě ne, kde se tady vlastně vzali?“ Divil se druhý Předek. QX se snažil chopit zbraně, pak ale z pušek vorjegů vyšly projektily a robot padnul k zemi. Jesica mezitím dokázala potlačit bolest a začala se zvedat na nohy. Teď si mohla prohlédnout předky pořádně. Vysocí s šedou kůží a mírně modře svítícíma očima. Nejvyšší z nich se pousmál, když viděl Jesicu se zvedat.

„Zabít,“ řekl chladně. Z pušek vylétli náboje, Jesica však utvořila odpuzující pole a kulky před ní měnily směr a míjeli ji. Pak mávla rukou a silou vůle odhodila vorjegy ke stranám chodby. Zůstali proti ní stát jen tři Předci.

„Jakto, že má své schopnosti, Losfarone?“ Zněl trochu vyděšený hlas menšího z nich.

„Nevím, ale budeme muset použít našich sil,“ odpověděl vysoký nepřítel. Jesica úcítila bolest po celém těle, ale po čase se jí podařilo ji potlačit.

„Ted' zase já,“ řekla. Mezi Jesicou a trojicí započalo přetlačování psychických sil. Chodba mezi nimi vypadala prázdně, ale střet jejich neviditelných mocí by určitě roztrhal kohokoliv, kdo by se mezi ně postavil. Po chvíli přece jen Jesica přetlačila své nepřátele a ti poodléli dozadu. Avšak za nimi se objevila další pětice šedých postav ve stříbrných přilbách. Jesica chvíli váhala, zda má zůstat, ale uvědomila si, že když unikne, tak se možná bude moci vrátit s armádou a přátelům pomoci. Když už to vypadalo, že na ni chtějí opět zaútočit, Jesica nasála okolní energii a soustředila se na přesun.

\*

Brock seděl u stolu se Zar'Khulem, probírali zrovna jejich možnosti boje. Vtom se jim na stole zhmotnila Jesica. Vyčerpána si lehla a zhluboka oddychovala.

„Jesico? Miláčku, ani nevíš, jak rád tě vidím.“ Brock se ihned postavil a začal zjišťovat zda není jeho milá zraněná.

„Brocku? Ty žiješ? Nejsi mrtvý? Řekli mi, že jsi mrtvý, jsem ráda, že tě vidím živého, miluji tě,“ pak vyčerpáním usnula.

Když se probírala, povyprávěl jí Brock, že ho uneslo podsvětí, aby ji mohli vydírat. Naštěstí se mu podařilo utéci. Pak Jesica převyprávěla jemu a Zar'Khulovi, co se přihodilo jí. Pohlédla na okno, kde byl květináč s květinou Surfein, kterou ji kdysi Brock daroval, a uvědomila si, jak moc si jsou podobné.

„Toho musíme využít, rychle udeřit, než zjistí, jak jste se tam dostali,“ řekl krcha.

„To ne, určitě dostanou informace z jejích přátel, budou nás čekat a nechci, aby ses znovu vystavovala nebezpečí. Chtějí tě mrtvou, jestli sis toho nevšimla, a i když máš obrovské schopnosti, nedokážeš je porazit,“ řekl Brock.

„Najednou ne, ale když je odchytím po jednom, můžu je porazit,“ řekla Jes.

„Nechci tě ztratit Jes, prosím, nevracej se tam.“

„Jsou tam moji přátelé, musím to udělat pro ně, Brocku.“

„Oni si sami vybrali, nikdo je nenutil jít tam s tebou, počítali s tím, jak to dopadne. Navíc neposlechli tvé varování, když jsi nechtěla, aby se pokračovalo.“ Brockovi už bylo téměř do breku.

„Zar’Khule, necháš nás chvíli o samotě, prosím?“ Požádala Jes. Ještěr kývnul na znamení souhlasu a odešel z místnosti. „Brocku, já bych si do smrti vyčítala, kdybych jim nepomohla, prosím, pochop to. Poradím se s profesorem Dorfeinem a zkusíme najít nějaké dobré řešení. Jen mě, prosím, nenuť nečinně přihlížet.“

„Prosím, Jescio, nevracej se tam, tvoji přátelé určitě vyvážnou, ale nevracej se tam. Moc tě prosím,“ naléhal Brock.

„A jak mi zaručíš, že se jim nic nestane, že budou žít?“ Brock vypadal poklesle a jako by se v něm odehrával vnitřní boj.

„Je to tvé rozhodnutí, Jes, nepřestanu tě milovat, ač tě možná již znovu neuvidím.“ Řekl nakonec. Jesica byla smutná. Nechtěla opouštět Brocka, ale nechtěla dopustit, aby se stalo něco jejím přátelům.

„Promiň, Brocku.“

Vtom dovnitř vtrhl Zar’Khul. „Rychle pryč blíží se sem nějaký projektil, bude tu za pár vteřin.“ Nikdo na nic nečekal. Proskočili oknem na zahradu a utíkali, co jim síly stačily. Po deseti vteřinách se za jejich zády zablesklo. Čekali náraz tlakové vlny do jejich zad, nic ale nepřišlo. Otočili se a za nimi byl v zemi kráter.

\*

„Zdá se, že byla použita nějaká zbraň, která zničila téměř vše, co bylo v tom místě, je dost pravděpodobné, že tě chtěli zabít, Jesico. Téměř všechno jako by bylo vymazáno, byla to kvalitní zbraň určená k tomu, aby nebylo poškozeno nic jiného,“ řekl profesor poté, co si vyslechl celý příběh a dostal informace o útoku.

„To jsme si také všimli,“ řekl krcha.

„Každopádně je velmi dobré, že známe jejich základnu a myslím, že máme i možnost ji zničit,“ pokračoval profesor.

„A jak?“ Chtěl vědět Brock.

„Ten reaktor, který mají, vysílá speciální vlnění, které musí mít nějaké vlastnosti, aby udržel podprostor stabilní. Stačí nějakým

způsobem narušit ty vlastnosti a celé se to zhroutí. Strážci disponují technologií, která by mohla vytvořit jiné vlnění, které by mohlo dokázat to, co potřebujeme. Stačilo by jen zevnitř vypnout štíty,“ vysvětlil plán Dorfein.

„A jak se tam chcete dostat? Teď už si asi na cizí lodě dají větší pozor,“ podotkl Zar’Khul.

„Ano, proto tam přilétáme v jejich lodích. Díky vládcům jako jsou například Xplosiv, Felicitas nebo Mostak máme několik jejich quentinů. Můžeme je použít při návratu z nějaké jejich války a infiltrovat se do základny,“ řekl Dorfein.

„Dobrá, kdy vyrážíme?“ Zeptala se Jesica.

„Počkat, profesore, vysvětlete, prosím, Jesice, že její přítomnost tam není nutná. Může misi ohrozit. Podle toho, co říkala, měli způsob jak ji nalézt. Teď ji nějak našli u ní doma, je to nebezpečné,“ přerušil Brock Jesicu.

„Ale no tak, Brocku, já vím, že mě chceš bránit a vážím si toho, ale tohle vážně nech na mně. Navíc má přítomnost mohla být zjištěna až v bezprostřední blízkosti reaktoru. Cítila jsem to. Nikde jinde mě určitě nevypátrají. Jsem si jistá,“ odmítla Jesica tvrzení, že by mohla ohrozit misi.

„Nevidím v tom problém, je to na ní, jdu říci Colovi o našem záměru,“ ukončil debatu o Jesičině účasti profesor.

„Tomu bych to neříkala, je dost možné, že je tu špeh, který podává informace druhé straně, měli bychom vyrazit nenápadně,“ navrhla Jes. Strážce se chvíli rozmýšlel.

„Dobrá tedy, jen si něco zařídím a můžeme vyrazit,“ řekl profesor.

## VI. Pod rouškou bílého dne

Profesor Dorfein, admirál Zar'Khul a doktorka Jesica Warden směřovali do dalšího boje o planetu Strážců. Jes byla smutná, Brock nesouhlasil s její účastí a byl zklamaný, když se s ní loučil. Snažila se na to nemyslet, ale nešlo to. Brock Zarwas byl jediným mužem, který v ní dokázal vyvolat lásku. Nikdy na ničem nelpěl, nevyžadoval od ní nikdy nic. Dříve si myslela, že by pro něj udělala cokoli, ale když poprvé chtěl něco, co ona nechtěla, odmítla jeho přání. Cítila se provinile, ale říkala si, že snad dělá správnou věc, když se snaží zachránit své přátele. Navíc ji teď doprovází i Strážce, který má lepší a bezpečnější plán, než měla se svými předchozími společníky.

„Připravte se, brzy budeme na místě. Snažte se, ať vás nezasáhne žádná střela. Jak uvidíte, že se teleportují zpět, stiskněte oranžové tlačítko na desce, je to autopilot,“ zadal instrukce Dorfein. Trojčlenná letka mířila do zuřivé bitvy, kde miliony strojů podobných těm jejich sváděly krutý boj obranou planety. Planeta patřila zástupci rasy UI – Kronovi. Jeho chiméry byly drceny velkou převahou. Vypadalo to, že planeta padne, když se ale z druhé strany, než ze které přilétala Jesica se svými společníky, začaly přibližovat ohromné atlasy, dala se armáda Předků na ústup.

„Teď je ta správná chvíle,“ řekl profesor. Po stisknutí tlačítek se tři infiltrované quentiny přesunuly do podprostoru. Autopilot zahájil přistávání v doku, který Jesica již znala.

„Pane profesore, ale autopilot nás umístí kdekoli v hangáru, jak se najdeme?“ Začala trochu panikařit Jesica.

„Ano, to jsme nějak nedomysleli,“ přidal se ještě.

„Buďte klidní, přistaneme u sebe... snad,“ řekl profesor do vysílačky.

„Jak je to možné,“ divila se Jes.

„Uvidíš, říkal jsem ti, že si půjdu ještě něco zařídit, než jsme opustili Centrum,“ odpověděl klidně profesor. To už lodě přistávaly a jejich přistávací trajektorie doopravdy skončily u sebe. A aby to měli

ještě jednodušší, skončily v místech, kde nepřistály žádné jiné lodě. Jakmile vystoupili, bylo Jesice hned vše jasné.

„Tak jsme tu,“ řekl Dorfein.

„Výborně, už jsem myslel, že nedorazíte,“ řekl druhý Dorfein.

„Teď nějak nechápu,“ přiznal se Zar’Khul.

„Druhý profesor je z druhé reality,“ vysvětlila pohotově Jesica.

„Přesně tak, ale nebylo těžké na to přijít,“ usmál se nový člen skupiny. „Díky vládcům, jako je Tibi, Aragorn666 nebo Rodosz, jsem dokázal z částí nepřátelských quentinů sestrojit jeden kompletní a když zuřila válka u Maledora, infiltroval jsem se. Musel jsem se sem dostat před vámi, protože jeden Strážce proklouzne snadněji než jiný v doprovodu terranky a krchy. Naboural jsem se do systému navigace autopilotů flotily Předků a mohl vás uklidit sem do bezpečí.“

„Našel jsi plán základny, kolego?“ Zeptal se Dorfein, který přilétl s Jesicou.

„Ano, nahrál jsem ho do svého datapadu, vězení není daleko a s Jesičinou pomocí bychom se tam měli dostat snadno. Pak bude obtížnější cesta ke generátoru štítů. Máme štěstí, že je úplně v jiné části stanice než generátor, který udržuje podprostor stabilní. Tam dáme nálože, vrátíme se do hangáru. Odpálíme je, v chaosu odletíme v Nekrisově lodi a zvenčí spustíme rušičku, která zničí ten podprostor. Nějaké otázky?“

„A jak opustíme podprostor v Nekrisově lodi? Nevěděli jsme to ani předtím.“ Jesica tentokrát chtěla, aby vše proběhlo podle plánu.

„Už jsem vše zařídil, našel jsem jinou jejich loď, která otevírá něco jako bránu z tohoto místa a zpět a sestrojil jsem jeho kopii v Nekrisově lodi. Ve výsledku to není nijak složitý přístroj, ale netřeba se zdržovat tím, že to tu budu vysvětlovat. Neměli bychom se zdržovat,“ dořekl Strážce a skupina vyrazila na cestu základnou. Nepozorovaně prošli kolem všech vorjegských stráží, až se dostali k věznicí. Všichni tři byli v pořádku, jak uviděli příchozí skupinku. Dokonce i android. Jakmile Zar’Khul vypnul energetický štít, který bránil vězňům v úniku, vrhl se drobný Whoritz Jescie do náručí.

„Já věděl, že se pro nás vrátíš, já to věděl, říkal jsem jim to, oni mi nevěřili,“ malý žlutý se skoro rozplakal.

„Jste všichni v pořádku?“ Ptal se jeden z Dorfeinů. Trojice osvobozených chvíli zírala na dva identické Strážce, pak jim vše ale došlo.

„Ano, trochu mi sice prohnuli mé plechy, ale zase mě dali do kopy, bohužel si načetli mou paměť a mohli se dostat k citlivým informacím. Něco se mi povedlo uchránit, něco nikoliv,“ řekl smutně Q87-X25.

„To je teď jedno,“ podotkl druhý z Dorfeinů. „Nyní musíme ke generátoru štítu rozmístit nálože.“ Pak seznámili trojici se svým plánem.

„Něco se mi tu nezdá, šlo to zatím příliš snadno,“ řekla Jesica.

„Je dost pravděpodobné, že se soustředí jen na ochranu generátoru podprostoru,“ odhadl robot. „Je vidět, že dělají chyby.“ Skupina vyrazila, po cestě omráčili mnoho nic netušících vorjegů. Díky Jesičině dokonalé předvídavosti se však většině problémů vyhnuli. Došli před stroje a malý Whoritz s „tekutým“ Nekrisem se nenápadně dostali dovnitř a umístili nálože. Kdyby tam šli všichni hlavním vchodem, jistojistě by je to prozradilo. Nyní se se spěchem vraceli do hangáru, aby měli vše za sebou. Cesta byla klidná. Jaké překvapení je čekalo, když pře jejich lodí čekalo čtrnáct postav s mírně světloukujícíma očima a stříbřitými helmami na hlavách.

„Tak doufám, že se vám exkurze po naší základně líbila, vážení, teď ale končí,“ řekl jeden z Předků, ve kterém Jesica poznala Losfaronu - jejich vůdce.

„Celou dobu jste o nás věděli, že?“ Zeptala se Jesica.

„Ano,“ přitakal. „Monitorujeme vaše dorozumívání z jedné linie reality do druhé. Pan Dorfein nám to moc usnadnil.“ Pak se Losfaron mírně pousmál.

„Vám to přijde k smíchu?!“ Naštval se Dorfein, který přišel z nekronovy, robotovy a whoovy reality. Popadl svou zbraň a vystřelil na skupinu Předků. Paprsek se odrazil od neviditelné stěny a než stačila Jesica jakkoliv zareagovat, zasáhl střílejícího Dorfeina, který padl bez známek života k zemi.

„Vy vrazi!“ Zakřičel druhý profesor.

„My a vrazi? To vy jste přišli zabít nás,“ vložila se do diskuse žena Předků.

„Klid, Acetie, jsem si jist, že tady získáme informace, které potřebujeme,“ vyzval ji Losfaron.

„Nic by se nestalo, kdybyste nezačali dobývat naše planety a zabíjet naše lidi,“ řekl Dorfein.

„Zajímavé, že to říká někdo, kdo sám plánoval naši likvidaci. Zaútočili jsme, až když jsme věděli, že na nás chcete zaútočit vy,“ řekl klidně Losfaron. „My jsme Arfoni, my jsme mírumilovná rasa,“ dodal.

„Věděli jsme, že chcete udeřit na Strážce, museli jsme jednat,“ vložil se do toho kršský admirál. „Vážně, to je mi novina. Kdepak jste na tu hloupost přišli? Naopak jsme se snažili celou dobu zůstat skryti. Kdybychom vás chtěli zničit, tak nelikvidujeme ty černé díry, které se objevovaly, a vy jste si s nimi nevěděli rady,“ řekla Acetie.

„Nehrajte si na neviňátka, sama jsem vás slyšela.“ Jesica celou dobu jen mlčky stála a poslouchala. Teď už ale musela promluvit.

„Jsem rád, že jste se zapojila do diskuse, protože vy nás zajímáte ze všech nejvíc. Máme pro vás spoustu otázek, každopádně to vezmeme hezky popořadě. Kde jste měla slyšet nás, jak mluvíme o invazi, nic takového jsme nikdy neplánovali,“ tvrdil Losfaron.

„Na jednom meteoritu, komunikovali jste z jedné reality do druhé a jasně jsem slyšela, jak si povídáte a mluvíte o útoku na Strážce.“

„To rozhodně ne, o tom jsme nikdy nejednali,“ popíral Losfaron, ale zamračil se. Předci začali pokukovat jeden po druhém. „Ale cítím z vás, že mluvíte pravdu nebo spíše si myslíte, že máte pravdu. Mohla byste nám tedy říci, co jsme podle vás přesně říkali?“ Jesica trochu zavzpomínala.

„Ano, myslím, že můžu. Tvrdili jste, že musíte zakročit a že prvním cílem budou Strážci, kterým vládne Cole,“ řekla nakonec. Losfaron pootevřel ústa a trochu v šoku pohlédl na Acetii. Nakonec opět promluvil k Jesice a jejím přátelům.

„Dostala jste se velmi blízko, a ačkoliv nevím, jak se vám to podařilo, musím vás zklamat. Slyšela jste pouze část rozhovoru,

kteřá byla vytržená z kontextu. Mluvili jsme o něčem jiném, něco nebo spíš někdo, proč jsme tady, proč byla zničena naše civilizace a proč byla v ohrožení vaše galaxie. Někdo, kvůli komu jsme byli milióny let mimo časoprostor. Někdo, jehož část schopností se přenesla nějakým způsobem na vás.“

„O čem to mluvíte?“ Jesica nechápala.

„V naší době kdysi dávno jsme dělali experimenty. Hledali jsme rychlejší formu evoluce. Jak se vyvineme dál. Máme dost schopností, jak jste se, slečno Warden, přesvědčila. Ale naše pokusy překonaly naše očekávání. Stvořili jsme bytost přímo dokonalou. Po letech učení dokázal Arin Jarbek, jak se chlapec jmenoval, to, o čem se nám nikdy ani nesnilo. Byl prostě dokonalý, ale po čase se bohužel obrátil proti nám. Byl jako neřízená střela. Při válce s ním byl zničen skoro celý vesmír. Takovou měl moc. Byli jsme poslední, kteří zůstali naživu, pronásledovali jsme ho. Při střelbě na jeho loď jsme ale zmizeli a objevili se až tady. Zřejmě nastal nějaký jev, který nepředpokládal ani on a při kombinaci našich technologií a těch jeho došlo k našemu odtržení z reality. A výsledek vidíte už sami. Ten rozhovor, slečno Warden, se týkal právě jeho. Čekali jsme, že se bude chtít zaměřit na Strážce jako na první. Po čase jsme přišli na způsob, jak vytvořit pomocí černé díry, která nás sem vhodila, subprostor, ve kterém bychom vybudovali naši základnu.“

„A proč jste něco neřekli? Proč jste se nechtěli domluvit?“ Ptal se Dorfein.

„Mysleli jsme, že jste válkychtivá rasa, protože domluvit jste se nechtěli vy. My jsme jednali pouze v reakci na vaši počínající agresi. Nakonec se možná Arinovi podařilo to, co chtěl. Někakým způsobem vás vmanipuloval do války s námi, když jste jednali na základě domněnek. A když jsem to tak poslouchal, tak i celkem logicky. Bohužel, ve výsledku je to vaše volba války, která to vše rozpoutala,“ říkal klidně Losfaron.

„A ten Arin Jarbek, našli jste ho nakonec? Máte vůbec moc ho porazit? Říkali jste, že zničil celou vaši civilizaci, teď je vás pouze čtrnáct, jak ho chcete porazit?“ Divila se Jesica.

„Nechápu, jak může jedna bytost dokázat zničit celou galaxii, tomu nevěřím, podle mě nás vodíte za nos. Máte obrovské ztráty a karta se začíná obracet a vy prohráváte a chcete si nějak vymluvit mír,“ vložil se do toho opět Dorfein.

„Myslíte, že prohráváme? Zatím nám nikdo nezemřel, zatímco vám ano. Máme na planetách pouze androidy a dostatek technologií k vyzbrojování nových a nových strojů. Ale není naším cílem dobýt galaxii, my chceme Arina. Vaše omezená strážcovská inteligence to asi ani nemůže pochopit. Zkusím to vysvětlit jednodušeji. Vy Strážci si na bohy pouze hrajete,“ při této větě pohlédl na Whoritze, „ale on se jím může nazývat,“ dodal Losfaron. Dorfein zmlknul, jako by mu dal někdo podpásový úder.

„To je teď jedno,“ smetla to Jesica, kterou diskuse na téma Strážci vůbec nezajímala. „Našli jste ho a dokážete ho porazit?“

„Doufali jsme, že on našel vás, Jesico,“ začala Acetie. „Jste mu více podobná než kdokoliv jiný a může vás vnímat jako hrozbu nebo jako zbraň proti nám. Nebo obojí. Nejdříve jsme mysleli, že vy jste on. Tehdy poprvé, co jsme vás spatřili na naší základně. Celkem nás překvapovalo, že by se maskoval jako žena. Dokáže si měnit sám části své DNA a přijímat prakticky jakoukoliv podobu. Měli jsme na něj přichystanou past. Jeho schopnosti měly být na krátkou dobu značně omezeny a my měli být schopni ho zničit. Naše helmy totiž výrazně zvětšují naše vlastní schopnosti. Kdysi jsme je neměli, proto tehdy mohl zlikvidovat téměř celou naši populaci. Naš omyl vás málem zabil. Našli jsme stopu, kam jste se přesunula, a vyslali za vámi naši speciální raketu. Naštěstí jste náš omyl přežila.“

„Nikdo takový mě nekontaktoval, takže vás zklamal. Nevyhledal mě.“ řekla po chvíli uvažování Jes.

„Jste si jistá?“ Losfaron se mračil, jako by nedostal odpověď, kterou očekával. „Podle paměti vašeho mechanického přítele jsme zjistili, že vaší schopností bylo zpočátku pouze přemísťování se mezi světy. Pak ale kus paměti buď smazal, nebo velmi dobře uchránil a pak už jste dokázala mnohem více věcí. Dlouho jste dokázala jen jednu věc a pak v rozmezí pouhého měsíce jste se naučila jen tak

spoustu nových věcí. Povězte nám jak. Doufali jsme, že vám s tím pomáhal.“

„Asi vás zklamal, ale pomáhal mi jiný terran. Jmenoval se Petrus Corf a neuměl nic, co bych dokázala já.“

„CORF?!“ Zeptalo se společně několik Předků nahlas.

„Celé jméno našeho nepřítele je Arin Corf Jarbek.“ Řekl nakonec spokojeně Losfaron. „To bude on. Víte, jak vypadá teď?“ Jesica nebyla nikdy v životě více překvapená.

„Nosil kápi a pouze šeptal. Vypadal spíše jako mrzák než bůh. Navíc mě nikdy do ničeho nevmanipuloval, naopak mi radil, abych se od vás držela dál. A také říkal, že žádný bůh, který by dokázal všechno, není.“

„To je ale jeho taktika, má milá. Nakonec tě totiž přinutil přijmout jeho myšlenky za tvé vlastní. Musel vědět, že se sem vydáš, ale nechťel, aby to vypadalo jako jeho rada. Chytrými řečmi v tobě ale ten úmysl zasel.“ Vysvětlila Acetie.

„Chtěli jsme ale vědět, jaká jsi, nechali jsme tě bezpečně vrátit se sem. Na rozdíl od tvých pánů Strážců jsi sem šla hlavně zachránit své přátele, tvůj zelený doprovod nás sem přišel hlavně zničit. Dokonce si troufám tvrdit, že původně ani záchranu tvých kamarádů neplánovali.“ Dodal Losfaron.

„Jak si dovoluujete...“ začal protestovat Dorfein. Losfaron na něj trochu zle pohlédl a profesor si pokračování protestů raději rozmyslel.

„A co s námi máte v plánu?“ Jesica se obávala jediné věci, se kterou Losfaron nakonec skutečně přišel.

„Rádi bychom, kdybyste nám pomohla Arina Corfa zničit. Je nebezpečí pro celý vesmír. Jak se tak stane, zvedneme kotvy a už o nás snad nikdy neuslyšíte. Přesuneme se do jiné galaxie, kde budeme mít klid. Tady už pro nás není místo.“

„Dobrá tedy. Víím, jak ho přivolat, když ho překvapíte, můžeme ho společně udolat.“

\*

Jesica jim pověděla o přístroji, který jí Corf zanechal. Dohodli se, že Jesica přistane na nějaké planetě, vystoupí z lodi a přivolá ho. Předci zatím zůstanou schovaní a až přijde, tak ho Jesica překvapí útokem a ostatní jí hned pomohou. Našli tedy vhodnou opuštěnou planetu a připravili se. Jesica čekala na mýtince a čtrnáct arfonských bojovníků se schovalo za kameny, stromy nebo křoví. Zároveň se snažili maskovat pomocí různých přístrojů. Spoléhali na to, že Corf nebude obezřetný, když půjde k Jesice, kterou považoval za svého spojence. Několik minut po zmáčknutí tlačítka se na obloze objevila Corfova překrásná loď a přistála. Corf oděn stále ve stejné kombinéze s kápi přes hlavu vyšel ven.

„Slečno Warden, dostal jsem váš vzkaz, jste v pořádku, není vám něco? Mohu vám pomoci?“ Ptal se svým typickým šepem.

„Ano, pojd'te blíž, potřebuji, abyste se na něco podíval,“ Corf důvěřivě přistoupil a hleděl na Jesičinu ruku.

„Co se stalo v základně? Kde jsou ostatní?“ Otázka Jesicu utvrdila v tom, že dělá správnou věc.

„Myslela jsem, že si myslíte, že jsem s Brockem. Vy jste přece nevěděl, že se tam nakonec vypravím, ne?“ A pustila do něj obrovský výboj energie, který ho odhodil několik metrů do zadu.

„Co to...“ Corf nestihl vyjádřit svůj údiv a už vyskakovali z úkrytů Předci. Pak se vzpamatoval a silou odhodil Jesciu a poslal modročervené záblesky směrem k Předkům.

„Co jsi jí udělal, Losfarone? Ji nedostaneš.“ Slyšela z povzdálí Jesica už nešeptající hlas, zdál se jí povědomý. Jak byla ale ochromená, nemohla si ho přesně vybavit. Corf zatím dokázal odrazit vše, co na něj Předci zkoušeli. Ale ani on nebyl v útoku o moc lepší. Vzdálenosti mezi Předky a Corfem se však zmenšovaly. Stáli kolem něj v dokonalém kruhu a vypadalo to, že jeho síla povoluje. Ale pak Corf ze sebe vydal maximum a všichni předci byli odhozeni několik metrů vzad. Jesica se vrátila do boje a vyslala na Corfa několik výbojů, které zapálily kápi, kterou nosil. Pak ho společně s několika dalšími Předky odhodila. Narazil do skály za sebou takovou rychlostí, že praskla a několik úlomků se mu muselo zaříznout do obličeje. Odhodil hořící kápi a klečel na zemi hlavou dolů a zhluboka

oddechoval. Jesica a několik předků k němu přistupovali, další se teprve stavěli na vlastní nohy. Corf se pomalu zvedal se sklopenou hlavou, na které měl černé, trochu spálené vlasy. Zvedl i hlavu. Jesicu ani nepřekvapilo to, že krvavá řezná rána způsobená úlomky, se sama zaceluje, jako spíš to, kdo před ní stál. Dívala se s otevřenou pusou. „Ahoj, Jes,“ řekl Brock smutně.

## VII. Křehká nesmrtelnost

Jesica mlčky hleděla na Brocka a nevěděla, co říci. Do očí se jí začaly hrnout slzy.

„Je mi to líto, že ses to dozvěděla takhle,“ řekl Brock. Už se k němu přibližovali všichni Předci. „Snad to jednou pochopíš.“ Pak zničehonic zmizel. Stála tam jak sloup a přemýšlela, co se stalo. Jestli to není jenom zlý sen. Bohužel nebyl. Brock, muž, kterého milovala, ji celou dobu vodil za nos.

„Pojďte Jesico, raději zmizíme, mohl by se nečekaně vrátit a nečekaně udeřit, nechápu, jak dokázal uniknout přes naše rušení,“ řekla jí jedna z žen Předků. Jesica se ještě chvíli dívala. Brockovu loď nechali zničit zevnitř, než opustili planetu a vrátili se zpět do podprostorové kapsy.

\*

Jesica nechtěla s nikým mluvit. Lehla si ve své kajutě do postele, brečela a přemýšlela dokola o tom, co se stalo. Jak byla s Brockem šťastná, a přitom se z něj vyklubal nepřítel číslo jedna, který stojí za celou tou válkou. Najednou se otevřely dveře a vešla tam Arfonka, která promluvila na Jesicu na planetě, kde se střetli s Brockem.

„Promiňte, že ruším, Jesico, ale mohla bych s vámi mluvit?“

„Pojďte dál, co máte na srdci?“ Snažila se potlačit pláč.

„Vím, jak se cítíte a je mi líto, že vás takhle postihla naše válka s Arinem.“

„Vážně víte? Zradil vás někdy váš blízký? Někoho, koho jste milovala?“ Ptala se s brekem Jesica.

„Dá se to tak říci. Jmenuji se Nikka a jsem dcerou Losfarona. Měla jsem sestru Ifein, která zradila svůj lid a dala se na stranu Arina. I mně zezáčátku imponoval, byl velice hodný a milý, nechtělo se mi skoro věřit, že je schopen něčeho takového. Ifein ho milovala, ale on ji jen sprostě využil a pak asi i zabil. To už se asi nedovíme.“

„A proč mi všechno tohle říkáte?“

„Chci říci, že není třeba se trápit pro někoho takového, litovat ho. Nic není vaše chyba, tak se netrapte. Myslete na lepší zítřky.“

„To bude chvíli trvat, snad to nějak přežiji, teď bych se ráda vyspala, snad přijdu na jiné myšlenky. Nezlobte se.“

„Dobrá, snad vám to pomůže, doktorko, hezké sny.“

\*

Byla na pískovišti a byla malá, šťastná. Pak šla na houpáčku a její matka ji houpala. Obraz se všude rozostřil, pak zostril. Stála doma, dospělá.

„Neruším?“ Zeptal se jí Brock. Otočila se a viděla ho. Toho, který ji zradil, přesto toho, kterého stále milovala. Hned k němu přistoupila, objala ho a chtěla ho políbit. On však mezi její rty vložil ruku. „Ač bych rád, nechci zneužívat situace.“

„Nerozumím,“ řekla Jesica.

„Jes, nejsem sen jako každý jiný, do tvého snu jsem vstoupil. Nechci zneužívat situace, že bych tě líbal, ač bych to udělal strašně rád.“ Jesica se od něj odtrhla a poodstoupila.

„Takže ty nejsi sen?“

„Ne úplně. Jsme tam, kde si přeješ být ty podvědomě. Takže asi doma. Můžeš spojení kdykoliv přerušit, ačkoliv bych byl rád, abys mě nejdříve vyslechla. Teď ti totiž mohu odpovědět na všechny tvé otázky a obávám se, že nikdy jindy k tomu nemusí být příležitost.“

„Jak ses mi dostal do hlavy?“

„Spíš, tvá mysl je otevřená a navíc podvědomě toužila po mé přítomnosti tak moc, že jsi mě kontaktovala ty, ani o tom nevíš. Protože jindy to půjde těžko, využil jsem šanci s tebou mluvit.“

„Proč jsi mi to udělal? Proč to všechno?“ Brock na ní chvíli koukal.

„Jestli myslíš tvé schopnosti, tak mi věř, že sám nevím, jak se to stalo. V minulosti se Arfoni snažili mé schopnosti získat, nikdy se jim to nepodařilo. Kdysi, když jsem s nimi byl ještě zadobře, když jsem byl jejich miláček. A pokud myslíš, že jsem ti lhal a využil tě, tak se ti velmi omlouvám, něco byla asi chyba.“

„Asi chyba? Rozpoutal jsi celogalaktickou válku a mě jsi přitom sprostě využil.“

„Chtěl jsem ti vše říci už na začátku. Když jsme šli tou jeskyní, kde měli poradu. Říkal jsem, že ti chci něco důležitého říci. Ty jsi ale chtěla rychle dolů a neposlouchala jsi mě.“ Vzpomněla si na tu událost, když šli špehovat Předky.

„Takže za to můžu já? Že umírají nevinní lidé?“

„Nic takového jsem neřekl. Je to mnohem komplikovanější, než si myslíš.“

„Lhal jsi mi na každém kroku, o tom, kdo jsi, o své minulosti...“

„Tak to je věc, ve které se mylíš, Jes. O své minulosti jsem ti akorát neřekl vše, ale nelhal jsem. A to ani jako Brock Zarwas, tak ani jako Petrus Corf. Jen jsem použil jiné přirovnání.“

„Nelži mi tu do očí, pověděli mi, co jsi spáchal. Jak jsi ovládnul Ifein a použil ji stejně jako mě a pak jsi ji zabil.“

„To není pravda a kdo to tvrdí, je lhář.“

„Není, Brocku.“ Jesice už tekly slzy proudem. „Když mi to Nikka říkala, neměla nasazenou tu svou helmu a já se jí pokusila proniknout do mysli. Tak, jak jsi mě to učil. A víš, co jsem viděla? Že mluví pravdu.“ Brock se podíval do země a kroutil hlavou.

„Jistěže jsi to cítila a cítila jsi to naprosto správně. Ale to nebude tím, že to je pravda, ale že to Nikka za pravdu považuje. Jak jsem ti říkal za Corfa svou minulost, tak Ifein byla má žena a Losfaron tchán. Losfaron se úplně pobláznil a poštvál proti mně celou flotilu bez rozvahy. Co bys dělala ty, kdybys byla v obklíčení desetitisíců bitevních lodí? Byl jsem zrovna u nějaké hvězdy, tak jsem ji nechal vybuchnout. Myslíš, že rád zabírám? Pak na nás ušili boudu, když jsme se vrátili za Ifeininou matkou. Losfaron byl tak bláznivý, že obětoval svou ženu. Samozřejmě pak za destrukci planety vinil mě, ačkoliv to byly jeho nálože, které ji rozmetaly na kousky.“

„Nevím, co si mám myslet. Proč jsi neodstranil pak už jen Losfaronu? Mohl být klid.“

„To mohl, ale když Ifein umírala, chtěla po mně jedinou věc. Chtěla, abych nezabíjel nikoho z její rodiny, ani otce ne. Milovala ho přes to všechno, co nám udělal. Já tedy přísahal. Takže jsem jen utíkal jeho fanatickému pronásledování. Musíš si uvědomit, že tehdy jsem nebyl tak mocný, jako jsem teď. I já se stávám podobně jako ty

mocnějším až v průběhu času. A zkoušel jsem jim definitivně uniknout až přesunem do úplně jiného vesmíru. Ale útěk nevyšel a skoro jsem zničil celý náš vesmír. Pak jsme se vynořili z časoprostorové téměř nicoty zpět do tohoto vesmíru.“

„Téměř nicoty?“

„Ano, Arfoni možná ne, ale já si sám sebe uvědomoval, takže úplně nic to nebylo. Víš, jaké to je být milióny let pouhou myšlenkou? Ale byla to právě tato doba, kdy jsem prohlédl mnoho tajemství vesmíru. Mohl jsem o nich přemýšlet. Vím tolik věcí, přesto nejsem bůh. Nedokážu vrátit čas, nedokážu změnit minulost, která mě pronásleduje. Minulost, která byla a je stále všudypřítomná. A hlavně mi chybělo to nejdůležitější – láska. Možná právě to bylo důvodem, proč se do tebe překopírovala část mých sil. Ani já nedokážu krotit všechny své podvědomé schopnosti, koneckonců jsem jen výsledek experimentu.“ Jesica nevěděla, čemu věřit. Zda Losfaronovi, kterého nezná nebo Brockovi, kterého si myslela, že znala, ale který jí lhal.

„Ale pořád kvůli tomu, že jsi lhal, zemřely milióny, možná miliardy nevinných, protože kvůli tvému mlčení ta válka vůbec začala.“

„Losfaron by dříve nebo později stejně zaútočil, možná to měl dokonce v plánu. Jen by se mu to zprvu těžko prosazovalo mezi ostatními Arfony. Po čase, kdy by mě nenašli, by určitě opět zešílel.“

„To nemůžeš vědět.“

„Znám ho, Jes,“ Brock nyní trochu přistoupil k Jesice. „Zničil celou svou planetu, značnou část svého lidu jen proto, aby mě polapil. Proč by nezničil pár jiných ras?“

„Prosím, přísahej mi, že mi nelžeš.“

„Přísahám,“ řekl Brock. Jesica ho objala a tiskla se k němu. „Budou tě chtít použít jako návnadu a bojím se, že pokud neuspějí, bude tě chtít Losfaron odstranit jako další hrozbu. Snaž se odtamtud co nejrychleji dostat pryč. Budu u toho whoy, který tě léčil. Je to velmi inteligentní tvor a ví více, než na co vypadá. Miluji tě, Jes.“

\*

Nestačila mu vyznání oplatit a obraz se rozplynul, otevřela oči a budila ji Nikka.

„Musíme s vámi mluvit. Rádi bychom se pokusili vypracovat novou strategii na Arina.“ Jesica přikývla, převlékla se a zamířili do poradny. Po cestě se naskytlá příležitost k rozhovoru.

„Mám na vás malou otázku, pokud smím,“ řekla Jes. Celý sen ji vrtal hlavou.

„Jistěže smíte, doktorko,“ odpověděla Nikka.

„Jak víte, že Corf tehdy zradil? Jak to započalo? Jak jste se o tom dověděla?“

„Úplně poprvé? Otec přišel a oznámil nám, že odhalil jeho zradu a že unesl Ifein. Pak začala naše pronásledování. Vrcholem bylo, když zničil naši domovskou planetu a s ní i mou matku.“

„Vážně? Jak zničil celou planetu?“ Jesica začínala Brockově verzi věřit čím dál více.

„Otec tvrdil, že svými silami dokázal planetární jádro destabilizovat a to vedlo k výbuchu.“

„A nemyslíte, že se to mohlo stát i jinak?“

„Jak to myslíš?“ Nikka se ptala podezřívavým hlasem.

„Nesedí mi tu pár věcí. Nechtěl mě jako zbraň. Chtěl se mnou prchnout na nějakou odlehlou planetu a tam se mnou v klidu žít. Nečekal, že půjdu na vaši základnu. Čekal na mě doma a byl velmi vystrašen, že jsem byla tady na základně a do poslední chvíle mi rozmlouval můj návrat sem.“

„Nesnažte si namluvit lež, Jesico, je dost možné, že to takhle celé plánoval od začátku a že počítal s tím, že ho dříve nebo později odhalíte. Nemiluje vás, stejně jako nemiloval mou sestru. Dokázal vytvořit dokonalou iluzi. I já jsem kdysi těm jeho povídačkám věřila, měla jsem ho ráda jako svého bratra.“

„Co když ale byl takový, jakého si ho pamatujete z dřívějšíka. Co když někdo jiný rozpoutal tu válku?“

„A kdo jako? Nějaké jeho neviditelné dvojče?“

„Ne, váš otec.“ Řekla klidně Jesica. Nikka sebou trhla a zastavila se.

„Nebud'te hloupá, proč můj otec? Vždy ho měl rád, navíc jsme už trochu více civilizovaní a takové způsoby se nám přičí.“

„To si Strážci o sobě myslí také, že jsou všichni dokonalí. Přesto existuje minimálně jeden, který byl jiný, moci chtivý a který byl nakonec vykázán. Nic není dokonalé, Nikko a já jsem přesvědčená, že za tou celou katastrofou je váš otec.“

„To jsou nesmysly, Jesico, jak jste na tohle vůbec přišla?“ Arfonka si Jesicu prohlížela velmi nedůvěřivě.

„Kdysi mi vyprávěl svůj příběh. Neříkal přesně jména, ale povídal mi, jak na něj jeho tchán ušil boudu a jak zešílel a fanaticky se ho pustil pronásledovat.“

„To, jsou pohádky, navíc vám přeci lhal, proč byste měla věřit zrovna tomuhle?“

„Pravdu zjistíme snadno. Podíváme se vašemu otci do hlavy. Když nebude mít na hlavě tu přilbu a vy s ostatními se mu ponoříte do mysli, můžete se dopátrat pravdy.“ Nikka váhala s odpovědí. Muselo se to přičít jejich zvyklostem. Přesto nakonec zvítězila touha zamezit všem pochybnostem.

„Dobrá, na poradě to navrhu, ale doufám, že se mýlíš. Ani nevím, jestli naše moc na takovou věc bude stačit.“

\*

Okolo stolu již sedělo třináct Předků a Jesičini přátelé. Všichni Arfoni měli své helmice.

„Výborně, už jsme mysleli, že jste se ztratili, můžeme začít,“ řekl Losfaron.

„Moment, otče. Než začneme, mám na tebe pár otázek,“ zastavila ho Nikka.

„Povídej, dcero, poslouchám.“

„Rozpoutal válku skutečně Arin? Skutečně nás chtěl zničit? Skutečně unesl Ifein?“ Přímé otázky Losfaron zřejmě překvapily o nic méně než ostatní přísedící.

„Co tím myslíš? Co je to za hloupé otázky?“ Ptala se Acetie. Losfaron pořád mlčky zíral na svou dceru.

„Přísahěj otče, že Arin začal válku, že unesl Ifein a že naši rodnou planetu zničil také on,“ trvala na svém Nikka. Ostatní příslušníci její rasy na ni jen němě zírali.

„Tak přísahám, jak chceš, jsi spokojená?“

„Ne, chci si to ověřit,“ překvapila opět Nikka.

„Co blázníš, zešilela jsi?“ Ptala se Acetie.

„Ať si sundá přilbu a my se mu koukneme do jeho hlavy,“ trvala na svém Nikka.

„Taková drzost, nestačí ti má přísaha, dcero? To ti nakukala ona? Já to věděl, že jí nemáme důvěřovat, měli bychom se jí hned zbavit.“ Losfaron vstával a chtěl dát povel ostatním. Nikka si však stoupla před Jesicu.

„Čeho se bojíš, otče? Že jsi nám lhal, že můžeš za smrt celé naší civilizace ty, a že honíš jedinou bytost, která zná pravdu?“ Ostatní Předci jen tiše přihlíželi rodinné rozepři.

„Ty drzá huso, co si to dovoluješ?!“ Losfaron vyslal směrem k dvěma ženám výboj, ale Jessica jeho úmysl vycítila a včas vytvořila bariéru. To už byli všichni na nohou, Zar'Khul vyrval z podlahy sedačku a stoupl si před Jesicu a výhruzně s ní mával nad hlavou.

„Losfarone, příteli, sundej si tedy helmu a my se podíváme, zjistíme, že to byl jen omyl a tvá dcera se ti jistojistě omluví. Netřeba se hádat, mohlo by to být nakonec to, co náš nepřítel chtěl, ne?“ Navrhl nakonec jeden z Předků. Ostatní pak souhlasně přikyvovali. Losfaronovi nezbývalo nic jiného, než tu potupnou kontrolu absolvovat. Sundal si helmu a ostatní se na něj zahleděli. I Jessica se pokusila ponořit do tajuplného myšlenkového pochodu. Chvilí cítila klid a harmonii Losfaronu, po chvíli si ale uvědomila, že to je jen skořápka něčeho většího. Pak se ponořila hlouběji a našla odpovědi, které hledala. Losfaron lhal ve všem. Když se vrátila z jeho mysli a pohlédla na zbylé Předky, viděla, že se dopídili ke stejnému závěru.

„Jak... Jak jsi mohl?“ Koktala Acetie.

„Nic nechápete, chtěl nás zničit, určitě, bylo správné pronásledovat ho,“ hájil se Losfaron. Nekris mezitím proplul k jeho helmě a ponořil ji dovnitř svého těla, aby se k ní Losfaron již nedostal.

„Porušil jsi přísahu. Jen ses domníval, navíc neoprávněně. Jsi blázen a my hlupáci, že jsme tě následovali. Nechápu, proč tě vlastně ještě nenašel on sám a nezabil, protože by sis to zasloužil.“ Nikka byla nyní plná zloby. Jesica se jen domnívala, jak velký boj v ní zuří. Určitě ji i napadlo svého otce zabít na místě. Bez helmy by byl proti ní bezbranný.

„Na to je jednoduchá odpověď, milá Nikko,“ ozvalo se za ní. „Slíbil jsem tvé sestře, že mu neublížím.“ Všichni se ohlédlí a za nimi stál Brock, jejich dosavadní úhlavní nepřítel. Všichni tam stáli s ústy otevřenými dokořán.

„Jak ses sem dostal?“ Ptala se překvapená Nikka.

„Snad jste si nemysleli, že by mě nějaká vaše ochrana zastavila, ačkoliv tentokrát nebyla vůbec zle připravená. Škoda, že jste mě na základnu přesunuli přímo vy sami, když jsem se z bojiště teleportoval do vaší lodi. Nemohl jsem ji tedy otestovat naplno,“ Brock se pousmál. Jesica k němu přišla a objala ho. „Nikdo mě nechtěl poslouchat, všichni jste se chtěli jen mstít, je mi líto, kam až to zašlo, kolik u toho zemřelo Arfonů a zástupců jiných ras.“

„Viníka jsme už našli a asi ti dlužíme moc velkou omluvu, Arine Corfe...“ Acetie nedopověděla. Losfaron se vrhl k nějakému spínači.

„Nedovolím, aby se tyhle zrůdy pohybovaly vesmírem!“ Stiskl tlačítko. Základna se začala otřásat. Ač na něj většina předků vyslala energetické výboje, mrtvý padl až po zmáčknutí knoflíku.

„Co se děje?“ Ptal se vystrašený Whoritz.

„Generátor podprostoru byl nenávratně zničen,“ vysvětlovala rychle Acetie. „Navíc takovým způsobem, že dost možná zničí celou galaxii, možná vesmír.“

„Jak to?“ Divil se Dorfein.

„Ta černá díra,“ ujal se slova Brock. „Měla být už dávno zničená, ale byla Arfony uměle udržena. Není to obyčejná černá díra, víte, jakou dělala neplechu posledně. Aby mě vypátrali, museli ji nějak udržet. To hroucení vás všechny může zabít. Měli byste zmizet, co nejrychleji. Na co čekáte? Utíkejte. Hned!“ Arfoni a Jesičini přátelé se dali na útěk. „Ty také, Jes,“ usmál se na ní Brock.

„Slib mi, že se za mnou vrátíš.“ Jesica nechtěla ztratit svého Brocka hned, jak k němu zase přišla. Brock ji dlouze políbil.

„Slibuji.“ Jesica se vydala za svými přáteli a Brock spěchal ke generátoru. Jes se ale po chvíli zastavila. Chtěla být s Brockem, ať se stane cokoliv. Nedokázala si bez něj život představit, takže jí bylo jedno, jestli zemře s ním nebo bude žít dále bez něj. Dostihla ho, když si prohlížel obrovskou oranžovou kouli, která tvořila generátor. Brock se ohlédl a spatřil ji. Pak jako by se čas zastavil, ale poznala, co se děje. Brock zrychlil pohyb svého těla a ona udělala instinktivně totéž. Pomalu k ní přicházel.

„*Je mi líto, ale nebudu moci splnit svůj slib,*“ slyšela Jesica v hlavě Brockův hlas a viděla, jak na ní smutně kouká. Věděla, proč s ní komunikuje telepaticky. Pohybovali se tak rychle, že byli rychlejší než zvuk. Komunikace slovy byla tedy vyloučena.

„*Proč?*“ Odpověděla v myšlenkách Jesica.

„*Je to moc náročné i na mě a jediný způsob, jak černou díru zničit, je odtud - zevnitř. Takhle máme aspoň ještě trochu času pro sebe. Jak zanikne černá díra, zanikne i tento podprostor a já s ním.*“

„*Ne, musí to jít i jinak,*“ Jesice začala pomalu brečet. „*Zůstanu tu s tebou. Do konce, neopustím tě.*“

„*Je mi líto, ale to nejde. Miluji tě, Jesico, budu žít v tvé paměti a třeba se o mě složí nějaká balada. Budu žít v lidských srdcích navěky,*“ utěšoval ji Brock.

„*Ne, zůstanu,*“ trvala na svém.

„*Promiň, Jes,*“ políbil ji. Jesica zavřela oči, když je otevřela, byla na lodi s Dorfeinem a Zar'Khulem. Sledovali z povzdálí černou díru, která se stále zmenšovala, až zanikla úplně.

„*Kdy se k nám připojí Brock?*“ Zeptal se Zar'Khul. Jesica se smutně dívala na místo, kde zmizela černá díra, jako by doufala, že se tam Brock objeví. Nic se ale nedělo.

„*Nepřipojí, my se jednou připojíme k němu,*“ odpověděla nakonec Jesica. Všichni věděli, co to znamená a po zbytek cesty už nikdo nepromluvil.

\*

Procházela se po troskách svého domu. Stále je ještě nikdo neodklidil. Připojila se k ní další postava. „Je mi líto, jak to skončilo, Jesico,“ řekla Nikka. Jesica mlčela a pomalu pokračovala v procházce po troskách. „Můžeš jít s námi. Mimo tuto galaxii. Dosáhnout nového poznání.“

„To mi ho nevrátí,“ řekla nakonec Jes.

„Nevrátí, nic ho nevrátí. Ani on nedokázal vrátit čas. Ale to ti přece nebere právo na štěstí, ne?“

„Je mi líto, ale asi bych nedokázala být poblíž vás, když byl Losfaron důvodem jeho smrti, neurazte se.“

„Chápu. Kdyby sis to někdy rozmyslela, Dorfeinovi necháváme přístroj, kterým nás může kontaktovat. Můžeš také použít.“

„Myslím, že ho nebudu potřebovat, ale děkuji.“

„Nezbývá mi nic jiného, než se s tebou rozloučit, Jesico. Hodně štěstí a nezapomeň, že on by nechtěl, abys byla smutná.“

„Sbohem,“ rozloučila se s Nikkou Jesica.

Jesica pohlédla na zem a spatřila něco zázračného. Něco jako znamení – ze země vyrůstala malá květinka. Hned ji poznala. Nevěřila, že by cokoliv živého mohlo přežít útok taktickou zbraní Předků. A přece – Surfein, květina, kterou dostala od Brocka. Zahrálo jí u srdce.

„...Dokáže přežít téměř ve všech podmínkách...“ Vzpomínala na Brockova slova. Už rozuměla všemu, co se odehrálo. Brock ji na to připravoval dokonale. Uvědomila si také, že to byl určitě právě Brock, kdo zachránil ji a Zar'Khula před piráty. Tehdy si mylně myslela, že Brock měl strach, když při pádu zavřel oči. Ve skutečnosti se ale určitě soustředil na vytváření štítu kolem lodi. Teď to bylo tak jasné. Až teď, když ji po Brockovi zbyla pouze květinka. „Aspoň ta květina, aspoň ta,“ utěšovala se.

\* \* \* \* \*

„Á můj věrný služebník se vrací,“ řekla postava v plášti v tmavé místnosti.

„Ano, můj pane,“ řekl Nekris.

„A máš pro mě něco? Něco cenného z té základny?“ Ptala se dál osoba.

„Mám helmici, která znásobovala přirozené schopnosti Předků a datapad profesora Dorfeina,“ odpověděl nekron a ze svých útrob vyndal helmici a datapad, kam Dorfein zaznamenával informace o základně.

„Výborně, podej mi to,“ neznámý nastavil svou zelenou ruku. Nekris mu bez řečí odevzdal helmu a přístroj. „Ještě uvidíme, Cole, jestli celá Galaxie nebude znát mé jméno, muhahahaha.“ Místností se ozýval zákeřný smích.

**TO BE CONTINUED...**

# Část třetí

*Minulá přítomnost*

*Pomsta může zplodit jen novou křivdu nebo prodloužit již trvající nepřátelství.*

KONFUCIUS

## Prolog

Dvacet let uplynulo od zmizení neznámé rasy. Přítomnost Arfonů, kterým ostatní rasy říkaly Předci, nebyla dlouhá, ale i za těch několik měsíců se mnohé změnilo. Když se vynořili z časoprostorové anomálie, „roztrhli“ tím vesmír na dvě reality. Na dvě původně podobné, postupem času však velmi rozdílné linie.

Strážci si dokázali udržet absolutní moc pouze v jednom z vesmírů. Tam se situace navrátila pomalu zpět do stavu, než vypukla válka, ale v druhém vesmíru ztratila vládnoucí rasa značnou část armády a s tím i moc udržet svůj řád. Až na část Galaxie okolo jejího středu upadl známý svět v chaos. Doba temna po stovkách let opět zasáhla civilizaci - navzájem se vyhlazující nadace a impéria. Pouze ti nejlepší dokázali přežít a shlukli se na středu Mléčné dráhy.

Poté, co se Brock, který se nakonec ukázal být více než obyčejný terran, obětoval pro záchranu vesmíru a zničil nebezpečnou černou díru, ztratili Strážci možnost spolu komunikovat napříč liniemi. Jedinou osobou, která stále dokázala takto cestovat, zůstala Jesica Warden, která se však nedlouho po odchodu Předků z Mléčné dráhy uchýlila do ústraní. Nikomu se nepodařilo ji vypátrat. Někteří se domnívali, že to bylo z důvodu smutku nad smrtí jejího milého, jiní zase tvrdili, že se nepohodla se Strážci a odešla.

Galaxii hrozí i jiné nebezpečí. Slabost Strážců nahrála nenápadnému nepříteli, který dlouhá léta vyčkával v ústraní. Bývalý člen Galaktické rady, který byl za velezradu vykázán za hranice známého světa, se v chaosu nepozorovaně vrátil a i díky jeho vlivu se v jedné z realit propadla civilizace na své dno. Cole, Wizard, ani žádný jiný člen Galaktické rady netuší, že se blíží převrat, velmi krvavý převrat...

## I. Císařova dcera

„.... a nakonec Předci odešli neznámo kam,“ dopověděla přednášející výklad. „Vážně se neví, kam odešli? Přece se jen tak nevypařili?“ Zeptal se jeden žák. „Ne, nikdo to neví. Musíte si uvědomit, že disponovali technologiemi, o kterých se zatím nezdálo ani Strážcům. Vždyť bez pomoci vládců galaxie by Galaktická správa jistojistě padla. Když už jsme u toho, tak velký podíl na válce měl například vládce Bido,“ vysvětlovala postarší profesorka.

„Ale vaše dcera měla větší podíl,“ řekl další student. Terranská studentka Ashley se ohlédla tím směrem. Od malička jí zajímalo vše okolo Jesicy Warden. Teď na začátku druhého semestru prvního ročníku na Centrální universitě Strážců ji historii učila samotná matka slavné hrdinky. Někdo našel odvahu se jí zeptat přímo.

„Má dcera? Ano, asi máte pravdu. Nebýt jí, tak tu teď asi nikdo z nás není. Ale nezapomeňme na její doprovod. Například slavný krcha Zar'Khul. Tomu také patří obdiv,“ řekla trochu smutně Visar Warden. Ashley se nepodařilo najít mezi stovkou posluchačů toho, kdo se zeptal. Bylo totiž všeobecně známo, že profesorka nerada vyprávěla o své dceři tak dopodrobna. Nikdy se totiž nezjistilo, kam se Jesica uchýlila po odchodu Předků. Někdo spekuloval o tom, že odešla s nimi, ale našli se svědci, kteří ji na Centru viděli i poté. Nicméně Ashley zaujal mladík, kterého na škole ještě nespátřila. Přišlo jí to divné, protože ze svého ročníku znala téměř každého (když ne přímo z vyučování, tak určitě z večírků). Jelikož chtěla být zvolena do studentské rady, hodila se jí každá známost. Možná to byl propadlý druhák, pomyslela si. Ale zase, kdo by propadl z historie? Navíc znala i spoustu druháků. Konec přednášky ji probral z přemýšlení. Ashley došla za svou kamarádkou Erikou.

„Prosím tě, vidíš tamtoho kluka? Kdo to je? Nikdy jsem ho tu dřív neviděla.“

„Ten? To je nějakej Bryan, přišel mi pohledný, tak jsem se zeptala Wereka,“ odpovídala Erika.

„Toho krchy?“

„Jo, znáš snad nějakého jiného Wereka? Je to prý nějaký přivandrovalec z okraje Galaxie. Dostal se sem přes studijní podporu chudých regionů. To, jak nedávno zavedli Strážci.“

„A jaký je?“

„No prý je mentálně zaostalý, říkal Werek. Při těláku šel dobrovolně do skupiny s whoy.“

„A to je kvůli tomu mentálně zaostalý?“ Divila se Ashley.

„No, šli hrát proti týmu, kde byli jen krchové, takže asi ano. A neříkej, že se ti líbí. Myslela jsem, že teď máš něco s Derrickem?“

„Blázníš? Ani jedno, ani druhé. Potřebuji hlasy do studentské rady, proto se o něj zajímám. Jestli nemáme společné známé. Ale jestli je to nováček, ulovit ho nebude tak těžké. A Derrick? Ten namyšlenec? Neblázni. Ten se jen chce zviditelnit, asi to šíří on. Přece jen, ten, kdo by chodil s dcerou mocného císaře, ten by byl obdivován. Aspoň si to ten chudák myslí.“ „Jdeme na oběd?“ Navrhla Erika.

„Jasně, můžeme.“ Děvčata se turbovýtahem přesunula do obří kantýny, kde studenti zaháněli svůj hlad. Stáli ve frontě za pětici whoů.

„Uhněte nám,“ ozvalo se za nimi, „to bylo na ty prťavé žáby, Ashley, neboj.“

„No, když už jsi tu, můžeš mi něco vysvětlit, Derricku?“

„Jistě, zlatíčko, jen, jak vykopnu tyhle pulce,“ řekl Derrick. Werek, krcha stojící za ním, se zákeřně usmál.

„Kde bereš tu jistotu, že je vykopneš?“ Zeptal se někdo jiný. Ashley se ohlédla zpět před sebe a spatřila tam Bryana.

„Ale, ale, není to náš chudáček Bryan? Slyšel jsem, že jsi tak zoufalý, že si musíš nadbýhat whoovská děvčata.“ Chechtal se Derrick.

„Lepší, než balit kršské chlapce, na tom se jistě shodneme,“ odpověděl Bryan ledově klidně a pohlédl na dva a půl metru vysokého ještěra. Derikovi tím vyrazil dech.

„Uvidíme, co na to ten kršský chlapec řekne, asi za to zaplatíš,“ Derrick před sebe pustil Wereka.

„Ach ano, schovávat se za jiné, nejlépe rádoby kršské válečníky, to by ti šlo,“ pokračoval ledově klidně Bryan.

„Tak teď ti dám pěkně do huby,“ řekl Werek. Bryan se ohlédl. Za dobu jejich hádky si pětice whoů stihla nabrat oběd a usadit se ke stolu, kde jim Bryan držel místo.

„Zase tak moc velký hlad nemáte, když se tu raději hádáte. Já ale hlad mám, tak se vrátím ke svému talíři,“ než se otočil a zamířil ke svému stolu, pohlédl na dívky a řekl.

„Je mi líto, že musíte být svědky buranského chování těchto hulvátů, dámy. Snad vám moc nezkazili den.“

„Ty...“ Zavrčel Werek. To už k němu byl Bryan zády. „Snad by hrdý kršský válečník nenapadl bezbranného zezadu?“ Optal se při chůzi Bryan. Werek se ovládl.

„Jen počkej, my ti to vrátíme,“ zasyčel jen.

\* \* \* \* \*

„Jak pokračuje náš plán, mé druhé, drahé já?“ Zeptal se Strážce ve stříbřité přilbě. Díval se do něčeho, co velmi připomínalo zrcadlo. Neviděl tam však svůj odraz, nebo aspoň ne svůj pravý obraz.

„Zatím není moc, o čem bych mohl mluvit. Neuplynul ani měsíc, co jsem začal,“ dostal odpověď ze zrcadla.

„Ano, však musíme být trpěliví. Tento komunikátor se mi povedlo sestrojit teprve nedávno. Už pracuji na tom, abych dokázal sestrojit přístroj na cestování, ne jen vysílání.“

„Je to obtížné, v mé realitě má Cole a jeho patolízalové stále svůj vliv. Dostat se na univerzitu bude obtížné, být vykázáný Strážce není zrovna bonus, který by se nám hodil.“

„Říkám, buďme trpěliví, stovky let jsme žili za hranicemi Mléčné dráhy, ale čas naší pomsty se blíží. Za těch dvacet let se mi podařilo udržet chaos v takové míře, až ten hlupák Cole došel k závěru, že nechá vládce válčit mezi sebou, aby jich zbylo co nejméně a těm by vládl,“ mluvil Strážce do zrcadla.

„Ano, ale musíme mít hlavně pojištěnou druhou hrozbu. Jesicu Warden. Jestli je pořád zde v naší galaxii a dozví se to, půjde nás zastavit a ani s tou přilbou nebudeme silnější než ona.“

„Proto musíš unést její matku ve své realitě, já ji v té mé už unesl.“

„Vynasnažím se. Pak svrhneme Cola a tu jeho rádoby vládu,“ usmál se obraz v komunikačním zrcadle.

„Ano, zaplatí za to, že nás zapudil. A budeme to my, kdo bude vládnout světu...“

## II. Rána holí

„Měla byste se připravit na vaši zítřejší výpravu na bitevní lodi, vaše imperátorská výsosti,“ připomněla služebná. Ashley se otráveně ohlédla. Neměla ráda šlechtické oslovování. Ale pomyslení na její první cestu v bitevní lodi ji zlepšilo náladu. Studenti prvních ročníků univerzity vždy takovou cestu povinně absolvují, nezáleží na zaměření, které studují. Ashley studovala diplomacii, neměla na výběr, její otec jí nic jiného nedovolil. Dnes měla krátký školní rozvrh, přemýšlela, co podnikne, až skončí.

Odpověď, jak strávit volný čas, přišla sama. Její kamarádka Erika jí navrhla, aby se zašli podívat na zdokonalování fyzické zdatnosti, což byl předmět určen pro studenty, kteří se chtějí stát důstojníky. Ashley se ale spíš zajímala o učitele, který měl předmět na starost.

„Jsi si jistá, že ho vyučuje on?“ Ptala se.

„Určitě je to on, admirál ve výslužbě Zar'Khul,“ potvrdila Erika.

„Musí to být pořádný kus krchy, když si představím, co dokázal, kde všude byl,“ zasnila se Ashley.

„Už ani ne, zestárnul a říká se, že ho potkala nepříjemná událost.“

„Jaká událost?“

„Nemůže zemřít kršskou smrtí... V boji.“

„Cože?!“ Zastavila se Ashley a nevěřícně koukala na Eriku.

„To jsi nevěděla? Snem každého kršského válečníka je padnout v boji, jiné smrti považují za zbytečné. Takže Zar'Khul, dá se říct, přesluhuje. A asi ho to trápí, podle toho, co se říká.“

„Už jsem ti někdy řekla, že jsi strašná drbna, Eriko? Ty se také dostaneš ke všem drbům,“ usmála se Ashley a děvčata pokračovala v cestě.

„Hm... No, Ashley, já studuji, abych se stala zvědem, takže tato dovednost mi přijde vhod. Jinak, co se týká starých krchů, tak ti, když poznají, že jejich čas nadešel, jdou na svou rodnou planetu a beze zbraní chodí divočinou a hledají různé tvory, se kterými se utkají na život a na smrt. Dokážeš si představit, co na těch jejich planetách žije.“

„To ale Zar’Khul nemůže. Někde jsem to četla, že celý jeho rodný hvězdný systém zmizel, když se objevily anomálie,“ přemýšlela nahlas Ashley.

„Přesně tak. A jelikož v Galaxii není žádná válka, kde by mohl umřít, tak jen vyčkává, až umře.“

„Proč si ale nenajde jinou kršskou planetu, kde by mohl splnit svůj sen?“ Divila se Ashley.

„To, se mě neptej, Ashley, ale asi to bude tím kršským myšlením. Jejich tradice z nich dělají takové válečníky, ženou je dopředu. Byla by to zrada jeho lidu, což je asi horší než hanba, kterou způsobí, že umře stářím. Nějak tak to asi bude,“ domyslela si Erika.

„Je to smutné... Hele, jsme tu,“ dívky došly před tělocvičnu, kde probíhala výuka. Vyšli na tribunu a usadily se. Před sebou viděly skupinky whoů, terranů a krchů. Obcházel je starý ještěr. I přes jeho stářím popraskané šupiny bylo poznat tělo válečníka, kterým Zar’Khul kdysi býval. Dával instrukce svým žákům, kteří pak spolu zápasili. Vždy spolu bojovali pouze členové stejné rasy. Přišel na řadu boj s holí. Ashley poznala dva terrany a jednoho krchu - Derricka, Bryana a Wereka. Jediný Derrick si všiml, že dívky sedí na tribuně.

„Dobrá Derricku, teď budeš zápasit s Bryanem,“ řekl Zar’Khul. Chlapci si nasadili chrániče a chopili se holí. Souboj byl vyrovnaný. Ani jednomu se nedařilo zasáhnout toho druhého. Bryan se dostal do pozice, že tribuna byla přímo za Derrickem a spatřil Ashley s Erikou v pozadí. Na chvíli se přestal soustředit, jeho ztracené koncentrace ihned využil Derrick a holí mu podrazil nohy.

„Výborně, Derricku, důstojníci potřebují čistou hlavu, Bryane,“ řekl Zar’Khul. Derrick se posměšně šklebil. Bryan si sundal ochranou přilbu a držel se za nohu, kam dostal ránu.

„Já vím, pane, j...“ Nedopověděl. Ozvalo se zakřičení, všichni se ohlédl. Jeden whoa ležel s krvácejícím nosem. Jiný whoa na něho zděšeně hleděl.

„Já, já, já, ne-ne-ne-nechtěl,“ koktal.

„Neříkal jsem vám jasně, že máte mít přilby? Tak pojď, půjdeme to spolu ošetřit,“ svalnatá ruka Zar’Khula popadla drobného

obojživelníka a odnášela ho. „Vy ostatní tu v klidu vyčkejte, než se vrátíme,“ dodal.

Bryan si pořád prohlížel bolavé místo, když se najednou ocitl ve stínu. Pozvedl hlavu a viděl Wereka s holí. Ashley se rozbušilo srdce, věděla, co má Werek v plánu. „Takže teď máme možnost si to vyříkat, terránku,“ sykl ještě.

„Nemám zájem se s tebou bít, Wereku,“ odpověděl Bryan.

„Teď už nejsi takový hrdina, co?“ Chechtal se Derrick.

„Zaplatíš za svá slova,“ dodal Werek. Popadl hůl a napřáhl se. Zbývající studenti jen s hrůzou v očích přihlíželi, jak se obří krcha chystá udeřit. Bryan hbitě popadl hůl a první úder vykryl a postavil se. Hleděl vzhůru na svého soupeře, ale neměl strach v očích. Kroužili kolem sebe a Bryan spíše ustupoval. Asi chtěl souboj co nejdéle zdržovat, než se vrátí Zar'Khul, pomyslela si Ashley. Pohyboval se velmi chytře a nedával Werekovi moc šancí k ideální ráně. Derrick už začal vypadat nervózně a začal se rozhlížet, zda se nevrací jejich kantor. Po chvíli se však podařilo Werekovi dostat svého soupeře do rohu a udeřit ho holí do hlavy. Bryan padl k zemi na čtyři a vyplivl krev. Derrick s Werekem se začali smát. „Tak co, terránku, budeš se nám ještě plést do našich záležitostí?“ Zeptal se Werek a připravil se k úderu. Bryan pohlédl k tribuně a pohlédl Ashley přímo do očí. Nevěděla, co si myslet. Nikdy si nemyslela, že by byla svědkem takové šikany. Něco vevnitř jí říkalo, aby něco udělala, ale nevěděla co. Naštěstí se vše vyřešilo bez ní.

„Už jde Zar'Khul,“ řekl jiný terran, který zřejmě sympatizoval s Derrickem. Starý krcha vešel do tělocvičny.

„Doufám, že jsem vám moc neschá... Co se stalo?! Kdo mu to udělal?!“ Zahřměl ještěřům hlas poté, co se podíval na krvácejícího Bryana. Všichni mlčeli. Werek s Derrickem by byli raději přešli co nejdál. „Tak, chlapče, řekni, kdo ti to udělal?“ Zeptal se Zar'Khul přímo Bryana.

„Nikdo, udělal jsem si to sám,“ řekl po chvíli Bryan.

„Cože? Chceš mi říci, že sis sám způsobil poranění hlavy? To jsi zakopl na rovné podlaze?“ „Tak nějak, pane,“ odpověděl Bryan.

„Vážně mi k tomu nemáš co říci? Nemusíš se bát, ten, kdo ti to udělal, ti neublíží.“

„Vážně k tomu již nemám co říci,“ trval na svém chlapec.

„Jak myslíš, chlapče, hodina skončila, běžte.“ Třída se rozešla. Ashley ještě dlouho přemýšlela, co si o události myslet. Výraz v Bryanově obličeji ji nepřipadal bojácný, spíše sebevědomý. Vypadalo to skoro, jako by dosáhl toho, čeho dosáhnout chtěl.

\* \* \* \* \*

„Tak ty mi to neprozradíš?“ Zeptal se ležící stařeny na podlaze. Když dlouho neodpovídala, začal se opět soustředit a žena začala ječet bolestí. Když ji viděl trpět, usmál se při pomyšlení, jaká krásná helma se mu dostala do vlastnictví.

„I kdybych to věděla, nikdy bych ti neprozradila, kde je má dcera, ty zrůdo,“ odpověděla Visar Warden.

„V druhé realitě jsi učitelkou na Centrální univerzitě Strážců, když mi prozradíš, kde se skrývala tvá Jesica, třeba tě nechám učit na své škole, až se dostanu k moci.“

„Nemám ti co říct,“ vzdorovala dál Jesičina matka.

„Ale já vím, že lžeš, poznám to, jen jsem ještě nepřišel na to, jak ti přečíst paměť, ale neboj, je to o vůli a bolest ji velmi dobře otupuje, takže další kolo bolesti...“ Temný Strážce se už připravoval k dalšímu mučení, když ho vyrušil jeho sluha.

„Pane, našel jsem místo, kde Jesica Warden přebývala dlouhou dobu,“ oznámil Nekris.

„Výborně, Nekrisi, výborně,“ pochvaloval zelený muž, který jen pohlédl na Visar.

„Ještě budeme pokračovat, dámičko, ale až někdy později.... Jdeme, Nekrisi.“

### III. Výlet

Ashley čekala s ostatními studenty v doku Centrální university Strážců. Letu katamakem se tento den účastnilo přes dvě stě studentů. Čekala s Erikou, co se bude dít.

„Vytvořte skupinky po deseti lidech. V těch budete obcházet jednotlivá místa v lodi během naší cesty a budou vám zodpovězeny vaše otázky přímo v terénu. Každá skupina bude mít svého vyučujícího, jak dozor, tak se ho držte,“ velel Zar’Khul. Jednotlivé skupinky se dostávali do lodi pomocí turbovýtahu. Před sebou najednou spatřila Bryana.

„Ahoj,“ pozdravila. Bryan se otočil. Jeho zranění z předešlého dne asi nebylo zase tak vážné, jak zpočátku vypadalo, neměl žádnou modřinu.

„Ahoj,“ usmál se na ni.

„Jak se cítíš?“ Vyzvídala Ashley.

„Jak bych se měl cítit?“ Tvářil se překvapeně Bryan.

„No někdo, komu Werek skoro urazil hlavu, by se mohl cítit i trochu špatně, ne?“ Vložila se do hovoru Erika.

„Mně je fajn a co vy? Líbilo se vám to představení? Bavili jste se?“ Zeptal se ironicky Bryan, ale s velkým klidem, v jeho hlase nezněl žádný hněv.

„A co jsme jako měli dělat? Werek by nám pak rozbil hlavy, neměl jsi ho dráždit,“ bránila se Erika.

„Jistě, když si všichni řeknou, že s tím nic nejde dělat, tak se s tím doopravdy nic neudělá,“ usmíval se dál Bryan.

„A proč jsi ho tedy nenaprášil Zar’Khulovi? Tedy pokud sis neřekl, že ani ten by s tím nic neudělal,“ ptala se Ashley. Bryan se dál usmíval, zdálo se, že mu nemůžou dát žádnou otázku, která by mu zkazila náladu.

„Protože ti dva udělali přesně to, co jsem chtěl, aby udělali, proto jsem se vás ptal, zda se vám mé divadlo líbilo,“ zaskočil je odpovědí.

„Tak, pane Bryane Orlene, nezdržujte a pojďte. Skupina čeká už jen na vás, vaším doprovodem budu já, třeba si po cestě

rozvzpomenete na váš včerejší pád na rovině,“ řekl Zar’Khul. Trojice byla zabráná do rozhovoru, že si ani nevšimli, že na ně přichází řada. Ve výťahu čekalo šest mladých whoů a tři terrané.

„Je mi líto, ale musím se s vámi rozloučit, dámy,“ řekl Bryan a nastoupil s kršským učitelem do výťahu.

„Nevíš, co myslel tím, že na Wereka a Derricka přichystal divadlo?“ Ptala se nechápavě Erika.

„Ty chceš být zvědem, neměla bys tu informaci zjistit právě ty?“ Ashley se ohlédla, aby zjistila, kdo bude s nimi ve skupině. K její nelibosti se právě přímo za ně prodrali Werek s Derrickem, přičemž předběhli půlku fronty.

„Tak dalších deset studentů, prosím, vaši průvodkyní budu já,“ řekla profesorka Warden. Aspoň je bude provázet její oblíbená profesorka, řekla si Ashley.

\*

Celá exkurze byla velmi zajímavá, Ashley nikdy neměla ponětí, jak může být krakatonový reaktor ve strojně obrovský. Nemohla se ale dočkat návštěvy můstku. Když tam se svou skupinou dorazila, poslouchala, co se bude dít.

„Kapitáne, děje se něco zajímavého?“ Chtěla vědět Visar Warden.

„Ne, čekali jsme na těchto souřadnicích na profesora Dorfeina, právě přistál, můžeme letět,“ odpověděl terranský kapitán.

„Pane, nějaká anomálie v naší blízkosti, moment, je jich více,“ řekl důstojník, který měl na starost senzory.

„Prosím? Chci ihned podrobné hlášení,“ velel kapitán.

„Jsou to galaktická okna, pane, za chvíli tu budou planety. Celkem šest oken, pane,“ hlásil důstojník.

„Vyhlase nejvyšší poplach, ihned na únikový kurs, co nejrychleji to jde,“ pilot poslechl a bitevní loď započala manévr.

„Ihned mě spojte s Dorfeinem.“

„Ano pane, spojuji,“ řekl whoovský spojovací důstojník.

„Kapitáne, co se děje?“ Zněl Dorfeinův hlas v hlasitém komlinku.

„Zřejmě jsme přepadeni, několik nekronských umělých planet se objevilo v naší blízkosti.“

„Určitě jde o přepadení?“ Dotazoval se profesor.

„Je to pravděpodobné, pane, nikde není žádná hvězda a ocitli jsme se přímo uprostřed. Už k nám letí i jednotky, pane, nevypadá to dobře.“ Teď již zazněla v kapitánově hlase nervozita. Doprostřed můstku byl promítán hologram současné situace a již viděl přibližující se nekromorphy a nekromancery.

„Zkuste je kontaktovat a domluvit se, snažte se získat čas. A zavolejte si na můstek Zar’Khula. Já jdu do svého modulu a pokusím se kontaktovat Centrum svým osobním komunikátorem. Dorfein konec.“

„Dobrá, uvědomte admirála Zar’Khula a zkuste navázat spojení s těmi nekrony.“

„Pane, žádné naše komunikační prostředky s vnějším světem nefungují, asi mají rušičku,“ řekl spojovací důstojník. Až teď si Ashley začala uvědomovat, v jak strašné situaci jsou. Když pohlédla na Derricka, viděla zelený, strachem naplněný obličej.

„Ihned mě spojte s admirálem,“ zavelel kapitán.

„Kapitáne, co se děje? Falešný poplach měl být až za hodinu, nestihl jsem připravit svou skupinu, jsme na cestě k záchranným modulům, ale není to to pravé,“ ozval se Zar’Khul v kotlinku.

„Nejde o falešný poplach, obkličuje nás asi padesát mancerů a stovky morphů, potřebuji vás zde.“ „Za jak dlouho budeme na dostřel?“ „Nejpozději do pěti minut,“ teď už byl kapitán hodně nervózní.

„Ať otevřou hyperkvantové okno a proletí skrze,“ zazněl v komlinku jiný, mladší hlas. Ashley hned poznala Bryana.

„Cože mají otevřít, Bryane? Teď není čas na hlouposti, pokračujte dál k únikovým modulům.“

„Mají tu nainstalovaný nejmodernější pohon, vytváří tunel mezi souřadnicemi v prostoru a je jedno, jestli je mezi nimi překážka,“ slyšela dál Ashley Bryanův hlas.

„Ať je to kdokoliv, pane Zar’Khule, tak nemůžeme použít něco, co není odzkoušené, všechny dosavadní pokusy dopadly špatně. Dokonce ani nevím, jak se o tom pohonu ten chlapec dověděl, když je to naprostá novinka a vědí o tom jen vývojáři, kteří studují

kvantovou fyziku, ale to je teď jedno, to nám nepomůže, za chvíli jsme na dostřel,“ řekl kapitán.

„Věřte mi, pane, zatím se podařilo vytvořit jen startovací okno, ale nepodařilo se spojit ho s bodem výstupu. To je nám ale jedno, nám nezáleží, kde nás to vyplivne, my chceme pryč.“ Po Bryanově vysvětlování nastala chvíle ticha.

„Nemáme jinou možnost, kapitáne, zkuste to,“ řekl krcha.

„Jste si jist, admirále?“ Zeptal se nejistě kapitán.

„Buď rozstřílen zbraněmi, nebo rozložen na atomy, druhá varianta nám dává alespoň malou naději na záchranu, hned to spusťte.“

„Zeptám se ještě profesora Dorfeina... spojte mě s Dorfeinem,“ naléhal kapitán.

„Pane, za deset vteřin jsme na dostřel. Nemáme čas,“ upozornil důstojník.

„Spusťte to,“ zavelel nakonec kapitán. Zapnul hlášení celé posádky. „Kapitán posádky, všichni se něčeho chytněte, bude to trochu drncat,“ ukončil svůj krátký proslov.

Ke katamaku se už přiblížil jeden z nekromancerů a několik nekromophů. Po spuštění hyperkvantového okna se před lodí objevil duhový disk, který se začal formovat v tunel. Pak, jako by někdo nafukoval bublifuk, se vytvořila z disku směrem ke katamaku bublina tvořená duhou. Pohltila loď i nekromancer a několik orbitalů a zpátky vtáhla do prvotního disku. Byl to zvláštní pocit, ale trval jen chvíli. Najednou se loď objevila u nějaké planety, po duhovém tunelu, ani disku nic nezbylo. Radost, že všichni žijí, vystřídalo nepříjemné překvapení, že se s nimi přenesl i nepřátelský bitevník s několika nekromorphy. Začala přestřelka. Kapitán chtěl zjistit, kde je Zar'Khul, ale loď dostala zásah, který vyřadil komunikaci.

„Snažte se to přemostit,“ přikázal. Ashley se svými spolužáky se držela při stěně, aby nepřekáželi a jen s napětím sledovala situaci. Všude létaly jiskry, ale důstojníci na můstku disciplinovaně plnili své rozkazy.

„Pane, máme spojení s admirálem,“ oznámil spojovací důstojník.

„Tak nás sakra spojte... Slyšíte mě, admirále?“

„Ano, slyšíme, snažíme se k vám dostat, ale odešel jeden z turbovýtahů, budu u vás za pár minut.“ Lod' se otřásla.

„Pane, přišli jsme o štíty!“ Vykřikla jedna z důstojnic.

„Ihned všichni do evakuačních modulů, snažte se vyhybat torpédům mancera, morphy zase tolik škod nenapáchají,“ přikazoval Zar'Khul přes komlink.

„Oh, ne,“ řekl zděšeně důstojník u senzorů. „Projektyl z mancera... letí přímo na můstek. Musíme pryč, srážka za pár vteřin.“

„Všichni pryč!!!“ Vykřikl kapitán. Studenti se najednou probrali, asi jim došlo, že už dlouhou dobu jsou někde, kde by vůbec neměli být. Ashley se chtěla dostat k průlezu, aby unikla z můstku, ale Derrick se pohyboval tak panicky a nešikovně, že ji strčil, až upadla. Ucítla bolest v kotníku. Zvedla hlavu a zjistila, že na můstku zůstala jen ona a kapitán, který sledoval hologram celé situace. Viděla, jak se střela přibližuje ke katamaku. Když už byla střela téměř u lodi, kapitán se smutně rozhlédl po můstku své lodi. Spatřil tvář vyplašené Ashley. Pak přišel výbuch, v trupu zůstala díra s metrovým průměrem a začala vysávat vše okolo. Ačkoliv Ashley cítila tah směrem k otvoru, zůstávala na svém místě. Bolest se dostavila až teď, když vykašlala krev, která se ihned vydala na cestu k díře v lodi. Ashley se nepohybovala, protože ji držela jedna z trubek, která jí probodla pravou plíci. Pomalu jí odcházela život z těla, viděla rozmazaně. Náhle uslyšela ránu, pak druhou, vysávání do vesmíru ustalo. Pohlédla nad sebe a viděla postavu, jak se nad ní sklání. Pocítila příjemné teplo po celém těle.

\*

Seděla na břehu řeky, byl krásný slunečný den. Rozhlédla se, nikoho však neviděla. „Jsem mrtvá? Takhle to vypadá po smrti?“ Řekla si pro sebe nahlas.

„Skoro,“ ozval se za ní hlas. Spíše ozvěna než hlas. Ohlédla se znovu, spatřila podivného terrana. Nevěděla, jestli pořád blouzní, protože ho viděla rozmazaně, ale zbytek okolí viděla dokonale ostře. Byl vysoký, měl černé vlasy, to bylo jediné, co dokázala určit.

„Kdo jste?“ Zeptala se.

„Jen sen,“ uslyšela ozvěnu jako odpověď.

„Takže nejsem mrtvá?“

„Ne, tedy alespoň prozatím.“

„Kde to jsem?“

„Ve své mysli, živé bytosti, když cítí, že přijde opravdu jejich konec, mají tendenci si užít aspoň poslední chvíli.“

„Nerozumím,“ nechápala Ashley.

„Nikdy jsi neslyšela, jak lidé, kteří přežili vlastní smrt, mluvili o bílém světle nebo že jim proběhl život před očima? Mozek vypne vnímání okolního světa a mysl se pokusí dělat odcházení ze světa živých o něco příjemnější. Tak teď prožíváš něco obdobného, máš však štěstí, že budeš jedna z těch, která to bude moci vyprávět i dalším lidem,“ vysvětloval muž. Ozvěna jeho hlasu stále Ashley udivovala.

„Jak to víte, když jste jen sen?“

„No dobře, jsem jen součástí tvého snu, pěkná příroda mimochodem,“ odpověděl.

„Tak, kdo jste? Bůh?“

„Bůh? Ne, kdepak, není ale důležité, kdo jsem, ale co ti chci říci,“ zvažněl mužův hlas.

„Pak tedy poslouchám.“

„Ti, kdo vás přepadli, nebyla to náhoda, chtěli zabít dvě mouchy jednou ranou. Studenty a Dorfeina. Smrt studentů by jistě jejich rodiče nepotěšila, třeba váš otec by hodně zuřil. Jejich cílem bylo určitě rozpoutat chaos. A Dorfein z cesty by se jim také hodil do krámu.“

„To jako, že někdo plánuje převrat?“ Napadlo Ashley.

„Jsi chytrá dívka, Ashley,“ řekl a pak se jeho tělo ještě více rozmazalo.

„Co se to děje? Proč mizíte?“

„Dokážu takhle komunikovat jen velmi obtížně při velmi nepravděpodobných situacích. Jedna z nich nastala, když ses ocitla na pokraji smrti. Tvůj mozek začal pracovat trochu jinak. Pak tu byla ještě jedna věc, ale ta je složitá na vysvětlování. Jsem rozmazaný,

*protože naše spojení není ideální a jelikož se vracíš zpět do světa živých a sebe si uvědomujících, tak se více rozmazávám.“*

*„Vaše jméno mi neřeknete?“*

*„Není podstatné, než zmizím, tak ti chci říci poslední věc. I ten, kdo se ti může zdát jako silný a neporazitelný, je pořád živá bytost se vším všudy.“*

*„A k čemu mi to je dobré?“*

*„Ani ten nejmocnější nedokáže bojovat sám dlouho, obzvláště ho brzdí to, že se snaží ochránit i své blízké. To je slabina, kterou nepřítel určitě využije, musí tam být někdo, kdo pomůže a to je čas malých, aby se stali velkými, čas, kdy se z obyčejných lidí stávají hrdinové.“*

*„Nejmocnější je Jesica Warden, vrátí se k nám? Pomůže nám? To ona mě zachránila? Ona byla tou osobou, která se nade mnou skláněla?“*

*„Jesica Warden je pryč, na tu nespole...“ muž zmizel a Ashley otevřela oči.*

\* \* \* \* \*

Brodili se močálem. Hledali malou chýši. „Nešlo přistát blíže?“ Ptala se vyšší postava ze dvojice.

„Lituji, od poslední návštěvy se přestěhoval mnohem dále,“ řekl Nekris, který měl cestu jednodušší díky své polotekuté povaze.

„Doufám, že mé druhé já udělá ten přepad pořádně,“ přemýšlel nahlas.

„Určitě ano, můj pane, jste to přece... Vy.“ Dorazili na místo. Malá slaměná chatrč, vevnitř se svítilo. Vyšší postava otevřela dveře a vešla. Strážce se musel skrčit, whoové jsou drobní. Na křesle seděla stará bytůstka. Vrásčitéjšího whou ještě neviděl, pomyslel si temný Strážce.

„Dlouho vám to trvalo, po společnosti se mi stýskalo, krysa a vyhnanec, si přišli k whoovi pro žvanec,“ přivítal Whe'Allesar návštěvu.

## IV. Válka mloků

Ashley ležela v měkké trávě. Nad ní se skláněla Visar Warden a ošetřovala jí hlavu. Když zjistila, že dívka pod ní otevřela oči, přestala. „Jak se cítíš?“ Zeptala se profesorka.

„Bolí mě hlava, co se stalo? Kde to jsme?“

„Buď v klidu, Ashley a řekni mi, jak se cítíš.“

„Trochu mě bolí hlava, ale jinak je mi dobře.“ Rozhlédla se, ležela na mýtince. Okolo byly trosky lodi a poničený záchranný modul. Mezi tím vším procházeli studenti a někteří členové posádky.

„Měla jsi velké štěstí, už jenom to, že jsi téměř bez škrábnutí přežila výbuch na můstku, je obdivuhodné.“ Vtom si Ashley uvědomila, co vše se stalo na můstku. Nejenže neměla díru v hrudníku skrz naskrz, což by se dalo vysvětlit léky, ale ani oblečení nejevilo známky poškození.

„To je divné, přísahala bych, že jsem byla probodnutá a pomalu jsem umírala, docházel vzduch, který byl vysáván do vesmíru. Pak se nade mnou někdo objevil a já... Pocítila teplo a úlevu,“ snažila se Ashley nahlas rozvzpomenout, co vše se stalo.

„To se ti asi jen zdálo, protože když tě přinesl, tak jsi měla jen poranění hlavy. Kdybys měla taková rozsáhlá zranění, nepřežila bys.“

„Kdo mě přinesl?“ Chtěla vědět Ashley.

„Bryan Orlen, vděčíš mu za život,“ odpověděla Visar.

„Myslela jsem, že šel se Zar'Khulem do záchranného modulu,“ divila se.

„Potkali jsme ho na půl cesty. Zeptal se, jestli jsme všichni, tvá kamarádka Erika mu řekla, že jsi tam v tom chaosu uvízla. Hned se tam vydal, čekali jsme na něj u modulu, dokud to šlo. Chtěli jsme už odletět, když se najednou ukázal s tebou na zádech.“

„Ale tomu vůbec nerozumím, plášť loď byl proražen, takže všechny průlezy musely být zablokovány, jak se tam dostal?“

„To nevím, asi se ti to zdálo, Ashley, musela jsi být rozrušená, asi se ti vše jen zdálo. No, hlavně, že jsi pořádku a jen ses praštila do hlavy. Léčit cokoliv vážného by bylo dost obtížné.“

„Proč?“

„Planeta, na které jsme ztroskotali, je něčím velmi zvláštní. Nefunguje zde žádná elektronika. Jakmile jsme byli s modulem několik kilometrů nad povrchem, přístroje odpadly. Naštěstí Zar'Khul dobře pilotuje a dokázal manévrovat manuálně. Tak či onak, nemáme teď žádné spojení se světem, ani nevíme, jestli přežil někdo jiný. Zar'Khul s Bryanem šli na průzkum, ostatní tu zřizují tábor.“

„Kolik nás je?“ Zeptala se

„Dvacet devět. Dva učitelé, osm poddůstojníků a devatenáct studentů.“

„Můžu nějak pomoci?“ Ashley nechtěla být jen obskakována.

„Bude lepší, když budeš klidně...“ Visar nedopověděla.

„Tak jsme zpátky a nevypadá to dobře,“ řekl Zar'Khul. Za ním stál Bryan a prohlížel si okolí. Vypadal velmi soustředěně. „Koukám, že už se nám probrala princezna, doufám, že není nijak vážně zraněná,“ pokračoval krcha.

„Je v pořádku,“ ujistila ho Visar. „Na co jste přišli?“

„Našli jsme nedaleko řeku, to je sice dobře, ale zdá se, že tu žijí nějací predátoři,“ vysvětloval krcha.

„Ale jsou to dost možná obojživelníci, alespoň podle stop, což je špatné, pokud se zdržují u vody,“ doplnil ho Bryan. „Navíc to vypadá, že mají rozvinutější inteligenci, protože se pohybují ve skupinách. Jsou vysocí asi jako terrané a dokáží se pohybovat vzpřímeně.“

„Takže?“ Ptala se Visar.

„Takže potřebujeme zbraně, funkční zbraně, abychom se mohli případnému útoku ubránit,“ vysvětlil Bryan.

„Máme několik nožů a seker, pak z trosek budeme muset vybrat nějaké tyče a hlavně budeme muset připravit oheň. Doufejme, že se ho budou bát,“ dokončil plán krcha.

„Dobrá tedy, pojďme to říci ostatním,“ řekla profesorka.

„Půjdu pomáhat s ohněm,“ navrhla Ashley, když už trojice chtěla odejít. Teď teprve na ni pohlédl Bryan.

„Jsi zraněná, odpočívej,“ řekl.

„Ne, už je mi dobře,“ vstala a chtěla jít za zbylými studenty, ale zatočila se jí hlava, až málem upadla. Bryan ji však včas chytil a podepřel.

„Prospi se, pak ti bude snad lépe,“ řekl Zar’Khul. Ashley si zase lehla.

„Bryane, můžu s tebou, prosím tě, mluvit? Nezdržím tě dlouho,“ prosila dívka. Bryan kývnul hlavou na znamení souhlasu. Kantorská dvojice je opustila a šla říci zbylým trosečníkům plán.

„Tak spust’, co tě trápí?“ Usmál se Bryan.

„Chtěla jsem ti poděkovat, že ses pro mě vrátil, byla bych teď mrtvá nebýt tebe,“ děkovala dívka.

„Však ještě jsme z toho nevyvázli, ale jsem rád, že se cítíš lépe,“ mírnil chlapec chválu.

„Jsou tu ale tři věci, na které se tě chci zeptat. První je, že jsem si téměř jistá, že jsem byla mnohem vážněji zraněná, než jsi přišel a velící můstek byl určitě poškozen tak vážně, že byly zablokovány všechny průlezy dovnitř. Musel bys mít hodně výbušnin, abys je otevřel.“

„Můstek byl sice poškozen, ale ne tak vážně, jak popisuješ, když jsem přišel, byla jsi jen v bezvědomí a z hlavy ti tekla krev. Asi se ti jen něco zdálo,“ odpověděl hoch.

„Ale vypadalo to tak skutečně, nevadí, druhá věc, která mě zajímá je, jak jsi mohl vědět o supermoderním pohonu, který byl na lodi? Podle kapitána to byla utajovaná technologie.“

„Asi nebyla utajována dostatečně důkladně, když jsem se o ní dočetl na centrální síti. Až se vrátíme na Centrum, tak ti ukážu, kde jsem se o tom dočetl. Zajímám se o nejnovější technologické novinky. Co je ta poslední věc, kterou chceš vědět?“

„Hm... Dobrá, ale nesměj se mi, bude to znít směšně, ale když jsem tam byla zraněná, tak až později jsem měla sen. Myslela jsem, že jsem v ráji nebo někde na druhé straně.“

„Světlo na konci tunelu?“ Usmál se opět Bryan.

„Něco na ten způsob, byla jsem na nádherném místě,“ řekla zasněně Ashley. „To se někdy stává, jsou vědecké teorie, že mysl v okamžiku domnění, že se blíží smrt, přejde na jiný režim. Takový, že se snaží udělat poslední okamžiky příjemnými. Někomu proběhne život před očima nebo něco podobného,“ dívku překvapila Bryanova slova.

„Zajímavé, přesně tohle říkal i on...“

„Kdo on?“ Chlapci se vrátila vážnost do tváře.

„Ten rozmazaný muž, se kterým jsem tam mluvila, řekl mi zajímavé věci.“ Ashley pověděla Brňanovi o podivném snu vše, co si pamatovala.

„Zajímavý sen, tvé podvědomí je asi hodně fascinováno Jesicou Warden, že?“

„No, tak trochu, ale nevím, jestli bych na ni myslela v posledních chvílích.“

„Ashley, byl to jen sen, nic více.“

„Asi máš pravdu. Půjdu se prospat, třeba se tam s ním zase potkám a zeptám se ho,“ zavtípkovala. Bryan jí popřál hezké sny a odešel, Ashley usnula. Probrala se v podvečer, nezdálo se jí nic zajímavého. Hlava ji už nebolela, rozhodla se, že se projde. Našla Eriku, se kterou se hned dala do řeči, aby zjistila něco nového. Zatím nikdo nedokázal objasnit, proč nefungují žádné přístroje, ani nikdo nenašel stopy po dalších přeživších. Při rozhovoru spatřila Bryana, jak si prohlíží kovovou tyč a máchá s ní vzduchem, podle jeho potěšeného výrazu se zdálo, že si našel dobrou zbraň. Pak spatřil i on ji, usmál se a vydal se směrem k ní. Cestu mu ale zastoupil Derrick.

„Konečně na tebe mám čas, ty jedna socko z okraje vesmíru,“ spustil na Bryana.

„Copak bys rád, nemám na tebe zrovna náladu,“ odvětil klidně Bryan.

„To kvůli tobě jsme tady, mohli jsme se s nimi dohodnout, teď jsme na nějaké pusté planetě naprosto bezbranní a bez šance na záchranu, jsi vážně borec,“ kolem se začalo dělat kolečko studentů. Dospělí si jejich hádky zatím nevšímali.

„Pokud jsi měl lepší nápad na záchranu, proč jsi ho tak schovával před ostatními? Myslím, že můžeš být rád, že žiješ, Derricku,“ pokračoval dál klidně Bryan.

„No jistě, pán zachrání jednu holku a hned si myslí, že je nejlepší,“ snažil se dál rýpat Derrick. To už Ashley nevydržela.

„Zachránil holku, do které jsi ty při snaze zachránit si vlastní kůži strčil. Pak se ta dívčina praštila do hlavy a musel jí někdo odtáhnout. A byl jsi to ty? Ne, byl to Bryan Orlen, ten, kterého se snažíš pomluvit, kde to jde. Je mi z tebe na blití,“ vybalila ze sebe rychle Ashley. Derrick stál zaraženě a chvíli jen mlčky koukal.

„Ale miláčku, přece ses praštila, vůbec nemůžeš vědět, jak to bylo. Byl tam zmatek...“ Ashley ho však přerušila.

„Miláčku, jsi tak natvrdlý, že jsi ještě nepochopil, že s tebou jsem nikdy nic neměla, ani mít nechci? Pokud to ani teď nechápeš, tak ti dám ještě jednu názornou ukázkou, že k tobě nic necítím. Nic pozitivního samozřejmě.“ Ashley rychle přistoupila k Bryanovi a dala mu polibek. To nahněvalo Derricka ještě více.

„Wereku, náš terránek chce další lekci, ujmeš se toho?“ Ohlédl se na svého krského společníka. Ten ale korunoval celou rozepři.

„Myslím, že tehdy ve škole mu to bohatě stačilo, pokud myslíš, že ne, dej mu lekci ty, Derricku.“ Derrick chtěl něco zařvat, ale Bryan mu skočil do řeči.

„Mlč chvíli,“ zbystřil a rozhlížel se po okolí mýtiny, na které tábořili.“

„Máš dobrý postřeh, na terrana až moc dobrý, jsou všude okolo,“ řekl Werek. „POPLACH!!!“ Zařval, uchopil velkou tyč a připravil se k boji.

„Buď u mě a nic se ti nestane,“ řekl Bryan k Ashley. Také se připravil. To už přiběhli i všichni ostatní a vytvořili obrannou formaci. Z houští a zpoza stromů vylézalo asi patnáct velkých žlutých tvorů. Vypadali jako velcí mloci, kteří chodili po dvou nohách a měli dva páry svalnatých horních končetin.

„Dívky a whoové vezmou pochodně, chlapci se snaží trefit oči!“ Rozkazoval Zar’Khul. Boj začal. Přerostlí mloci zřejmě podcenili sílu a bojovnost krchů, tak jich bylo pár přemoženo rychle, zbytek se

stáhnul, chvíli bylo ticho, pak jich ale dvojnásobný počet vyrazil na trosečníky. Dění okolo bylo velmi nepřehledné, tak se Ashley snažila být blízko k Bryanovi a pomáhat mu. Neměl snadnou situaci, bojoval naráz se dvěma mloky. Když už to vypadalo, že ho svými dlouhými drápy konečně zasáhnou a rozříznou, vždy se mu podařil naprosto nečekaný úhybný skok a ráně se vyhnul. Konečně sám dokázal jednoho tvora svou tyčí omráčit. Druhý z dvojice poodstoupil a chvíli kolem sebe kroužili. Ashley kroužila za Bryanem, připravena udeřit pochodní. Nebylo to ale třeba, Bryan udělal výpad a poslal k zemi i druhého z tvorů. Ashley se rozhlédla a vypadalo to, že trosečníci se útoku ubrání, když se za ní ozval příšerný řev. Pohlédla tím směrem a spatřila zřejmě silnější obdobu tvorů, kteří na ně doposud útočili. Příchozí mlok byl asi třikrát větší než ti předešlí. Nejbliže k němu byla právě Ashley s Bryanem, tak popadl kus trosky lodi, která vážila minimálně tunu, a hodil ji směrem na dívku. K Ashley přiskočil Bryan, svalil ji na zem a lehnul si na ni, byla čelem k zemi.

„To bude dobrý,“ zašeptal. Čekala smrtící náraz, ale kupodivu se nedostavil. Ohlédla se a spatřila Bryanův obličej, který také vykazoval známky velkého údivu. Bryan se z Ashley převálil. Dvojice spatřila, jak nad nimi stojí nějaká postava v černé kombinéze a drží nad hlavou tunovou masu železa. Na hlavě měla přilbu. Tělesné proporce by odpovídali terranovi nebo spíše terrance. Žena mrštila vší silou trosku zpátky na obřího mloka. Dokázala vyvinout takovou sílu, že projektil při nárazu do mloka téměř nezměnil rychlost a vzal ho s sebou do lesa. Když to spatřili menší mloci, dali se na útěk. Žena v přilbě stála na bojišti a rozhlížela se kolem.

„Čisto, pane,“ ozval se ženský hlas zpod přilby.

„Výborně,“ uslyšela Ashley z nedalekého houští. Ten hlas už někde slyšela, když spatřila vylézajícího Dorfeina, vzpomněla si kde.

„Dorfein? Mysleli jsme, že se vám něco stalo, pane, nemohli jsme vás na lodi vůbec kontaktovat,“ řekl Zar’Khul.

„Snažili jsme se dostat loď do bezpečí, skoro se nám to podařilo, ale aktivovali jste hyperkvantový pohon, což naše úsilí zmařilo?“ začal vysvětlovat profesor.

„Já to říkal, celé to zbabral, idiot jeden,“ vyprskl Derrick.

„Naopak, tato možnost mě vůbec nenapadla a ten, kdo to provedl, udělal jediné možné řešení, které bylo k dispozici,“ umravnil nasupeného Derricka Strážce.

„Jak jste chtěli tu loď zachránit? A kdo je ona?“ Zeptal se Bryan.

„Ona nás měla zachránit, převážel jsem ji tajně na Centrum. Bohužel možná kvůli ní byl nakonec veden útok na náš katamak. A kdo je? Jmenuje se Yka, ale více poznáte, asi až si sundá helmu. Yko?“ Žena pochopila a sundala si přilbu. Jakmile to udělala, mnozí neviděli nic podezřelého, ale na dvou tvářích bylo vidět velké překvapení. Jako by ji Visar a Zar’Khul již někde viděli. Dívce s rudými vlasy, která stála před nimi, nebylo určitě více než dvacet let. Ashley také byla povědomá, jen si nemohla hned vzpomenout, kde ji viděla.

„Odkud já ji znám?“ Pronesla tiše k Bryanovi. Ten se na cizinku díval zamračeně.

„Každý ji zná. To je Jesica Warden,“ pronesl pak.

\* \* \* \* \*

Starý whoa seděl v pohodlném křesle, temný Strážce ho pozoroval bez jakékoliv známky emocí. „Tak, starče, povíš mi už, co chci vědět?“ Zeptal se klidně.

„Proti mé vůli odvedli jste mě, nejednali jste vůbec jemně, stejně jako v mé chatrči, nic vám nepovím, vy... nebožáci,“ veršoval Whe’Allesar.

„Ale jistěže povíš, jsi obyčejný whoa, vytáhnout něco z tvé hlavy nebude problém, jen jsem ti dal možnost spolupracovat, ani nevíš, proti komu teď stojíš,“ pronesl namyšleně Strážce.

„Za ta léta ti myšlení ochablo, jinak by tě jistě napadlo, že když tě přivítám jako vyhnance, že jsem to nenašel v nějaké seznamce, já totiž velmi dobře vím, komu tu teď čelím, Cola sice nemám rád, ale proti tobě je kamarád. Cole zločiny pro dobro vyšší činí, Strážci jsou v mnohém vinni, ty jsi ale ničitel, po právu i vyvrhel, ano, znám tě, Salhezare, synu Colův, uzurpátore,“ tím vyrazil Strážcovi dech. Již dlouho neslyšel své jméno a vůbec nečekal, že ho bude vědět nějaký praštěný whoa.

„Jak znáš moje jméno? Má existence byla vymazána před stovkami let. Mluv!!!“ Zatím klidný Strážce přecházel do stavu sopky.

„Máš vadu všech vaší rasy, zapomínáte na staré časy, myslíte si, že všechno víte, přitom o tom jenom sníte. Snaž se, jak chceš, nic ti nepovím, jen to, že brzo umřeš, jen to ti prozradím.“

„Uvidíme, starče, co řekneš na některé Strážcovské vlohky, které mám.“ Salhezar se soustředil své telepatické schopnosti na drobného whou.

„*Snaž se, jak chceš, mou mysl nedostaneš,*“ slyšel jen odpověď ve své hlavě.

„Zatím nevím, jak je možné, že nějaký whoa dokáže takto vzdorovat, ale za chvíli to zjistím, mám tu jednu šikovnou přilbu. Pak budeš litovat, že jsi mi o Jesice Warden a dalších tajemstvích neřekl dříve,“ ušklíbl se a vstal. Došel ke stolu a stiskl tlačítko. Ve zdi za ním se otevřel tajný sejf, ve kterém se blýskala přilba. Salhezar pro ni natáhl ruku, když ho vyrušilo hlášení počítače, že někdo čeká za dveřmi. Zavřel tedy sejf a otočil se směrem ke dveřím. „Vstupte,“ zavelel a dovnitř vstoupil Nekris.

„Můj pane, nesu informace z druhé reality.“

„Hm... Náš rozhovor odložíme, whoo,“ pak Strážce stisknul spínač na stole a vešli čtyři Nekropoleři. „Do vězení s ním a pečlivě ho hlídejte.“

„A já věřil v luxusní hotel, tak teď doufám v měkkou postel,“ usmíval se malý stařec.

„Tak co mi neseš za novinky?“ Zeptal se Salhezar poté, co whoa opustil místnost.

„Vašemu dvojčeti se nepodařilo zajmout Dorfeina,“ začal Nekris.

„Je vážně možné, že je to mé druhé já? Tak moc neschopné udělat pořádně jeden přepad? Co dál ti řekl?“

„Použili nějakou neznámou technologii, aby uprchli. Vaše alternativní dvojče se však tvářilo velmi spokojeně.“

„Vážně? A proč jako?“ Divil se temný Strážce.

„Ten únik je nasměroval na nějaké místo, které nás prý bude zajímat více než Dorfein. Neřekl mi přesně, co to mělo být, použil jen zkratku – S.P.N. Vy víte, co to znamená?“

„S.P.N.?“ Strážce se na chvíli odmlčel, ale ne aby přemýšlel, ale aby si vychutnal pocit triumfu. Tu zkratku znal velmi dobře. „Zdá se, že mé dvojče není tak neschopné. Jdu si s ním promluvit osobně, musí se tam dostat co nejdříve.“

## V. Přebvat

Všichni se mlčky dívali střídavě na rudovlasou dívku v černé kombinéze a na profesora Dorfeina. „Chci vysvětlení, Dorfeine, tohle není má dcera, byť tak vypadá,“ prolomila ticho Visar Warden.

„To skutečně není, je to její klon, jmenuje se Yka,“ odpověděl klidně Strážce.

„Cože to je?“ Ptala se nevěřicně Visar.

„Její klon,“ potvrdil svou předešlou odpověď Dorfein.

„Kde jste vzal právo klonovat mou dceru? Jak jste se jen opovážil?“ Ptala se nahněvaně profesorka.

„Právě vám všem zachránila život a může zachránit celou Galaxii, když vaše dcera tuto roli odmítla,“ nedal se Dorfein.

„Jesica Galaxii již zachránila, tak co si tu vymýšlíte, Dorfeine?“ Vložil se do debaty Zar'Khul.

„Mléčné dráze hrozí více nebezpečí, než si myslíte, a když tu Jesica není, musel někdo něco udělat. Získala obrovskou moc a teď tu není, když je jí třeba,“ hájil se dále Dorfein. Rozhovor narušil překvapivě Bryan.

„A nemyslíte, že tu Jesica Warden není právě proto, že se jí nelíbí, jaký máte přístup k ostatním? To jak ignorujete práva někoho jiného, než jste vy sami?“ Ashely viděla Bryana poprvé rozčileného, doopravdy rozčileného. Doposud řešil situace s tím největším klidem. Bryan navíc přistoupil k Dorfeinovi a k údivu všech přistoupil na několik centimetrů od Dorfeina a hleděl mu do očí. Vypadalo to, jako by se ho chystal praštit.

„Klídek, hochu, právě jsi unikl smrti jen díky tomu, že mě Dorfein stvořil, tak toho nechej,“ Yka se během okamžiku přesunula k Bryanovi a Dorfeinovi. Na zemi se jen zavířilo, jak rychle se dokázala přesunout. Položila ruku Bryanovi na rameno, aby mu zabránil v případné inzultaci jejího stvořitele.

„Udělal jste velkou chybu, profesore,“ řekl nečekaně klidně Bryan a poodstoupil od něj a otočil se na Yku a prohlédl si ji pomalu od hlavy až k patě.

„Něco se ti nelíbí? Budeš na mě rvát, že jsem nějaká zrůda?“ Zeptala se ho.

„To ne, ty za nic nemůžeš, neneseš žádnou vinu, spíš je mi tě líto,“ odpověděl již klidně.

„Proč líto?“ Divila se.

„Bez rodičů, jen výcvik, jak tak koukám, vypadáš jako stroj, ne jako člověk,“ na to mu už neodpověděla.

„Promluvíme si ještě později, Dorfeine, teď se postaráme o zraněné a musíme vymyslet plán, jak odtud,“ řekla Visar.

„O zraněné se postará Yka a hned ráno vyrazíme na cestu. Pár dnů pěšky je jeden komplex,“ odpověděl Strážce.

„Komplex? Ale nejde tu žádný elektrický přístroj,“ namítl Zar'Khul.

„Nefungují tu běžné elektrické přístroje, nicméně některé ano,“ nato Strážce všem ukázal, že jeho datapad funguje.

„Vy jste tu už někdy byl?“ Ptal se dál krcha. Yka zatím obcházela zraněné a pouhým dotykem ruky dokázala vyléčit všechny škrábance i pohmožděniny. Ashley si začínala myslet, že to byla právě klonovaná Jesica, kdo ji zachránil na lodi a pak ji tam jen nechala, aby ji našel Bryan.

„Ano, už jsem tu byl, ale teď je důležité dostat do onoho komplexu. Tam můžeme lokalizovat nejen ostatní trosečníky, ale i naše nepřátele, kteří nás napadli,“ dokončil Dorfein svůj plán a pokynul ostatním, aby si šli lehnout, protože následující ráno se skupina vydá na cestu.

Ashley se nachala ošetřit od Yky, byla přímo fascinovaná. Vždy ji nejvíce zajímala právě Jesica Warden a teď tu měla její věrnou kopii, kterou skoro nepoznala. Jakmile ji Yka položila dlaň na čelo i ta nejmeší bolest, kterou cítila ještě z lodi, zmizela. Bála se jí zeptat, zda to byla ona, kdo ji zachránil ve vesmíru, teď vůbec nevěřila tomu, že by měla halucinace. Strach a bázeň ji však přiměly prozatím mlčet. Vydala se za Bryanem. Ten seděl u ohniště a nehybně pozoroval plápolající plameny. Už to byla minimálně hodina od boje s mloky, ale zatím spolu ještě nepromluvili. Už před bojem k němu cítila o něco víc, než přátelství a přišel jí vhod okamžik, kdy chtěla

naštvat Derricka, ale byl to právě okamžik v boji, kdy ji bránil Bryan celým svým tělem, který ji přesvědčil o jejích citech.

„Ahoj, můžu si přisednout nebo tu máš schůzku jen s tím ohněm?“ Započala Ashley konverzaci. Bryan zvedl hlavu.

„Ahoj, jistě, jen si přisedni.“ Bryan měl už zase svůj obvyklý klidný výraz ve tváři.

„Víš, chtěla bych s tebou mluvit o tom, co se dělo před útokem mloků.“ Chlapec vypadal chvíli zamyšleně.

„Ach ano, zastala ses mě, děkuji ti za to, moc to pro mě znamená.“

„Vážně?“

„Ano, tehdy ve škole v tělocvičně jsem si myslel, že jsi jen, teď se neuraž, namyšlená princeznička, která se stará spíš o své vlasy, než o lidi okolo sebe. Přesvědčila jsi mě o opaku a já jsem za to rád. Je málo lidí z vyšších vrstev, kteří se tak zachovají.“

„Nemluvila jsem zrovna o tomhle, ale neboj, neurazila jsem se. Když se kouknu zpátky, tak musím uznat, že jsem se někdy tak chovala,“ začervenala se Ashley.

„A o čem jsi tedy mluvila?“ Divil se trochu Bryan.

„O tom polibku,“ odpověděla Ashley a zrudla ještě více.

„Ach tááák, chtěla jsi naštvat Derricka, chápu, nelámu si s tím hlavu, neboj,“ řekl na to Bryan.

„No a co když jsem nechtěla jenom naštvat Derricka?“ Pozorovala jeho reakci. Chlapec se trochu zarazil.

„Ach tak... Víš... Nejsem si jistý, jestli by to mezi námi fungovalo,“ odpovídal pomalu. Ashley bušilo srdce jako život. Zatím téměř každý kluk, kterého znala, se jí snažil nějak nadbíhat a získat ji, ale jediný, kterého chtěla ona, ji zřejmě nechtěl.

„Proč myslíš, že by to nefungovalo, myslela jsem, že jsi na mě změnil názor.“

„To ano, problém není u tebe. Víš o mně velmi málo, Ashley, nejsem typ člověka, který by vyhledával společnost.“

„Ne? Ale často jsem tě vídala s těmi whoy, co sedí kousek odtud. A navíc, každý snad chce mít někoho, je to v lidské povaze. Navíc to, jak ses mě snažil chránit, i když ses sám vystavil nebezpečí a

podruhé bys se mnou i zemřel, to bylo jen tak?“ Ashley se nechtěla vzdát, věřila, že v ní Bryan také vidí něco více.

„Ne každý, Ashley. Moc toho o mně nevíš,“ pronesl trochu smutně Bryan.

„Ale ráda bych se vše dověděla,“ nevzdávala se Ashley.

„Některé věci je lepší nevědět. Asi ve mně vidíš někoho, kým nejsem,“ přesvědčoval dál chlapec.

„Vidím hodného chytrého kluka, který se navíc nebojí nasadit vlastní život pro záchranu jiných. Vidím kluka, který se jen bojí pustit si k tělu někoho jiného. Řekni mi, čeho se bojíš?“

„Čeho se bojím?“ Podivil se Bryan

„Ano, Bryane, čeho se bojíš? Bojíš se, že bychom mohli být něco více, tak mi, prosím, řekni alespoň proč,“ na očích Ashley se objevily první slzy. Bryan sklopil hlavu, chvíli se díval do země, pak se podívala zpátky na Ashley. Vypadalo to, jako by byl odhodlán jí něco říci, ale pak se zastavil.

„Jediné, čeho se bojím, je, že bych se musel někdy rozhodovat mezi dvěma možnostmi. Jednou z nich by měla být ztráta někoho, na kom mi záleží a já bych tu možnost musel vybrat. Tím bych ti ublížil více, než ti ublížím teď, promiň.“ Ashley ho vůbec nepochopila.

„To je vše? Takže něco víc ke mně cítíš, ale jen se bojíš konce?“ Vzlykala Ashley.

„Svět je mnohem složitější, než si myslíš. Až budeš starší, tak to pochopíš.“ Bryan nevypadal, že by na svém rozhodnutí chtěl cokoliv měnit.

„Jsme stejně staří, Bryane, tak mě nepoučuj o životě,“ nedala se Ashley.

„To sice ano, ale ty jsi viděla ze světa jen skořápku, promiň. Nechme toho. Asi bude lepší, když se uvidíme méně. Dobrou noc,“ domluvil Bryan, otočil se zády a odešel. Ashley zůstala mlčky sedět. Ten večer už nechtěla nikoho vidět, tak si šla rychle lehnout. Dlouho nemohla usnout, pořád si přehrávala v hlavě události, které se udály. Loď, boj s mloky, příchod Yky, všechno, podivný sen. „Ten sen,“ řekla si Ashley pro sebe. Musí ho hned ráno probrat s Dorfeinem, jestli něco neznamená. Pak si uvědomila i další souvislost. Když ji

Yka léčila, cítila podobně příjemné teplo jako předtím na lodi, když myslela, že umře. Neměla ale už sílu řešit cokoli v tu noc.

Ráno ji probrala Erika. „Dobré ráno, Ashley, jak ses vyspala?“

„Nic moc, máme něco k snídani? Jsem celkem hladová... A musím ti něco říct,“ odpověděla Ashley. Při snídani Ericě pověděla o jejích citech k Bryanovi, a jak se chlapec zachoval.

„Je to hlupák, když tě odmítá, navíc nechápu ten jeho důvod, sám jednou pozná, že udělal chybu,“ utěšovala Erica Ashley.

„Jen aby to nebylo pozdě... No nic, ostatní už pomalu vyráží na cestu, měli bychom se k nim přidat, musím mluvit s Dorfeinem, ještě nemám jasno v některých věcech, které se děly na lodi,“ navrhla nakonec Ashley. Dorfein se nacházel ve vůdčí skupince. Společnost mu tam tvořila Yka, Visar, Zar'Khul, dva důstojníci z lodi a Bryan. Krátce na ni pohlédl, v jeho tváři však nebyla znát žádná známka jakékoliv emoce. Trosečníci vyrazili směrem ke komplexu, o kterém mluvil profesor. Dlouho šli a neprobírali nic důležitého. Ashley se už chtěla profesora zeptat na události z lodi, ale předběhla ji Visar Warden.

„Dorfeine, má dcera disponovala velkou mocí, proč nás Yka jednoduše nepřenesla do toho komplexu silou vůle?“

„Těch důvodů je více, milá Visar, ale nejdůležitější jsou asi dva. Prvním je to, že Yka na rozdíl od Jesicy, nemá svého průvodce, který by ji všechny věci naučil. Jistě si vzpomínáte na pana Brocka, který měl dovednosti, o kterých se ani Jesice nemohlo nikdy zdát. Ten ji naučil krotit energii, která v ní byla ukrytá a využívat ji podle svého uvážení. Yka žádného takového učitele nemá, přiznejme si to, ani my Strážci nemůžeme dosahovat takových kvalit, jako měla bytost, která by se dala snadno srovnávat s bohy,“ vysvětloval Dorfein.

„A ta druhá věc?“ Zeptal se Bryan.

„Pane Orlene, z vás bude jednou prvotřídní vědec. Zajímá vás snad vše a dokonce i mnohé víte. Vaše znalosti by vám mohli závidět i mnozí studenti vyšších ročníků a to ze všech oborů. Je vidět, že naše komise pro udílení stipendií funguje správně,“ lichotil Dorfein.

„Děkuji, ale zajímala mě ta druhá věc, která tady slečně Yce znemožňuje využívat všech dovedností, pane profesore,“ chtěl stále vědět Bryan.

„Inu, Yka není, jak bych to řekl, stoprocentní kopie Jesicy Warden,“ odpověděl profesor.

„Co prosím?“ Zeptala se překvapeně Visar.

„Věřte mi, Visar, že naše dovednosti v klonování a genetice vůbec jsou na vysoké úrovni, ale ne tak vysoké, abychom dokázali naklonovat tak nobvyklou bytost, jakou Jesica byla, s naprostou přesností. Jednoduše řečeno, Yka má své mouchy,“ vysvětloval Strážce.

„Co přesně to je za ty mouchy?“ Zajímal se Zar'Khul. Odpověděla mu samotná Yka.

„Řekněme, že přemíra energie, kterou, dokážu pohltnout a dále ovládat ve svůj prospěch, jde i proti mně. Když ji využívám často, nabourává to mé vědomí a mou osobnost. Dá se říci, že čím více využívám své moci, tím méně dokážu ovládat své emoce a ztrácím zábrany. Zkrátka se ze mě stává neřízená střela.“

„Není to tak strašné, jak to zní. Stačí, když bude pít pravidelně jeden nápoj, který jí v těle vytvoří látku, jejíž ztráta vše způsobuje. Na rozdíl od Jesicy si ji neumí sama vytvářet, tak se jí musí doplňovat jinak,“ uklidňoval Dorfein.

„To by mě zajímalo, zda jdeme do toho komplexu proto, abychom zachránili ostatní přeživší nebo proto, abychom zabránili proměně Yky v nekontrolovatelné monstrum,“ podotkl Bryan.

„Hele, Bryane, kdyby mi šlo o mě, tak neběhám po lodi neuvěřitelnou rychlostí a nezachraňuji všechny, které vidím. Stačilo mi nasednout a uletět do bezpečí. Já ale zůstala na lodi a zachraňovala lidi, mnozí již byli téměř mrtví. To samé pak včera, když už jsme byli na planetě, mohla jsem s Dorfeinem jít bez vás do té laboratoře, ale ne, zůstali jsme a i tobě jsem zachránila život,“ bránila se Yka.

„Ale o tobě já pochybnosti nemám, Yko. Ale o tvém stvořiteli Dorfeinovi ano,“ odvětil klidně Bryan. Yka se zastavila, otočila se k němu a hleděla mu přímo do očí. Vypadalo to, jako by se mu v nich

snažila něco vyčíst. Bryan na sobě nedal nic znát a zůstal nehybně stát. Ashley si všimla, že se Zar'Khulova tvář při pohledu na Yku a Bryana trochu zamračila. Vypadal, jako by o něčem přemýšlel.

„Měli bychom pokračovat dál, ať to stihneme co nejdříve,“ navrhl po chvíli ticha krcha.

„Ne, uěláme pauzu na svačinu, už nějakou chvíli pochodujeme, Yko, můžeš na chvíli?“ Rozhodl nakonec Dorfein. Yka odvrátila zrak od Bryana a následovala Dorfeina stranou. Ashle netrpělivě čekala na příležitost, kdy by si mohla s Dorfeinem a Ykou promluvit. Ti spolu chvíli debatovali v ústraní. Po chvíli si Dorfein všiml netrpělivě přeslapující Ashley stojící opodál a rukou ji pokynul, aby se k nim připojila.

„Vaše výsosti, vypadáte, že byste s námi chtěla mluvit,“ usmál se na ní Dorfein.

„Ano, pane profesore, mám malý problém, jsem přesvědčena, že když jsem byla na lodi, tak jsem byla na pokraji smrti, měla jsem probodnutý hrudník, skoro jsem neviděla. Někdo se pak ale nade mnou sklonil a já ucítila příjemné teplo, stejné, jako když mě atdy Yka léčila včera po tom boji. Chtěla jsem se zeptat, jestli to byla ona, kdo mě zachránil,“ chtěla vědět Ashley.

„No je to pravděpodobné, ale nepamatuji si tě, pohybovala jsem se po celé lodi a času bylo málo. Hlavní je, že teď jsi vpořádku, ne?“ Yka se usmívala.

„Asi to tak bude, Bryan Orlen mě pak našel a na poslední chvíli mě odtáhl do záchranného modulu,“ domyslela si Ashley.

„Zase ten Bryan Orlen, to je výjimečný mladík. Asi budeme muset více investovat do našich center na okrajích Galaxie. Jestli se tam nachází více takových talentů, byla by škoda mrhat jejich nadáním. Škoda, že pan Orlen je zatím trochu tvrdohlavý, ale snad to bude tím, že nemá dostatek informací, ze kterých by vyvozoval závěry,“ obdivoval Dorfein žáka své školy.

„Ano, ale stala se ještě jedna zajímavá věc, když jsem umírala, měla jsem velmi podivný sen, byl tam muž a řekl mi, že někdo se snaží o převrat, že sestřelení naší lodi by mu pomohlo dvojnásob vaší

smrtí a smrtí studentů. Mnozí z nás jsou z významných rodin, určitě by to jménu Strážců neprospělo," vyprávěla dál Ashley.

„Ashley, váš sen bude pravděpodobně jen důkazem toho, že i vy jste mimořádně inteligentní studentka. Prostě jste si ve vašem podvědomí všechno domyslela a já vám můžu říci, že naprosto správně. To, že se někdo bude chtít pokusit o převrat, již víme, a proto je důležité, abychom měli u sebe tady Yku, která nám při absenci Jesicy Warden pomůže. Ještě něco máte na srdci?“ Zeptal se Dorfein.

„Ne, děkuji vám, pane profesore, mnoho věcí se mi nyní vyjasnilo, jistě budete mít pravdu," Ashley se uklonila a dala se na odchod. Po několika vteřinách však na rameni ucítila čísi ruku, zastavila se tedy a otočila se. Stála tam Yka.

„Můžu s tebou mluvit, Ashley?“ Zeptala se.

„Ale jistě, čím mohu pomoci?“ Nabídla se ochotně Ashley.

„Chtěla jsem se tě na něco optat... Nebo spíš na někoho. Znáš toho Bryana Orlena dobře?“ Ashley se při té otázce trochu zarazila. Vlastně ani nevěděla, proč ho zmiňovala ve svém příběhu z lodi. Měla by se na něj snažit co nejrychleji zapomenout, říkala si.

„Tak trochu ho znám, proč?“

„Protože je velmi zajímavý," odpověděla Yka.

„Je to venkovan, který získal stipendium, aby mohl studovat. Je velmi nadaný, ale to už zaznělo z úst pana Dorfeina," popsala stručně Ashley Bryana.

„Ano, to zaznělo, mě zajímá ale jeho charakter, jaký je?“ Vyzvídala dál Yka.

„No... Tak určitě vše, co dělá, myslí dobře, je hodný, obětavý, ale je uzavřený, nesnaží se dostat na špici kolektivu, i když by se tam jistě dostal, když by chtěl," prozradila Ashley svůj názor.

„To jsem si myslela, je to velmi silná osobnost. Má odvahu, nebojí se jít ani proti Dorfeinovi, to jsem u nikoho jeho věku neviděla. A má velmi silnou vůli," řekl klon.

„Vážně? Jak se to pozná?“ Ashley najednou tato debata začala velmi zajímat, myslela si, že by se o Bryanovi mohla konečně něco zajímavého dovědět.

„No víš, jednou z mých schopností je i telepatie. U každého můžu vycítit alespoň nějaké základní pocity jako strach, radost, smutek, někomu můžu číst i myšlenky. O to snáze to jde, pokud jsem k dotyčnému blíž a vidím mu do očí.“

„Tak o to jste se snažila při tom střetnutí s Bryanem, snažila jste se v něm vyčíst, na co myslí? Co jste z něj vyčetla?“ Ted’ už byla Ashley velmi zvědavá.

„To je právě ono, Ashley, nepřečtla jsem z něj vůbec nic. Ani závan jakékoliv emoce. Prostě jako by tam měl nějakou zeď, skrze kterou nemůžu proniknout,“ pronesla zamyšleně Yka.

„Jak je to ale možné?“ Divila se Ashley.

„Jak jsem řekla, musí to být mimořádně silná osobnost s pevnou vůlí. Možná to bude jeho původem. Je asi z venkova a bude velmi ambiciózní, má asi svůj cíl, za kterým jde, ale i tak bych u nějakého studenta tak silnou vůli nečekala. Líbí se mi ta jeho vnitřní síla, snad se mi ho podaří poznat lépe,“ jakmile tu větu Yka dořekla, dostavil se k Ashley pocit znepokojení.

„Jak moc poznat lépe?“ Zeptala se nejistě.

„Co nejlépe, Dorfein mi před chvílí říkal, abych se začla životem i trochu bavit, našla si přátele a tak... Takže bych byla ráda, kdybs mě považovala za kamarádku a můžeš mi tykat, to vykání je strašné. No a jak jsem zjistila, Bryan je mladý, hezký, chytrý, nezadaný kluk, který je navíc velmi zajímavý. Musím si s ním co nejdříve promluvit, tak se zatím měj, Ashley, uvidíme se později.“ Stála tam jak přikovaná a nemohla najít to správné slovo. Už jenom to pomýšlení, jak její nová kamarádka má cokoli s Bryanem ji nahánělo slzy do očí. Co je ale spolehlivě zahnal, byl křik nedalekých whoů z jejich skupiny, kteří spěchali k Zar’Khulovi.

„Pane, viděli jsme nějakou skupinu postav, jak se k nám blíží, když jsme byli pro nějaké ovoce, co tu roste!“ Křičel jeden z whoů.

„Třeba to byli jiní trosečníci,“ napadlo krského veterána.

„Ne, pane, rozběhli se k nám a snažili se nás chytit, my jim ale unikli. Za chvíli budou však tady a nevíme, jestli třeba nesehnali posily,“ jakmile to whoa dořekl, vynořila se z lesa skupina tvořená terrany a krchy. Ashley odhadla jejich počet snad na třicet. Whoové

měli pravdu, nebyli to jejich spolucestující, kteří se stejně jako oni zachránili.

\* \* \* \* \*

„Máme zpoždění, Nekrisi,“ promluvil Salhezar zpoza svého stolu.

„Ten whoa, ani matka Jesicy nepromluvili, pane, co budeme dělat?“ Zeptal se Nekris.

„Její matka nic neví, ale může to být dobrý rukojmí, implantujte jí do mozku výbušninu s dálkovým odpálením. Použijte subprostorový signál, ať to můžeme odpálit z libovolného místa ve vesmíru,“ usmál se Strážce na Nekrise.

„Díky tomu detonátoru budete moci odpálit nálož, i kdybyste byl ve druhé realitě, pane.“

„Však já vím, můj křemíkový služebníku, i to se možná bude jednou hodit,“ usmál se zákeřně Salhezar.

„Co s tím whoou?“ Ptal se nekron. „Nechejte ho žít, je velmi zajímavý, vyslechnu ho později. Ve druhé realitě se mé dvojče velmi snaží, tak nesmím zůstat zahanben. Za chvíli tu budou mé tajné trumfy, běž se zatím postarat o tu nálož.“ Nekris poslechl a vydal se do žaláře. Temný Strážce pohlédl na monitor a viděl, že jeho návštěva již přistála v doku. Vyndal svou stříbrnou helmu a nasadil si ji. Pak přes sebe přehodil svůj černý plášť s kápí, aby nebylo z jeho těla vidět nic, co by prozrazovalo jeho identitu. Do místnosti vstoupily tři osoby v uniformách Galaktické správy. Byli to tři Strážci. Salhezar je znal velmi dobře, byl to Kony, Noxmen a Gregy. Všichni tři byli členy Galaktické rady, nejdůležitějšího orgánu Galaktické správy. O to je nenáviděl mnohem víc.

„Pane Michalosi? Jsme tady, jak jste si přál. Doufám, že tu nemrháme naším časem,“ začal debatu Kony.

„Jistěže nemrháte, brzy vás o tom přesvědčím,“ odpověděl temný Strážce.

„Pane Michalosi, všude jsou samí nekroni a my předpokládali, že i vy jste nekron, ale jste terran. Není to zrovna obvyklé,“ poznamenal Noxmen.

„To, že nejsem nekron, neznamená, že jim nemohu velet, ne?“

„To jistě ne, každopádně rádi vidíme do tváře někomu, s kým jednáme, sundejte si proto, prosím, vaši kápi a řekněte nám vše o chystaném spiknutí a převratu,“ požádal Gregy Salhezara.

„Ale jistě, bez problému vám o spiknutí řeknu vše, bylo by to dobré, protože budu potřebovat vaši pomoc,“ dořekl a sundal si kápi.

„Ty?“ Zeptal se zděšeně Kony.

„Já. A teď jste moji, hehehehehe,“ řehtal se Salhezar. Zaostřil svou vůli a trojice strážců padla omráčená k zemi.

## VI. (Ne)splněný sen

„Ať si přijdou, postarám se o ně,“ řekla sebevědomě Yka.

„Používání tvých schopností již není bezpečné, měli bychom utéci,“ odpověděl Dorfein. Zhruba padesát metrů od nich ve směru, odkud přišli, se z džungle vynořila početná skupina krchů a terranů. Z dálky si začali prohlížet trosečníky z výletu stejným způsobem, jakým predátor pozoruje svou kořist, než ji napadne.

„Nemůžeme utíkat, krchové by dohnali naše pomalejší členy, musíme bojovat a musíme se rozhodnout rychle,“ vložil se do debaty Zar'Khul.

„Když ale Yka nebude používat své schopnosti, mají silnou převahu,“ podotkla Visar.

„Tak se o ně postarám, bude to možná risk, ale nic jiného nám nezbývá,“ trvala na svém Yka.

„Co kdyby...“ Bryan chtěl také přednést svůj návrh, ale to už se ozvala rána a Yka vyslala ze své ruky modrý výboj energie směrem ke skupině pronásledovatelů. Jeden z terranů padl k zemi. Ashley se svými spolužáky a zbývajícími trosečníky schovala za Jesičin klon.

„Jeden by byl, pár desítek jich ještě zbývá,“ usmála se rudovlasá dívka a vyslala další výboj k nepřítelům. Tentokrát se k zemi poroučel krcha. Yka se usmála ještě více. „Je to celkem zábava,“ podotkla potom. Po druhém výboji se nepřátelská skupina už vzpamatovala a její členové se dali na útěk do džungle. Rozdělili se na několik skupin a každá se dala jiným směrem. Zůstal tam jen jeden terranský opozdilec. Yka ho i na dálku dokázala silou vůle zastavit. Ashley pozorovala na obličejích Yky změnu výrazu. Sice i dříve byla povětšinou veselá, ale nyní to vypadalo, jako by bojování bylo největší zábavou, která může být. Yka přitáhla silou vůle bezbranného terrana téměř k sobě a obrátila ho vzhůru nohama. Držela ho v několikametrové výšce a sílící záře okolo její ruky prozradila, že se chystá poslat další výboj.

„To by stačilo, Yko, klid a polož ho, je bezbranný“ řekl Dorfein.

„Chtěl nám ublížit, co jiného než bolest si zaslouží?“ Odpověděla pohrdavým tónem.

„Uklidni se, musíme se hned vydat do stanice a dát ti lék, tohle nejси ty,“ pokračoval v chlácholení profesor.

„Naopak... Tohle jsem já, nebudu už poslouchat ty tvoje směšné poučky, jak se kde chovat a co mám vykonat,“ nato z jejího zápěstí vystartoval výboj a zajatý terran padl bez známek života k zemi.

„Yko, přestaň, prosím,“ řekla najednou Ashley. Myslela, že jejich nové přátelství by mohlo pomoci, ale nevěděla, jak hluboce se spletla.

„Co je ti po mých věcech, husičko, mohla bych tě trochu ohrát trochou elektřiny, co říkáš? To by mohla být zábava.“ Yka se opět připravila k vyslání výboje. Ashley bušilo srdce jako nikdy dříve. Přemýšlela, jestli bude umírání stejné jako předtím. Když už to vypadalo, že s ní bude konec, přiletěl odněkud z džungle jiný výboj a zasáhl Yku a odhodil ji několik metrů dozadu. Všichni se ohlédli směrem, odkud přišel onen výboj. Ve stínu stromů Spatřili pouze obrys těla – zřejmě terrana. Ale viděli však i jinou zajímavou věc. Postavě zářily oči ostrým tmavě modrým světlem a na rukou mezi prsty cestovaly malé elektrické výboje.

„Někdo si chce hrát, to já ráda,“ řekla Yka, jakmile se postavila na nohy. Pak vyslala směrem k postavě svůj výboj energie. Cizinec však neváhal a poslal proti výboji svůj. Jakmile se střetli, vyvolali obrovský výbuch, který v zemi zanechal nemalý kráter. To byl signál pro zbývající trosečníky, aby se dali na útěk. Ve zmatku se všichni rozutekli do všech stran kromě té, kde probíhal boj mezi superklonem a neznámým silným cizincem. Ashley utíkala společně se Zar’Khulem, Erikou a Werekem. Nevěděli, kam utíkají, věděli jen, že utíkají do bezpečí. Nebo si to alespoň mysleli. Zastavili se až na jiné menší mýtině, kde zvuky explozí a jiných otřesů z boje Yky s neznámou osobou již nebyly tolik slyšet.

„Co to k čertu bylo?“ Zeptala se udýchaná Erika.

„To netuším, nikdy jsem nic podobného neviděl. Jenom ty oči mi připomínali jednu věc z minulosti, ale k těm osobám neodpovídal obrys těla toho cizince,“ odpověděl Zar’Khul.

„A jakou věc, pane?“ Chtěl vědět Werek.

„Arfony, rasu známou především pod názvem 'Předci'. Jejich oči zářily podobným světlem, ale jejich tělesné proporce byly rozhodně jiné. Chtělo by to najít Dorfeina, zdá se, že o této planetě ví velmi mnoho a řekl nám o ní velmi málo. Ta stanice už nemůže být daleko,“ pokračoval ve vysvětlování starý krcha.

„A co ostatní, musíme najít i ostatní,“ řekla Ashley.

„To nech na nás, krásko,“ ozvalo se za nimi. Poté, co se rychle otočili, spatřili skupinu pěti krchů a tří terranů. Plavovlasý terran s jizvou přes pravou tvář se na ni usmíval.

„Kdo jste?“ Vyhrkl Werek a společně se Zar'Khulem se postavili do obranného postavení.

„Přece se nechcete prát,“ pokračoval zjizvený terran, „starý a vysloužilý krcha a mládě, co ještě nevyšlo školu. A dvě mladé terranky, které se starají spíše o své nehtíky, než svaly. To vše proti pěti kršským válečníkům a třem terranským žoldákům.“

„Zažil jsem spoustu válek a můj žák se ode mě hodně učil, tvoji krchové jsou členové naší rasy pouze tělem, ale ne duchem, tak mi pověz, kdo má navrch. I ta děvčata v sobě mají více odvahy, než ty a tvoji rádoby válečníci,“ odpověděl Zar'Khul.

„Neblázněte Zar'Khule, nemusíte zemřít, naopak můj zaměstnavatel by vám jistě dobře zaplatil, kdybyste se přidal do jeho služeb,“ snažil se starého ještěra přesvědčit jeden z jeho kršských nepřátel.

„To si říkáš krcha? Správný kršský válečník hrdě bojuje za svou čest, dokud může a nikdy nezradí pro pár prutů latinia,“ pronesl hrdě Zar'Khul.

„Doba se mění, starý ještěre a kdo se nepřizpůsobí, ten zemře, sám sis vybral,“ odpověděl zjizvený terran a jeho muži zaujali bojová postavení. Zar'Khul se otočil k Ashley a nenápadně jí podal svůj nůž. Nebyla to jen tak obyčejná zbraň. Staré kršské rody, potomci dávných náčelníků, dodržovaly staré zvyky. Jedním z nich bylo i vlastnění rodových zbraní na památku na lov v divočině.

„To je Warga, má rodová dýka, nemám zde již žádného dědice, všichni jsou v druhé realitě. Když se odtud dostaneš, dej ji Bryanovi

a řekni mu, co to je. Ted' není čas na vysvětlování a mimochodem... Je to dobrá zbraň, tak si je neboj použít," dořekl starý krcha, otočil se a nečekaně se vrhl doprostřed pětice krchů.

Werek se hned nato vrhnul na trojici terranů. Pětice nepřátelských krchů svého soka značně podcenila. Ačkoliv vypadal Zar'Khul staře, jeho popraskané šupiny mu na síle neubraly. Hbitě uhýbal ranám a sám své rozdával. Ashley ještě nikdy neviděla takový pěstní souboj. Starý učitel po chvíli zabořil své drápy do hrudníku jednoho ze svých soupeřů, který se hned poroučel k zemi. Werek zatím sváděl vrovnaný souboj s trojicí terranů. Měl výškovou i silovou převahu, ale žoldáci byli dobře cvičení. Zjizvený disponoval navíc bojovým nožem. Jednou mladého krchu i říznul, pak ale inkasoval tvrdou ránu pěstí a poroučel se omráčen k zemi nedaleko vystrašených dívek. Druhému terranovi zlomil vaz, třetí však stihnul uchopit kámen a udeřit s ním Wereka zezadu do hlavy. Ještě se okamžitě se sesunul k zemi. Zar'Khul nyní čelil čtyřem krchům a jednomu terranovi. V hlavě si určitě říkal, že být mladší, vyřídí je, ale jeho věk dělal své. Únava se dostavovala mnohem rychleji. Silným kopem ještě stihnul odrazit jednoho z krchů od sebe ke skupině stromů. Naštěstí pro Zar'Khula odkopnutý krcha narazil na strom v místech, kde se nacházel špičatý pahýl větve, který odvedl svou práci více než dobře. Pak ale už nestihl zareagovat na příchozí ránu a zapotácel se. Pak přišla další a další a další.

Ashley s Erikou sledovaly, jak jejich profesor dostává jednu ránu za druhou. „Musíme utéct, Ashley, dokud se na nás nedívají,“ navrhla najednou Erika.

„Ne, musíme mu pomoci,“ odpověděla sebevědomě Ashley. Netušila, kde se to v ní vzalo, ale popadla krškou dýku, která by pro ni mohla být spíše kratší meč, přistoupila zezadu k terranovi a vrazila mu čepel do zad. Vytáhla z těla zkrvavené ostří a nevěřícně na něj pohlédla. Nikdy v životě si nemyslela, že někdy zabije člověka, přesto to nyní učinila. Stejně jako ona nevěřila, i zbývající trojice krchů byla překvapená.

„Tak děvčátko si chce hrát? Takže nejdříve odrovnáme tebe a pak tu starou vykopávku?“ Zeptal se jeden z nich a pousmál se. Jeho

nechutný výraz v jeho ošklivém ještěřím obličeji se jí vůbec nezamlouval. Krchové si polomrtvého Zar'Khula přestali všimnout a plně se věnovali Ashley. Ta držela dýku Warga před sebou v domněnku, že své nepřátele udrží daleko od sebe. Ohlédla se na Eriku, ta se vyděšeně krčila u stromu. Měli utéct, jak jí předtím navrhovala, pomyslela si, teď je již pozdě. Ohlédla se nazpět, ale to už jí držel jeden z krchů obě ruce.

„A teď zemřeš, ty malá špinavá terranko,“ pousmál se krcha a zasyčel.

„Nejdříve musíte dostat ale mě,“ ozvalo se za nimi. Trojice krchů zírala, jak se Zar'Khul staví na nohy. Byla to spíše síla vůle, než síla svalů, co drželo starého krchu v bojovém postoji. Krcha držící Ashley ji odhodil stranou a společně se svými kolegy se pustil do dalšího boje se Zar'Khulem, ve kterém se probouzela ztracená síla z mládí. Zabil další dva krchy, ale na toho, který předtím držel Ashley, již nestačil. Dostal úder kolenem do hlavy a téměř mrtvý padl k zemi. Po celém těle měl krvavé rány a těžko lapal po vzduchu. Nepřátelský krcha zvedl nohu, chtěl ukončit Zar'Khulův život rozdrcením jeho hlavy. Z lesa však vyběhla další postava. Krcha se otočil směrem k ní.“

„Nech ho být!“ Vykřikl výhružně udýchaný Bryan. Celé oblečení měl potrhané a měl i krvavé šrámy. Na pravé tváři měl řeznou ránu.

„Doufám, že všichni budete chodit po jednom, bude to snazší práce. Pochybuju, že tu bude nějaký lepší válečník, než tady skoro zesnulý Zar'Khul,“ řekl ještě.

„Máš poslední možnost utéct,“ varoval ho Bryan.

„Nebo mi uděláš co?“ Ušklíbl se krcha.

„Nebo tě zabiji stejně jako tvého kamaráda, kterého jsem potkal nedaleko odtud, také nechtěl utéci.“

„Tak to bych rád viděl,“ začal se smát ještě. Bryan na nic nečekal a vystartoval směrem k němu. Uhnul jeho pěsti a sám mu zasadil silnou ránu do břicha. Krcha se na něj nedůvěřivě podíval, snad nevěřil, že mladý terran může tak rychle a s takovou silou praštit. A už si ani nestačil uvědomit, jak padá na kolena poté, co ho Bryan kopl do levého kolena. Pak k němu chlapec přistoupil zezadu a

jedním rychlým chvatem ukončil ještěřův život. Pak rychle poklekl k Zar'Khulovi.

„Vydržte, bude to dobré,“ řekl Bryan.

„Ne chlapče, tohle je konec mé cesty,“ zachraptěl krcha.

„Můžete žít, jen vydržte, věřte mi. Zvládnete to,“ nedal se Bryan.

„Já ti věřím, Bryane, jsi správný chlapec a udělal bys, co by bylo v tvé moci, abys mi zachránil život, ale musím tě poprosit, abys neprodlužoval mé setrvání tady. Tohle je smrt, na kterou můžu být hrdý, nemusela by se mi už podobná příležitost naskytnout,“ řekl ztěžka Zar'Khul a snažil se uchopit Bryanovu ruku.

„Ale já...“ Bryan chtěl protestovat.

„Tel ssr, Bryan. Arrst yt eriss mels ent ross farrars,“ zasyčel kršsky Zar'Khul.

„Jsem rád, že jsem tě potkal. Zajímavé... To světlo na konci tunelu se přibližuje a já přitom nemusím chodit...“ Pronesl už nepřítomně. Bryanovi se spustily slzy z očí.

„Ne, ne, ne. To nemůže být pravda,“ naříkal a objal mrtvolu svého učitele. Ashley s Erikou už stály za ním, také plakaly. Ashley se k němu sklonila a položila mu ruku na rameno.

„Nemohl jsi nic dělat, Bryane, navíc si to takhle přál,“ snažila se ho utěšit.

„Jo, umřel šťastný,“ podpořila Erika Ashley.

„Chtěl jsem si s ním ještě promluvit o tolika věcech,“ truchlil dál Bryan.

„Chtěl, abych ti dala tohle, je to dýka Warga, jeho rodová zbraň,“ řekla Ashley a podala Bryanovi zbraň. Chlapec se konečně postavil a rozhlédl. Jeho zrak spočinul na Werekovi.

„Alespoň on žije. Pojd'te mi pomoci, holky, ať se probere, neutáhnul bych ho.“ Došli k mladému ještěřovi. Krom několika ran na těle vypadal jako normální spící krcha. Po chvíli cloumání se probral.

„Co se děje?!“ Werek se postavil rychlostí blesku na nohy. Pak si uvědomil, co se stalo a když uviděl svého mrtvého kantora, zamračil se.

„Až se mi dostanou do rukou kamarádi těch šmejďů, kteří mu to udělali, vymáčknu jim duši z těla.“

„Můžeš začít tamhle s jizvounem, je jen...“ Erika se zastavila uprostřed věty. Tam, kde předtím ležel zjizvený terran, nebylo nic než tráva.

„Musel utéci, když jsme se nedívali, budeme ho pronásledovat?“ Zeptala se Ashley.

„ANO! Chytnu toho parchanta,“ pronesl našťavaně Werek.

„Ne, zadrž Werek. Musíme nejdříve najít ostatní. Ať už s Ykou bojovalo cokoliv, tak buď ten boj skončil, nebo jsou daleko. Už nejsou slyšet otřesy. Měli bychom najít ostatní a pokračovat s nimi. Především potřebujeme Dorfeina,“ řekl Bryan.

„A co když potkáme jinou skupinku těch pirátů nebo kdo to je?“ Zeptala se Erika.

„No tu potkáme spíš, když budeme pronásledovat toho, který utekl,“ odpověděl Bryan.

„Dobrá, nejdříve najdeme ostatní, co uděláme se Zar'Khulem?“ Ptal se Werek.

„Pro Zar'Khula se pak vrátíme, Dorfein se určitě nevzdálil moc od místa souboje Yky, bude dobré jít tím směrem,“ navrhl Bryan, ostatní souhlasili dali se na cestu.

„Ty jsi dnes zabil dva krchy Bryane, že ano?“ Zeptala se po cestě Ashley. Pořád se jí vracely před oči okamžiky, kdy zabila jednoho terrana.

„Ano, jednoho dokonce před tvýma očima, je mi líto, že jsi to musela vidět. Ten první mě celkem poranil, jak vidíš,“ pak ukázal na svoje šrámy.

„Aj, to muselo bolet, jak najdeme ostatní, tak si musíš ty rány vyčistit, ale chtěla jsem vědět, jak ses cítil, když jsi někoho zabil.“

„Proč to chceš vědět?“ Divil se Bryan.

„Víš, ten jeden cizí terran, který tam ležel... Zabila jsem ho, když jsem bránila Zar'Khula, nikdy jsem nechtěla nikomu ublížit,“ mluvila provinile Ashley.

„Udělal jsi správnou věc, nemusíš se cítit provinile, on by tě jinak stejně zabil, to si snad uvědomuješ, ne?“ Snažil se jí uklidnit Bryan.

„Pro tebe je to tak jednoduché? Zabít někoho?“ Bryan se po těchto Ashleyných slovech zastavil a pohlédl na Wereka s Erikou, kteří šli kousek za nimi.

„Běžte kousek napřed, dojdeme vás, kdyby se něco dělo, křičte,“ řekl Bryan a počkal s Ashley, až dvojice odejde. Pak pokračoval v rozhovoru. „Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že o mně nic nevíš?“

„Ano,“ potvrdila Ashley.

„Tak teď ti něco tedy povím. To, že někoho zabiji, mě tak nesebere, protože už jsem to udělal dříve. Neděs se, ano, už jsem dříve zabil člověka, když se snažil ublížit mým blízkým a udělal bych to klidně zas,“ řekl klidně Bryan a díval se přitom Ashley do očí.

„Ty bys to jen tak dokázal?“ Ashley hleděla na Bryana velmi překvapeně.

„To je to, jak jsem říkal, že neznáš život. Žila jsi pouze za zdmi císařského paláce, jsi šlechtična. Já jsem žil daleko odtud, dál, než si jenom dokážeš představit. A učil mě samotný život. A zjistil jsem, že ze všeho, co se mi stane, ať už dobrého nebo špatného, si musím něco odnést.“

„A co sis odnesl ze zabíjení?“

„Že je snazší někoho špatného zabít, než někoho špatného nechat žít a kvůli tomu přijít o toho, na kom ti záleží. Obě možnosti jsou zlé, ale jde o to nevybrat si tu horší z nich. Doufám, že mě teď nebudeš mít za vrahouna,“ pousmál se pak Bryan.

„Ne, neboj. Máš asi pravdu, jen doufám, že už to nikdy nebudu muset udělat. Co ti to vlastně řekl Zar'Khul, když umíral? To kršsky, tys tomu rozuměl?“ Bryan se po otázce na chvíli zamyslel.

„Nevím, asi mi popřál hodně štěstí. Umíral, kdo ví, co se mu vše muselo honit hlavou.“

„Můžu ještě vědět, kde ses naučil tak bojovat?“ Vyzvídala dál Ashley.

„Má matka mě to naučila,“ odpověděl Bryan.

„To byla mistryně v bojových uměních?“

„To ne, jen ji život také naučil.“ Ted’ už se oba smáli a pomalu šli směrem za Werekem a Erikou.

„Tehdy ve škole v tělocvičně, když tě Werek udeřil holí, to ses doopravdy nechal praštit úmyslně?“ Zeptala se.

„No ano. Chtěl jsem zjistit, jak je na tom s kršskou tradicí. Jeho rasa je velmi zásadová a tím, že jsem ho neprásknul, jsem si ho získal. Však jsi viděla, jak odmítl Derrickovu výzvu, aby mě vyřídil?“ Vysvětloval chlapec.

„Jdeš na to jako liška od lesa. Jsi vážně výjimečný, škoda, že já jsem úplně nic oproti tobě, třeba bys pak na mě měl jiný názor,“ pronesla smutně Ashley. Zase jí bylo do breku, milovala ho, ale Bryan ji bral pouze jako kamarádku. Nechtěla na to myslet, při všech událostech toho dne se jí to dokonce dařilo, ale teď se to opět navrátilo. Zase začínala uvnitř trpět. Bryan sklopil zrak.

„Promiň. Se mnou bys to vážně neměla jednoduché. Jak se odtud dostaneme, už se nemusíme vidět, pokud to je problém.“

„A co škola? Tam bychom se vídali,“ namítla Ashley.

„Nepotřebuji školu, to, proč jsem přiletěl na Centrum, jsem už poznal,“ odvětil chladně Bryan.

„Ty tu nejsi kvůli škole?“ Udivovala se Ashley.

„A co by my dala? Diplom? Na ten se u nás doma nekouká. Chtěl jsem jen poznat jaké to je na hlavní planetě.“

„Ale vždyť bys mohl být vysoce postavenou osobou v Galaktické správě. Nemusíš kvůli mně zahazovat svou životní šanci, to raději odejdu já, nechci, aby ses kvůli mně vracel na okraj Galaxie,“ nabídla dívka.

„To je další věc, kterou nechápeš, já si nikdy nepřál sloužit Galaktické správě. Mé místo je jinde. To je také to, co nás rozděluje. Máme úplně jiný pohled na svět, máme jiné hodnoty.“ Dvojice mezitím dorazila na okraj mýtiny, kde na ně čekal Werek s Erikou.

„Páni,“ řekla nakonec užaslá Ashley, když viděla bojiště. Mýtina, na které předtím tábořili, byla poseta krátery od výbuchů. Bylo poznat, že se boj přesunul i do velké části lesa. Svědčily o tom polámané nebo i spálené stromy. Celé bojiště mělo kruhový tvar.

Uprostřed viděli ležet nehybnou postavu, tak se k ní vydali. Šli celých deset minut, než se tam dostali. Poznali ji hned – Yka ležela zkrvavená bezvládně na zemi, ale dýchala, žila. Nikde okolo nebylo po nikom ani vidu, ani slechu.

„Neměli bychom raději zmizet? Co když se probere?“ Zeptala se Erika. Pak Werek spatřil nedaleko početnou skupinu osob. Po jeho upozornění se všichni ohlédlí tím směrem. Oddychli si, když uviděli, že je skupina vedena někým se zelenou pletí – nepochybně Dorfeinem. Počkali na ně u těla Yky.

„To jsem rád, že jste pořádku, zázrakem se nikomu z našich nic nestalo. Vy jste byla poslední chybějící skupina, už chybí jen Zar’Khul, nepotkali jste ho někde?“ zeptal se Dorfein. Čtveřice mlčela a mlčky se po sobě dívala.

„Je mrtvý, pane profesore,“ prolomil Bryan nakonec ticho.

„To snad ne, jak se to stalo?“ Zeptala se Visar.

„Bránil nás do poslední kapky krve. Šel proti výrazné početní převaze, ale povedlo se mu nás ochránit. Nakonec za to ale zaplatil svým životem,“ řekla smutně Ashley.

„Alespoň zemřel pro krchu nejlepším způsobem – padl jako hrdina v boji. Splnil se mu jeho sen,“ ukončil debatu o padlém ještěrovi Dorfein.

\* \* \* \* \*

„Všichni tedy chápete své úkoly?“ Zeptal se Salhezar skrze komlink svých loutek.

„Jistě, pane,“ odpověděli společně tři Strážci.

„Tak se do toho dejme, dnes je můj den,“ odpověděl vyhnanec, který se vracel domů – na planetu Centrum. Posadil se do pohodlného velitelského křesla své vlajkové lodi a se statisícem katamaků se vydal k hlavní planetě Galaktické správy.

„Za pár hodin budeme u cíle, pane,“ řekl Nekris.

„Vše jde podle plánu, ti tři hlupáci ani nevěděli, do jaké jdou pasti. Ta helma je vynikající přístroj. Teď je ovládám silou vůle a s nimi i jejich jednotky. Ještěže posádky jejich lodí jsou tupí androidi.

Ti se nevzbouří, běžné rasy by hned prokoukli náš záměr,“ pochvaloval si svůj postup Salhezar.

„Váš plán je geniální, ale myslíte si opravdu, že se neobjeví Jesica?“

„Máme její matku a navíc se mi podařilo sestrojít jeden přístroj, pamatuješ si na něj. Ten, který ji tehdy dokázal velmi oslabit, když byla na základně Předků,“ tvrdil sebejistě Strážce.

„Ano, vzpomínám si na to, mysleli si, že chytli Corfa, Brocka, Arina nebo kolik měl vlastně jmen,“ odpověděl Nekris.

„Ano, přesně toho, přístroj dokáže potlačit schopnost používat naakumulovanou energii, je to velmi chytrá mašinka,“ radoval se temný Strážce. Po zbytek cesty už jen přemýšlel, co řekne Colovi, až budou stát tváří v tvář a on bude tím, kdo má navrch.

Invaze byla rychlá, obrana planety se na nic nezmohla. Den se změnil v noc v okamžiku, kdy katamky zakryly životodárnou hvězdu. Salhezarova flotila rychle zničila většinu elektráren, takže se nikdo nestihl teleportovat pryč z planety. Hrdě se vztyčenou hlavou procházel parkem. Po své levici měl Salhezar Centrální universitu Strážců, po své pravici sídlo Galaktické rady. Vydal se doprava. V doprovodu početné skupiny nekropolerů vstoupil do budovy a vydal se ihned ke Colově pracovně. Moc se to tu nezměnilo, pomyslel si.

Vybavil si okamžiky, kdy tu jako mladý Strážce úřadoval. Byl jediným své rasy, kdo se jako Strážce narodil. Ostatní zelení mužící vzešli mutací z terranů. Už tehdy jako malý chlapec si uvědomoval, že je jiný a byl kdysi rád za každý úsměv a pochvalu od svého otce – Cola. Byl to jeho jediný rodič, protože matka mu zemřela při porodu. Ale pak se něco stalo...

Ačkoliv se těšil v Galaxii obrovské oblibě, zbytek Strážců nepochopil jeho úmysly, jeho správné úmysly. Chtěl lepší svět, svět, kde nebudou žádné války. Chtěl Mléčné dráze dokázat, že jeho Nový řád Galaxie je to pravé, že jeho vláda bude nejlepším řešením. Tehdy ho zradili Strážci, jeho vlastní rasa. On byl ten, kdo byl zrazen, ne oni. A teď tu stojí, aby se pomstil. Vykázali ho a vymazali z historie veškeré zmínky o něm. Budu si pak muset ještě promluvit s tím

whoou, pomyslel si. Jak mě mohl znát. Teď už ho ale zajímala jediná věc – jeho otec.

„Můj pane, Cole se s několika dalšími osobami zabarikádoval ve své pracovně,“ hlásil Nekris.

„Nevadí, to už nebude problém,“ usmál se Salhezar. Byl vzrušený, že okamžik, který byl blízko, se donedávna odehrával jen v jeho snech. Helma Předků se stále stříbřitě blyštěla na jeho hlavě. Začal se soustředit. Po chvíli se začaly pancéřované dveře, které chránily Colovu pracovnu prohýbat, až je nakonec vyrval a pouhou myšlenkou odhodil. Za stoly se krylo několik postav, které ihned spustily palbu z paprskometů. Energie vypálena z jejich zbraní se však tříštila o neviditelný štít před Salhezarem. „Mám chytrou helmu, takže je to zbytečné, pánové,“ posmíval se temný Strážce a vydal se směrem do pracovny. Když chtěly postavy vevnitř spustit novou palbu, mávnutím ruky jim vytrhl zbraně a zahodil. „Kohopak to tu máme? Plecháč QX, žluťásek Whoritz, člen Galaktické rady Striker a... Ano, Cole.“

„Ty?“ Zeptal se Cole.

„Ano já,“ odpověděl Salhezar.

„Tebe jsem nemyslel, myslel jsem jeho,“ ukázal Cole na Nekrise. Když ho uviděl i QX, bylo poznat i na jeho mechanické hlavě, že je překvapený a naštvaný.

„Ach tak, no víš, Cole, tvým problémům bylo, že jsi svým poddaným nikdy nerozuměl, nevěděl jsi, co chtějí. Někteří nekroni se nikdy nesmířili s tím, že jsou na stejné úrovni s ostatními rasami. A když se naskytla výborná příležitost po příchodu Předků, využil jsem ji. Podezřívali jste hned mě, ale když se ukázalo, že jsem nevinný, začali jste mě trestuhodně ignorovat. Nyní jsem zpět. Uběhla staletí, až jsem je v osamění přestal počítat, ale teď se pomstím, otče. Teď řekneš celému světu jméno jeho nového vládce, tak, jak jsem ti kdysi slíbil, že dopadneš,“ radoval se Salhezar.

„Tvé jméno je zapomenuto a nikdy tě neprohlásím pánem Galaxie, když jím nejsi,“ odpovídal klidně Cole.

„Tak to pomalu začni přemýšlet o chybách, které jsi v životě udělal, protože brzo zemřeš.“

„Jednu si teď vybavuji. Podlehl jsem kdysi otcovské lásce a nechal tě žít, když ji měl umřít. Vážně si myslíš, že se nenajde někdo, kdo se ti vzepře?“

„Ovládl jsem většinu flotily Strážců, kdo by se mi tak mohl postavit?“

„Jesica Warden nepotřebuje žádnou flotilu, aby tě porazila, určité tě zastaví,“ skočil jim do diskuse Whoritz.

„O tom silně pochybuji, kdyby ji to zajímalo, už by se o to pokusila, a i tak se jí nebojím,“ odpovědl sebevědomě Salhezar.

„V Galaxie se určitě najdou stateční imperátoři a mocné nadace, které se ti vzeprou. A já tvé jméno nikdy nevyslovím,“ řekl statečně Cole.

„Jak myslíš, mocný Cole... Odved'te je do vězení, však já vás ještě všechny přesvědčím, abyste mi pomáhli,“ zavelel Salhezar a nekropolemi vykonali svou práci. Zůstal pouze Nekris.

„Můj pane, proč na Cola nepoužijete moc vaší přilby?“ Zeptal se nesměle.

„Můj věrný sluho, to není to, co je mým snem. Tou helmou potlačím jejich vědomí a dám tam část svého. Já ale chci, aby to šlo z jeho vůle, aby to byl skutečně on, jinak bych si lhal sám sobě,“ odpověděl Strážce. Aby Cole veřejně oznámil jeho jméno, to zatím zůstalo nesplněným snem.

## VII. S.P.N.

„To je velmi zajímavé, Yka má teď dostatečný počet ochranné látky v sobě,“ řekl překvapeně Dorfein poté, co vložil vzorky její krve do analyzátoru svého datapadu.

„Myslela jsem, že je nutné jí tu látku podat ve stanici,“ divila se Visar Warden.

„Já také, zdá se, že se při jejím souboji něco stalo,“ odpověděl profesor.

„Už nám konečně řekněte, co je tato planeta zač, kdo byl ten člověk v lese a kdo to po nás jde?“ Visar ztrácela s Dorfeinem trpělivost.

„Tato planeta je jisté výzkumné středisko, ten muž v lese nebyl člověk, protože lidé obvykle podobné věci nedokáží, a kdo po nás jde? Někdo, kdo nás chce zabít. Kdo za tím je, to nevím, ale doufám, že to brzy zjistíme,“ vysvětloval Dorfein.

„Ta osoba v lese je nějaký uprchlý pokusný králík z té vaší stanice?“ Zeptala se Erika.

„To pochybuji, nevím, kdo to byl. Opravdu. Tato planeta by měla být neosídlená. Možná to byl někdo od našich nepřátel, kdo ví,“ odpovídal v klidu Dorfein.

„To si dovolím nesouhlasit, pane profesore. Když už by Yku porazil, proč by ji nechával naživu? A proč by ji nezastavil už, když likvidovala naše nepřátele? Ne, to bude někdo jiný,“ namítla Ashley.

„Třeba jen blufoval, chtěl získat naši důvěru, aby se k nám později připojil,“ odpověděl namísto Dorfeina Bryan.

„I to je možnost, pane Orlene. Před dvaceti lety, v době, kdy většina z vás nebyla na světě, jsme byli jako loutky v nějaké hře,“ souhlasil Dorfein s Bryanovým názorem.

„Naštěstí pro vesmír se jeden z těch, kdo tahal za nitky, obětoval a my tu teď stojíme živi a zdraví,“ pokračoval Bryan.

„Ano, Brock Zarwas byl skvělý... 'Člověk',“ zasmutnil Dorfein.

„Stejně, jako byl Zar'Khul velký krcha, bohužel ne všechny příběhy mají šťastné konce,“ Bryan zavřel oči.

Ashley byla přesvědčená, že potlačuje pláč. Ztráta Zar'Khula ho zřejmě zasáhla více, než kohokoliv jiného.

„Ano, má dcera ztratila životní lásku a zanedlouho se vytratila neznámo kam, ale když tu všichni budeme truchlit, ničeho nedosáhneme, měli bychom ošetřit Wereka a Bryana, kteří asi neměli takové štěstí jako my a museli bojovat. Pak bych došla pro tělo Zar'Khula a vypadla odtud co nejrychleji,“ ukončila Visar sentimentální debatu.

Jak řekla tak se stalo, v lékárně jim zbylo ještě dostatek regenerační masti a oba chlapci (v případě Wereka se jednalo spíše o vzpřímeně chodícího nafialovělého aligátora) po chvíli nejevili známky zranění.

Důstojníci z lodi vyrobili provizorní nosítka a naložili Yku. Skupina se vypravila k tělu Zar'Khula, ale ještě než vůbec došla k okraji zdevastované mýtiny, začala se jejich pacientka probouzet z bezvědomí. Všichni s napětím očekávali, jak se bude klon Jesicy Warden chovat. Někteří se dokonce rozhlíželi, aby našli nejkratší únikovou cestu do lesa.

„K-Kde to jsem, c-co se stalo?“ Začala mluvit unavená Yka.

„Co si pamatuješ jako poslední, Yko?“ Zeptal se Dorfein.

Rudovlasá dívka se na chvíli zamyslela. „Povídala jsem si Ashley... O Bryanovi, a pak mám jen tmu před očima,“ odpovídala pomalu Yka.

„Aha, tak to ti něco povíme po cestě, můžeš vstát?“ Snažil se Dorfein zjistit, jestli je jeho výtvar v pořádku.

„Ano, mohu, víte přeci, že sluneční paprsky jsou jeden z nejeфекtivnějších zdrojů energie, které mohu využívat, už je mi velmi dobře,“ řekla nakonec Yka a usmála se. Vypadala opět svěže a při síle.

„Dobrá tedy, vydáme se do stanice a snaž se nevyužívat svých schopností, stalo se totiž tohle...“ Profesor začal vyprávět, jaké události se seběhly. Bryan zatím přišel za Ashley.

„Copak jste si o mně hezkého povídali?“ Ashley zčervenala.

„Chtěla o tobě něco vědět, tak jsem jí řekla, co vím,“ odpověděla nakonec.

„O mně, proč o mně?“ Nasadil udivený výraz Bryan.

„No nejspíš proto, že se jí líbíš,“ řekla smutně Ashley. Copak je takový hlupák, že si nevšiml, že jí podobný rozhovor ubližuje? Asi ne, pomyslela si.

„Líbím? Já? To snad ne,“ zarazil se Bryan. On je vážně nechápavý, pokračovala v myšlenkách dál Ashley.

„Představ si, že se můžeš některým holkám i líbit. Není snad ona typ dívky, kterou bys chtěl? Je krásná a na rozdíl ode mě i výjimečná. Hodili byste se k sobě,“ neunesla Ashley tlak v sobě a začala mluvit na rovinu. Bryan se rozhlédl, ale zdálo se, že je nikdo neposlouchá.

„Promiň, netušil jsem, že tě to bude pořád tak brát, ale jestli chceš něco vědět, tak tenhle klon je ta poslední holka, se kterou bych chtěl něco mít. Ted' už se ti budu vážně vyhýbat, musíš na mě zapomenout, já doopravdy nejsem ta správná partie, měj se,“ domluvil Bryan a přidal se ke skupině whoů. Ashley už si pomalu zvykala na rázné odmítání v podání Bryana Orlena.

Trosečníci po chvíli dorazili k tělu Zar'Khula, naložili jej na nosítka a vydali se dále směrem ke stanici. Během cesty za Ashley přišla nejprve Erika, se kterou začala znovu probírat veškeré události, pak dorazil i Derrick.

„Ahoj, Ashley,“ pozdravil.

„Ahoj, co mi chceš?“ Zeptala se trochu nedůvěřivě Ashley.

„Víš, choval jsem se jako idiot a chtěl bych se pokusit urovnat náš vztah,“ řekl překvapivě Derrick.

„Já tě nějak nepoznávám, ty se mi... omlouváš? Co se to s tebou stalo?“ Ptala se nevěřicně Ashley.

„No víš, to ztroskotání lodi, umírání a tak... To člověka změní,“ svěřil se Derrick.

„Trochu rychlá změna, nemyslíš?“ Vmísila se do rozhovoru Erika.

„Rychlá, ale opravdová,“ přesvědčoval dále Derrick.

„Inu dobrá, můžeme být tedy přátelé,“ souhlasila nakonec Ashley.

„No víš, já doufal, že bychom mohli být více. Jako ještě nedávno,“ věřil Derrick v nemožné. Ashley si v ten okamžik

pomyslela, že snad všichni kluci jsou naprostí nechápavci. Bryanem počínaje, Derrickem konče.

„Vůbec ses nezměnil, Derricku. Prvním krokem ke změně bude v tvém případě uvědomění si, že mezi námi nikdy nic nebylo. Dokud to tedy nepochopíš, tak za mnou raději nechod“, řekla Ashley a Derrick zůstal stát zaražený na místě. Ashley si ho nadále nevšímala a znechucená pokračovala dále v rozhovoru s Erikou.

Konečně trosečníci stanuli před posledním kopcem, na jehož vrcholku spatřili vstup do nějakého komplexu. Všichni nadšeně zrychlili tempo svého pohybu, ale když už byli skoro na vrcholku, čekalo je překvapení. Velmi nemilé překvapení. Vedle na tváři zjizveného terrana stál Strážce. Strážce, jehož oči byly celé černé.

Podle Dorfeinova výrazu v obličeji to nebyl zástupce vládnoucí rasy, kterého by zde očekával nebo rád viděl.

„Vítej, starý příteli“, pozdravil Salhezar. „Kdo to je, pane?“ Zeptala se Yka.

„Někdo, kdo musí rychle umřít, velmi rychle“, odpověděl vystrašeně Dorfein.

Yka na nic nečekala a chtěla se vrhnout dopředu. Ashley náhle ucítila bolestivý pískot v uších, myslela, že se jí rozskočí hlava. Rozhlédla se a všichni včetně Yky v agónii padali k zemi.

„Vítejte na Stanici poslední naděje“, bylo poslední slovo, které slyšela z úst nepřátelského Strážce, než upadla do bezvědomí.

\* \* \* \* \*

„Takže?“ Zeptal se Salhezar svého dvojčete v komunikačním zrcadle.

„Máme Dorfeina a co je zajímavé, naklonoval Jesicu Warden. Máme ji uvězněnou“, odpovědělo jeho dvojče.

„Jemu se podařilo vytvořit dokonalý klon tak složité bytosti?“ Zeptal se překvapeně Salhezar.

„Ne, není dokonalá, ale podle toho, co jsem slyšel je velmi schopná. Její tělo si však nedokáže vytvářet jeden speciální hormon. Bez něj se chová jako by ji někdo pustil z řetězu“, vysvětloval Salhezar z Ashleyiny reality.

„Toho bychom také mohli využít,“ pousmál se temný Strážce.

„Také mě to napadlo,“ souhlasilo jeho dvojče.

„S Nekrisem jsme již snad sestavili přístroj, který mi umožní vycestovat za tebou, takže jak vyslechnu své vězně, přidám se k tobě.“

„To je výborná zpráva, můžu mít jedno přání?“

„Poslouchám...“

„Ať to Cola bolí,“ požádal ďábelsky Strážce z druhé reality.

„Samozřejmě, jak jinak,“ usmál se Salhezar. Pak odstoupil od zrcadla a komunikace se přerušila.

„Nekrisi, jdeme za vězni.“

Turbovýtah je přesouval hluboko pod zem. Cestou přemýšlel o všem, co by se mohl dozvědět. Dvojice tvořená Strážcem a zrádným nekronem dorazila k cele. Nekris ji otevřel a Salhezar vstoupil. V místnosti byli všichni jeho důležití vězni pohromadě. Každý byl spoután řetězy a umlčen vězeňským obojkem. Vysílená Visar Warden s Whe'Allesarem leželi u jedné zdi, Cole, Striker a Whoritz u protilehlé. Přístroj kolem krku dokázal potlačit funkci hlasivek a byl funkční u všech ras vyjma nekronů a umělé inteligence. Q87-X25 byl tedy jediný umístěn v jiné cele.

„Nazdar Cole, přišel jsem si pokecat,“ začal rozhovor Salhezar, vyndal ovladač a deaktivoval všechny obojky.

„O čem by sis rád povídal?“ Zeptal se Cole.

„Třeba kam utekl Wizard? Je posledním z Galaktické rady, kdo může dělat menší problémy a nerad bych ho zabil. Přece jen je to můj starý přítel, tak z nostalgie bych ho raději jen uvěznil,“ odpověděl Salhezar.

„Nevím, kde je, ani bych ti to neřekl. Nikdy ho nenajdeš a on ti bude škodit, jak jen bude moci,“ řekl neohroženě Cole.

„Dobrá, dobrá, než přejdeme k mučení, tak mi třeba odpovíš na jiné otázky po dobrém. Takže tedy... Mohl bys mi vysvětlit, proč tamhleten invalidní whoa zná mé jméno?“

Cole se na něj nedůvěřivě podíval, pak si prohlédl starého whou, který zatím jen přihlížel jejich rozhovoru.

„To skutečně nevím, doufal jsem, že jsme největší omyl Strážců v historii vymazali důkladně. Nevím, jak se k tvému jménu mohl dostat. Jsou to stovky let, co ses pokusil o převrat,“ řekl nakonec Cole.

„Tak mi ale řekni, jak je možné, že mě zná, otče,“ trval na odpovědi Salhezar. V jeho tónu už byla znát naštvanost.

„Říkám ti, že nevím, zkoušel ses zeptat jeho?“

„Ano zkoušel, dokonce jsem zkoušel se mu dostat do hlavy. Ani s mou helmou se mi to ale nepodařilo. Ale věřím ti, v tomhle ano. O Wizardovi si povíme později,“ uvěřil Salhezar nakonec Colovým slovům a přešel k Visar a Whe’Allesarovi.

„Tak si znovu popovídáme, stařečku. Tentokrát z tebe ale informace dostanu.“

„Vždy, když tě zřím, tak se velmi podivím, že dokážeš tak hloupý být, že získáš ze mě informace si myslit. Já nejsem jako Nekris Zrádce, se mnou to nepůjde tak hladce, děláš, co se ti zamane, tvá nevědomost ti však zůstane,“ veršoval klidně whoa.

„Zase ty tvé vtipné verše. Ale říkám ti naposledy po dobrém – řekni mi vše. Co jsi zač a vše, co víš o Jesice Warden. A také můžeš zmínit to, jak je možné, že se ti nemůžu ani se svou silnou helmou dostat do hlavy a číst ti myšlenky popřípadě paměť.“

„Inu dobrá, něco povím, ne však proto, že se bojím, o Jesice jednu věc, neboj se - žádný kec. Ať v té, či oné podobě, postaví se i tobě, zemřeš za své zločiny, ač jsi vlastně nevinný.“

„Co to plácáš za nesmysly? Mluv srozumitelně, jinak ucítíš bolest,“ vyhrožoval Salhezar.

„Já již dlouho tady jsem, život můj si klidně vem,“ odpověděl klidně whoa. Zbylí uvěznění pozorně sledovali celý rozhovor. Nejvíce však situace trápila Whoritze, byli si s Whe’Allesarem velmi blízcí. Jestli si nepřál něčí smrt, byla to právě ta Whe’Allesarova.

„Nemluvil jsem o fyzické bolesti, nevyhovím tedy tvé žádosti,“ veršoval posměšně Salhezar, vytáhl jiný ovladač a zmáčknul na něm tlačítko.

Hlava Visar Warden na místě vybuchla. Krev byla úplně všude. Bezhlavé tělo se sesulo k zemi.

Salhezar se smál. „Vida, funguje,“ podotkl nakonec.

„Jsi jen hnusná špína, která se neměla narodit. Jsi hajzl a divím se, že tě Galaktická rada nenechala zabít, když mohla!“ Ječel dosud tichý Striker.

„Sklapni, až se tě na něco budu ptát, budeš první, kdo se to doví,“ pohrdal Salhezar Strážcem a poslal k němu neviditelnou vlnu, která Strikera odhodila na zeď a omráčila.

„A co moudrý a dokonalý Strážce nepochopil? Dobrá, rád bych ti to tedy vysvětlil, zemřeš a Jesica v tom prsty bude mít, teď vím, že si nezasloužíš žít.“ Salhezar to napjatě sledoval a začalo mu to docházet. Jen nevěděl, jak je možné, že by ten whoa věděl tolik věcí.

„Nevím, jak to víš, ale předtím jsi zmínil jinou obdobu Jesicy, že? Vážně nevím, ale jednou to zjistím, jak ses dověděl o jejím klonu z druhé reality. Musím tě však zklamat, není to úplně dokonalý klon, je to spíš taková zrůdička, která při troše práce bude ráda spolupracovat s námi. Obsazení S.P.N. v tamním světě bylo prospěšné. A mám i technologii, která by Jesicu Warden zneškodnila. Ale co mě na tvé předešlé poučce nejvíce zaujalo, byla věta, že jsem nevinný. To jsi hrál tak na moje city?“ Ptal se Salhezar.

„Tvůj cit je velmi zvrácený, právě v tom jsi však nevinný, to však otec tvůj ti říct musí, jeho činy se mi tu hnusí,“ řekl starý whoa a podíval se na Cola, pak pokračoval. „Jak už jsem ti jednou řekl, od té doby se čas vlekl, ty už možná zapomněl jsi, jak jsem ti řekl kdysi, že tvůj otec hříchy konal, ale tys ho hravě překonal. Na tvé vině však díl svůj nese, třeba on ti do toho světlo vnese.“

Salhezar pečlivě naslouchal. Pak si uvědomil, že když tento whoa dokázal získat informace, i když byl bez přístrojů, mohl by je dokázat posílat ven. Dokonce si začal myslet, že to právě tenhle staříček blázeň se zamýšlel celou dobu, že se nechá uvěznit. Salhezar tedy nemohl riskovat. Ač časem mohl být jeho vězeň cennou studnou informací, mohl teď ohrožovat jeho plány.

„Honem., honem, řekni své sbohem,“ pronesl Salhezar a z jeho ruky vyšel jasný paprsek. Whe'Allesar padl k zemi, ale ještě žil. Před posledním výdechem se ještě stihnul podívat do očí nejprve Colovi a pak svému milovanému Whoritzovi. Jeho tvář pak ani po posledním

zabušení srdce nejevila známky bolesti nebo utrpení, ale byl to úsměv. Byl to vážně blázen, pomyslel si Salhezar.

„On by určitě vymyslel hezčí rým než moje honem, honem,“ usmál se Salhezar a přešel zpět ke Colovi, přičemž Whoritze si vůbec nevšímal, protože všichni whoové byli podle něj podradní a velmi pochyboval o tom, že by mu Cole něco řekl.

„Jsi určitě spokojený, že?“ Ptal se Cole.

„Ne úplně. Řekni mi, na co narážel ten stařec. A řekni mi to hned, nebo další, kdo zemře, bude Striker,“ varoval temný Strážce.

„Jsi si jist, že to chceš vědět? Každopádně tě mohu ujistit, že vůbec nevím, jak to ten whoa mohl vědět,“ ujišťoval se Cole.

„Řekni mi vše,“ trval na svém požadavku Salhezar.

„Ten klon Jesicy, nechybí jí náhodou jeden hormon?“ Cole Salhezara naprosto překvapil. Informace, kterou se dověděl před několika hodinami, nebyla jeho otcovi cizí.

„Jak to víš?“ Divil se Salhezar.

„Nebyl by to první klon mocné bytosti, který byl vytvořen. I u toho prvního došlo ke ztrátě onoho hormonu, který pak zapříčinil nevyzpytatelné chování,“ vysvětloval Cole.

„No jistě, samí pokusní králíci v rukách Strážců, že? Nic nového pod sluncem. Kde je teď? Mohl by být pro mě hrozba, pokud ho neovládnu.“

„Víš, jak jsi nazval klon Jesicy zrůdičkou?“ Zeptal se Cole.

„A není snad?“ Divil se Salhezar.

Vůbec bylo pro něj překvapením, že v souvislosti se slovy onoho whoy mluví Cole právě o tomto tématu.

„Když myslíš... Řekl jsem ti už někdy místo, kde ses narodil? V naší realitě už není, ale v té druhé se mu stále říká Stanice poslední naděje,“ řekl klidně Cole.

## VIII. Temná minulost

Ashley ještě bolela hlava, ale nesnesitelný pískot byl naštěstí pryč. Ležela na tvrdé podlaze a nebyla sama. Kolem ní byli i ostatní z její skupiny, někteří byli stále v bezvědomí, jiní se stejně jako ona teprve probírali a několik uvězněných trosečníků už bylo vzhůru. Byl mezi nimi i Dorfein, který seděl se zamračeným výrazem na nedaleké lavici. Ashley si prohlédla místnost čtvercového tvaru. Jedna stěna mohla mít i dvacet metrů a uprostřed jedné z nich se nacházely dveře. Jediné světlo produkovalo několik lamp na stropě.

„Jsi v pořádku Ashley?“ Zeptal se jí ženský hlas. Ohlédla se a spatřila svou profesorku.

„Ano, paní profesorko, bolest už ustupuje, co se stalo?“

„To bude vědět spíše Dorfein, ale teď jen zamyšleně sedí a přemýšlí. Nechejme ho přemýšlet, pojď mi pomoci obejít ostatní a zjistit, jak na tom jsou,“ navrhla Visar. Ashley souhlasila a obcházela své spolužáky a další trosečníky. Všichni vypadali víceméně v pořádku, až na jednoho.

„Paní profesorko, pojďte sem, s Bryanem něco je!“ Křičela téměř panicky Ashley. Bryan ležel v bezvědomí, celý obličej měl rudý a potil se. Položila mu ruku na čelo, úplně hořel. Visar přiběhla a hned si Bryana prohlížela, po ní přišel i Dorfein.

„Asi má šok,“ řekla nakonec Visar.

„Doufejme, snad se ničím nenakazil,“ podotkl vážně Dorfein.

„Čím by se tu mohl nakazit? Pamatuji se, že na kopci stál nějaký Strážce a povídal o nějaké stanici naděje nebo tak něco,“ řekla Ashley.

„Jsme ve výzkumném zařízení. V době, kdy jsme byli v bezvědomí, nás přemístili do druhého podzemního patra. Pokud stanici obsadili, mohli při tom vypustit nějaké experimentální látky,“ vysvětloval Strážce. Bryan se naštěstí začal probouzet, zhluboka oddechoval a snažil se posadit. Pokusil se při tom opřít o ruce, ale ty se mu podlomily a zase ležel.

„Je strašně zesláblý... Bryane, mluv se mnou, jak se cítíš?“ Strachovala se Ashley.

„J-Je mi dobře, j-jsem v pořádku,“ snažil se artikulovat Bryan. Z jeho řeči však bylo znát, že mluví ztěžka.

„Klidně ležte, pane Orlene, jste statečný muž, pokusím se vám vyjednat nějaké léky, když to půjde,“ řekl Dorfein.

„Ne, vážně, cítím se dobře,“ tentokrát se Bryan dokázal posadit a s vypětím sil dokonce postavit.

„Ne, prosím tě lehni si nebo se alespoň posad,“ snažila se ho přemluvit Ashley.

„Jsem v pořádku, Ashley, teď musíme ven,“ opakoval se Bryan.

„Asi má halucinace, nevidí, že jsme tu zamčeni,“ podotkl Werek. Bryan se však dopotácel ke dveřím.

„Co chce dělat?“ Zeptal se jeden z whoů. Bryan chvíli pozoroval dveře, pak se zhluboka nadechl, napřáhl svou pravou ruku a plnou silou pěsti udeřil do dveří.

„Aaaah!“ Vykřikl Bryan a bolestivě se zašklebil. Na prstech pravé ruky se mu objevila krev. Nevěřicně svou ruku pozoroval. Napřáhl se podruhé, ale to už ho Werek zastavil.

„Neblázni, Bryane, prosím tě, přestaň.“ Ashley už brečela. Nevěděla, co se s Bryanem děje, ale určitě to nebylo nic dobrého. Utrhla si kus svého oblečení a obvázála mu poraněnou ruku. Podle výrazu v jeho tváři se dalo poznat, že některé články prstů budou zlomené.

„Dobrá, dobrá, už nebudu bláznit, slibuji,“ vysoukal ze sebe nakonec Bryan. Poté se slova ujala Visar Warden.

„Když se pan Orlen uklidnil, můžete pokračovat ve vypravování, Dorfeine. Kdo byl ten Strážce? Měl tak černé oči, nic podobného jsem ještě neviděla. A má tak nepřírozeně hluboký hlas.“

„Je to jeden... zrádce. Kdysi jsme na něj spoléhali, ale on nás zradil, chtěl udělat převrat, my jsme mu v tom zabránili. Pak jsme ho vykázali za hranice Galaxie,“ vyprávěl profesor.

„Proč jste ho nezabili, když byl tak nebezpečný?“ Divil se Werek.

„Nikdy jsem o žádném pokusu o převrat neslyšela a historii vyučuji na naší universitě,“ podotkla Visar.

„Nezabili jsme ho, protože byl jedním z nás a jeho trestem bylo, aby sledoval z povzdálí dění v Galaxii a trpěl tím, že náš systém funguje i bez něj. Jednoduše aby viděl, že ho svět nepotřebuje. To pro něj bylo krutější než cokoliv jiného,“ vyprávěl Dorfein. Ashley ale cítila, že to nebude vše. Během posledních několika dnů získala obrovskou nedůvěru ke Strážcům. Věřila, že vše dělají pro dobro Galaxie, ale některé metody zřejmě nebyly úplně ideální.

„To nebylo moc prozíravé, dali jste mu šanci na život,“ řekl Werek.

„Byl monitorován celou dobu, ale během války s Předky se naše pozornost v tomto směru oslabil. Způsobilo to i to, že jsme se zprvu mylně domnívali, že za problémy v Galaxii může právě on. Bylo naší chybou, že jsme uvěřili v jeho neškodnost. Doufám jen, že náš omyl neodsoudí celý svět k záhubě.“ Dorfein vypadal zničeně, přesto si Ashley myslela, že ještě neřekl vše, bála se však zeptat.

„Tak nám povězte o tomto místě,“ řekl po chvíli Bryan. Dorfein se chvíli zdráhal, ale když uviděl rozzlobenou tvář Visar a ještě rozzlobenější tvář Wereka, spustil.

„Nacházíme se v nejutajovanějším komplexu Galaktické správy. Říká se mu Stanice poslední naděje a vyvíjí se zde nejnovější technologie.“

„To ale není moc chráněná, když tu nejsou žádné lodě, ani posádka k obraně,“ divil se Werek.

„Je naopak velmi chráněná. To, že jsme se sem dostali, je spíš nešťastná shoda okolností. Samotný sluneční systém, ve kterém se nacházíme, je upraven. Čas v něm běží pomaleji, než ve zbylém vesmíru, proto odtud nevyjdou žádné signály, které by někdo zachytil. Budou velmi zkreslené, a proto bez nějakého přístroje k filtraci nebo dešifrování nikdo z vnějšku nic nezachytí. Jediné místo, kde čas plyne stejně rychle jako jinde ve vesmíru, je tento komplex. Od doby, kdy jsme ztroskotali, mohlo uběhnout několik týdnů. Časoprostor je navíc zakřiven tak, že všechny lodě tento systém minou, pokud opravdu nevědí, co hledají. Toto místo je navíc tak utajované, že o něm vědí jen členové naší rasy. A jak jste sami

poznali, tak vně tohoto komplexu nefungují žádné běžné přístroje.“ Dorfein vše v klidu vysvětloval.

„Páni, to až se doví veřejnost, až se odtud dostaneme,“ zasnila se Erika nahlas.

„Myslíte, že by nám to tu všechno říkal, kdyby si myslel, že se odtud dostaneme?“ Nadhodil téma k zamyšlení Bryan, který už vypadal mnohem lépe, než když se probral. Byl pořád zesláblý, ačkoliv se snažil vypadat, že opak je pravdou. Alespoň už se nepotil a neměl rudý obličej.

„No upřímně... Naše šance nejsou příliš vysoké,“ přiznal Dorfein.

„Tak to nám alespoň můžete říci všechno zajímavého o tomto místě a našem vězniteli, když už to stejně nikde nepovíme,“ odhodlala se nakonec Ashley.

„Dobrá tedy,“ svolil po chvíli Dorfein. „Náš věznitel není úplně obyčejný zástupce naší rasy. Je to Colův syn.“ Nastala chvíle ticha, všichni pozorovali s vyvalenýma očima Dorfeina, který pak pokračoval. „Možná to někteří z vás tušili, ale Strážci obvykle nemohou mít děti. Naše ženy nemohou otěhotnět. Musíme držet náš počet raději v tajnosti, protože naše neplodnost je největší slabinou. Noví Strážci vznikají pouze zřídka se vyskytující mutací terranské DNA. Jednoduše řečeno se nějaký terran během několika dnů promění ve Strážce. Tento jev zatím vůbec nechápeme. Za tu dobu, kdy žijeme, jsme ještě nepřišli na to, jak vlastně vznikáme, co způsobilo naší mutaci. Proto byla vytvořena tato stanice, abychom zde vypátrali, jak mít děti.“

„Jak tedy mohl mít Cole dítě? A co se stalo s matkou toho dítěte?“ Ptala se Visar.

„Asi přišli na způsob, jak počít dítě,“ odpověděla si Ashley.

„Mýlíte se,“ přerušil spekulace Dorfein. „Colova žena skutečně otěhotněla, považovali jsme to za zázrak. Nejprve jsme mysleli, že to bude jejich stářím. Byli jedni z prvních Strážců vůbec, možná to tak bylo, to nevíme. Bohužel se těhotenství zkomplikovalo, plod začal být vůči své matce nepřátelský a prakticky ji začal zabíjet, až se mu to nakonec povedlo. Plod sám nakonec nepřežil a byla mrtvá tedy jak matka, tak syn.“

„A kdo nás tu tedy drží, když se ani nenarodil?“ Nechápala Erika.

„Ač jsme byli velmi zarmoucení dvojnásobnou ztrátou, uvědomovali jsme si, že onen plod mohl být klíč k našemu přežití. Proto jsme jej naklonovali, abychom ho mohli zkoumat. Jeho důležitost byla velká, poznali jsme díky němu mnoho vlastností naší rasy. Využíval se a s ním se i pozvolna měnila jeho DNA. Proto jsme ho tehdy nemohli zabít, potřebovali jsme ho. On o ničem nevěděl a asi ani teď netuší, proto jsme si vymysleli, že nejkrutější trest pro něj nebude smrt, ale pouhé přihlížení. Po čase jsme té lži asi i my sami uvěřili,“ přiznal Dorfein.

„Proč je ale zlý? Jestli jste ho vychovávali jako svého, měl by být hodný, ne?“ Ptala se Ashley. I na tuto otázku měl Dorfein odpověď.

„Nebyl takový vždy, ale zde selhala naše technologie klonování, která se od té doby téměř nezdokonalila. Má stejný problém, jakým trpí Yka. Nedostatek jednoho hormonu odbourá všechny zábrany a jedinec pak chce dosáhnout svých tužeb. Ano, dokonce i my Strážci máme své touhy. Tehdy jsme mu do těla tajně dostávali léky, aby to nezjistil. Časem se na ně stal imunní, my to však nepoznali. U Yky už hladinu hormonu sledujeme často, aby se to neopakovalo. Poznali jsme, že klonovat složitou DNA není vůbec snadné, teď ponese naše následky.“

„Jak se jmenuje ten Strážce?“ Zeptala se Visar.

„Jeho jméno zůstane navždy utajeno, to jsme přísahali a to i dodržím, nezlobte se,“ odmítnul Strážce odpovědět.

„Dobrá, to by stačilo, máme ale jiný problém,“ poznamenala náhle Visar Warden. „Krom toho, že tu není Yka, což se dalo i předpokládat, chybí tu ještě jeden z trosečníků. Nevidím Derricka.“ Chlapec skutečně nebyl mezi vězni k nalezení.

„Snad se mu nic nestalo, teď bude důležité nehledět na to, co jsme mohli udělat, ale co můžeme ještě udělat. Třeba budeme mít štěstí,“ pokusil se Dorfein o trochu optimismu. Co by mohli udělat? Ashley si znovu vybavila sen, kde jí bylo řečeno, že i ona bude moci udělat něco pro záchranu svého anděla strážného. Nevěděla, jak by někomu, jako Yka, mohla být nápomocná, ale jestli někdy věřila v nadpřirozenost svého snu, bylo to nyní.

„Pane profesore, víte, jak jsem se vám zmiňovala o svém snu?“ Zeptala se.

„Ano, vzpomínám si, Jesica Warden nám asi nepomůže, v tom jste měla bohužel asi pravdu,“ zasmutnil Dorfein.

„To je až konec snu, kde mi to říká ten cizinec. Podle mě to bylo více než sen, myslíte si, že jsem blázen, ale určitě mi tam ten muž říkal, že Yka nás nedokáže ochránit a že jí bude muset pomoci někdo úplně obyčejný, jako jsme my.“ Ashley to ostatním vyprávěla nadšeně, jako by našla tajný teleport domů. Než ji kdokoliv stačil odpovědět, dveře do místnosti se začaly otvírat. Salhezar vstoupil, po své pravici měl zjizveného terran, po své levici k překvapení všech pyšně vyhlížejícího Derricka. Terrani doprovázející temného Strážce byli ozbrojeni. Salhezar se rozhlédl po místnosti a do tváře se mu dostal úsměv. Ashley nikdy neviděla tak ošklivé oči. Dokonce i bělmo nebylo bílé, ale černé.

„Doufám, že jste se prospali, teď si několik z vás odvedu,“ šklebil se posměšně Salhezar.

„Tamhle to je on, ten terran s obvázanou rukou. Zabil Tr'Ghola přímo před mýma očima,“ řekl zjizvený muž a ukázal na Bryana.

„Dobrá, takže vezmeme toho spratka, který se umí prát, Dorfeina a Visar Warden. Všichni jmenovaní, prosím, pojďte s námi,“ vyzval Salhezar trojici.

„Můžu mít přání, pane?“ Zeptal se nesměle Derrick.

„Povídej, pokud to nebude přehnané, určitě můžeš,“ svolil temný Strážce.

„Vezměme i tamtu brunetku a toho krchu,“ ukázal Derrick na nejprve na Ashley a pak na Werek. „Mám s nimi nevyřízené účty,“ dodal pak jen. Salhezar se pousmál.

„Dobrá tedy, líbí se vyřizování účtů, když budeš kreativní, budeme si my dva rozumět,“ řekl nadšeně Strážce. Ashley nevěděla, co se bude dít, vůbec nic nechápala. Pak ucítila čísi dech za krkem.

„Ať se teď stane cokoli, chci, abys něco věděla,“ šeptal jí do ucha Bryan. „Vyčítal bych si dlouho, kdybych ti to neřekl... Miluji tě.“ Pak od ní odstoupil a šel směrem k Salhezarovi, kde již čekala Visar i Dorfein. Ashley byla zmatená jako nikdy v životě. Už kolem

ní prošel i Werek, ona však přemýšlela a stála na místě jako přikovaná. Proč jí to řekl teď? Nevěděla.

„Slečno, vy s námi půjdete také. Chápu, že se vám to nelíbí, mně by se také nelíbilo, co vás čeká, ale to už je život, tak pojd'te, ať nemusíme používat násilí,“ řekl mile Salhezar. Ashley se probrala z přemýšlení a vydala se směrem k němu. Věznitelé se svými vybranými jedinci opustili vězení a vydali se někam chodbou. Ashley šla ve skupině předposlední, za ní kráčel pouze Derrick.

„Jak jsi nás mohl zradit? Jak dlouho jsi na jejich straně?“ Zeptala se ho.

„Proč jsem vás zradil? Snažil jsem se ti zalíbit, opravdu snažil, ale ty jsi mě odkopla jako psa. A přidal jsem se k nim až poté, co vás zneškodnili. Šel jsem pomaleji, než zbytek naší skupiny a dorazil na místo později. Viděl jsem, jak na vás použili tu zbraň. Ani si nedokážeš představit, jaký to byl nádherný pohled, když jsem viděl, jak se ta buranská socka Bryan zhroutila v bolestech jako jeden z prvních. Pak jsem se dobrovolně vzdal a nabídl své služby,“ pochvaloval si Derrick.

„A co z toho budeš mít? Teď jsi ztratil všechno,“ pokračovala Ashley ve svých otázkách.

„Naopak, teď konečně budu mít to, co jsem si vždy přál. Respekt okolí. Vráťím se na Centrum jako jediný přeživší a budu slavný. Pak dopomůžu našemu zvrácenému příteli k moci a získám takové postavení, o jakém se mi nikdy nesnilo,“ předvídal svou budoucnost zrádný student.

„Poslední otázka – co chceš udělat s námi? Proč sis vybral mě a Wereka?“

„Přece kvůli pomstě, zlatíčko. Tobě se pomstím za to pohrdání a Werekovi za jeho zrádnost a neposlušnost,“ dořekl Derrick, když skupina stála před dveřmi, na kterých byl nápis LABORATOŘ ALFA. Dveře se otevřely a všichni vešli. Uprostřed místnosti byl stůl pro vědecké experimenty. Ke stolu byla pevně přichycena Yka a byla udržována v bezvědomí. Okolo byly rozmístěny různé přístroje, Ashley se ani neodvažovala hádat, k čemu to všechno mohlo sloužit.

Jediný předmět, který znala, byla Zar'Khulova dýka Warga, která ležela na jedné z mnoha polic.

„Jsem rád, Dorfeine, že se konečně setkáváme,“ spustil Salhezar.

„Škoda, že potěšení není i na mé straně, ale co se tak dohodnout. Ti studenti za nic nemůžou, tak je, prosím, vynechej,“ požádal lušně Dorfein.

„Já se nestačím divit. Samotný Dorfein mě prosí. Ale tvůj nápad musím odmítnout. Původní plán byl zajmout tebe a zabít děti vlivných osob Galaxie. Ale povedlo se mi mnohem více, než jsem očekával. Získat klonovanou Jesicu Warden, to se jen tak nepoštěstí,“ odmítl posměšně Salhezar.

„Co máš tedy v plánu?“ Chtěl vědět Dorfein.

„Ovládnout Galaxii přeci, tady s Ykou to půjde dobře. Bez jednoho hormonu je jako utržená ze řetězu. Může se postavit i samotné Jesice Warden, to nám vyhovuje,“ odpovídal Salhezar.

„Nám, ty s někým spolupracuješ? Nepoznávám tě,“ tvářil se překvapeně Dorfein. Ashley ale poznala, že snažil do jejich nepřítelů pouze rýpnout.

„Ano - nám, brzo poznáš, že jste byli velmi dlouho slepí, ale můj kolega má nějaké zpoždění,“ zamračil se Salhezar. „Můžeme si tedy popovídat o některých věcech. Třeba tyto injekce jsou velmi zajímavé, že?“ Vzal do ruky jednu z injekcí, které ležely na nedalekém tácu. Dorfeinův výraz tváře se stal ještě znepokojenější.

„Co to je za injekce, Dorfeine?“ Zeptala se Visar.

„To je upravená krev vaší dcery. Nejsou z klonu, jsou přímo z Jesicy. Kdo si je píchne, tak na krátkou dobu získá část jejich schopností,“ vysvětlil profesor.

„Ano, no není to ušlechtilé? Celé to okolo klonování vaší dcery nebylo o tom získat nějakého obránce pro Galaxii. Strážci chtěli ukrást její schopnosti a využít jich pro své dobro,“ chechtal se Salhezar.

„A co chcete vy? Nejste jiný, jste horší,“ řekla sebevědomě Visar.

„Ale ne, kdepak, já nejsem stejný, já si na andělíčka nehraji, ale to je jedno, brzy tu bude můj společník,“ odmítl přirovnání Salhezar.

„Pane, než přijde váš společník, mohli bychom zatím vyřídit toho terranského kluka, ne? Zabil mého dobrého přítele. Nedopustím, aby ten, kdo ho zabil, chodil jen tak po světě,“ řekl zjizvený muž.

„Dobrá, můžeme si zpestřit chvíli čekání tím, že ho vyřídíme, jak jen to provedeme? Chceš ho zabít v souboji?“ Tázal se Salhezar svého pomocníka.

„S radostí,“ odpověděl s nadšením znetvořený terran a chtěl se vrhnout na Bryana.

„Ty si to necháš ujít Derricku? Myslel jsem, že mě nenávidíš. Ale ty se mě asi bojíš, i když jsem zesláblý. Co jiného čekat od někoho, kdo nikdy nic nedokázal, že?“ Začal Bryan popichovat Derricka. Zjizvený se zastavil a tázavě se podíval na Salhezara.

„Derricku, pokud chceš, můžeš ho sejmout ty. Alespoň ten spratek dostane, co si zaslouží. Dokonce i tvé kamarádce, kterou sis vybral, by více ublížilo, kdybys ho sejmul ty. A ty přece chceš, aby trpěla, že?“ Pobídl Salhezar svého nového sluhu.

„Dobrá, bude mi potěšením,“ souhlasil nakonec Derrick, odložil pušku a připravil se k boji. V laboratoři nebylo moc místa, ale na souboj to stačilo. Dva studenti Centrální university Strážců kolem sebe nejprve kroužili, pak Derrick udeřil. Ashley si byla jista, že kdyby byl Bryan v pořádku, smetl by Derricka i jednou rukou, nyní však viděla, jak její láska dostává jednu ránu za druhou. Po chvíli se ale Bryan vzchopil a začal rány vracet. Souboj se stal v tu ránu vyrovnaným. Bryanovi se povedlo Derricka odhodit až k jednomu stolu, že jeho soupeř dokonce sykl bolestí. Když se však Derrick otočil zpět, aby čelil svému sokovi, držel v ruce skalpel, který musel sebrat ze stolu.

„Jsi ubohý zbabělec!“ Křičela Ashley.

„Jak mazaný služebník,“ komentoval Derrickův čin Salhezar. Boj pokračoval, nyní však Bryan musel uhýbat ostrému skalpelu. Derrickovi se po chvíli podařilo říznout Bryana do levé paže a po chvíli dokonce vylepšil Bryanův hrudník po celé šířce o několik milimetrů hlubokou sečnou ránu. Bryanovi zrudlo oblečení jeho vlastní krví. Derrick se zatvářil vítězoslavně a byl připraven provést poslední smrtící úder, Bryan se však z posledních sil vzchopil,

obratně se vyhnul skalpelu, chytil Derrickovu ruku se zbraní a zkroutil mu ji tak, že Derrick bolestí upustil skalpel. Bryan jej ještě v letu zachytil a bodnul s ním Derricka do břicha. Ten se překvapeně podíval před sebe a padl na kolena. Nepřítomně se díval do zdi. Bryan rychle vytáhl zbraň z protivníkova břicha a zabodl jí Derrickovi zezadu do krku. Ashley si oddechla, Bryan přežil, zatímco ten, kdo jí chtěl ublížit, ležel mrtvý ve vlastní krvi. Bryan však překvapil všechny. Znenadání se otočil směrem k Salhezarovi a vrhnul jeho směrem svou zbraň. Ta se však zastavila těsně před obličejem svého cíle.

„Copak to tu máme?“ Zeptal se hlubokým hlasem nový příchozí s temně černýma očima.

\* \* \* \* \*

Byl nepříčetný. Vzteky už pozabíjel desítky náhodných kolemjdoucích. Netrápilo ho přitom, zda se jednalo o jeho podřízené nebo jen vězně. Salhezar mučil Cola dlouho a dověděl se vše o svém původu. Byl pouhým klonem, který byl využíván pro Strážce. Teď měl chuť po pomstě větší, než kdykoliv předtím.

„Můj pane, smím vám podat nejnovější hlášení?“ Vyuřil Salhezara z přemýšlení Nekris. Nejprve ho napadlo, že ho zabije, jen aby se cítil lépe, ale rozmyslel si to. Jestli se zatím na někoho mohl spolehnout, byl to Nekris. Kývnutím hlavy naznačil Nekrisovi, aby mluvil.

„Analyzoval jsem informace, která nám zaslalo vaše dvojče z druhé reality. Zdá se, že tam dělali pokusy s krví Jesicy Warden. Když jsem jejich výzkum spojil s výzkumnými projekty v naší realitě, zjistil jsem, že by se její krev dala upravit tak, že by tomu, kdo si ji píchne, darovala trvale schopnosti. Mohli bychom z té krve udělat látku, která by vám dala nové mimořádné schopnosti.“ Nekris mluvil svým skoro mechanickým hlasem plynule. Salhezara i trochu překvapilo, že se jeho služebník nebál špatné nálady svého pána.

„Dej mi datapad s informacemi, projdu si to sám,“ přikázala Strážce.

„Ano pane, za pět minut máte plánovanou cestu do druhé reality,“ upozornil Nekris.

„Ta počká, nejprve si přečtu informace. Ať vím, do čeho jdu. Můžeš jít,“ dořekl a pustil se do čtení. Byl fascinován tou představou, co by všechno získal, když by vytvořil látku, o které mluvil Nekris. Ve spojení s jeho vlastními schopnostmi a přílbou by se mohl cítit jako bůh. Po hodině studování a přemýšlení se konečně rozhodl vyrazit do druhé reality. Vyndal zařízení ve velikosti kufříku a zmáčknu tlačítko. Začal se soustředit, myslel na své dvojče. Náhle ucítil mravenčení po celém těle, zavřel oči. Jakmile je otevřel, stál v nějaké laboratoři. Na stole uprostřed ležela rudovlasá dívka a nějaký terranský kluk právě zabil jiného kluka. V místnosti byly ještě dvě ženy, jedna starší a druhá mladší. Visar Warden poznal hned. Kromě jeho dvojčete se tam nacházel ještě mladý krcha a zjizvený terran.

Bryan se hbitě otočil a nečekaně vrhnul skalpel na svého věznitele. Salhezar pozoroval, jak skalpel rotuje vzduchem. Zastavil jej, a tak zachránil své dvojče.

„Copak to tu máme?“ Zeptal se hlubokým hlasem Salhezar.

„Uff, ještěže jsi dorazil. Kdyby mě to děcko takhle trapně zabilo, styděl bych se celý posmrtný život,“ vtípkoval zachráněný Salhezar.

„Přece bych tě nenechal zabít nějakým terranem, když si to potěšení můžu vychutnat sám?“ Řekl překvapivě příchozí temný Strážce. Popadl první ostrou věc po ruce a zabodl ji svému dvojčeti do hrudníku. „Ta kršská dýka ti sluší, mé druhé já.“

„P-Proč? Ptal se umírající Strážce.

„Proč? Znáš se, ty bys mi udělal to samé, jak bys měl příležitost,“ odpověděl Salhezar. Jeho dvojče bylo definitivně mrtvé. Všichni okolo ho bedlivě sledovali. Ten zjizvený bude asi na mé straně, když jako jediný má zbraň, pomyslel si.

„Pro ty, kdo mě neznají, tak já jsem on z druhé reality. A jsem velmi naštvaný, protože jsem se nedávno dověděl něco, co se mi nelíbilo. A když tě vidím, Dorfeine, řekl bych, že už teď závidíš svému protějšku z druhého světa, protože už je dávno po smrti a nebude muset zažít, co čeká tebe.“

## IX. Ne každý příběh má šťastný konec

„Říkal jsem si, s kým by ses mohl spolčit. Kde jsi přišel k arfonské přílbě?“ Zeptal se Dorfein.

„Přinesl mi ji můj sluha. Nekris se jmenuje, možná ti to jméno něco říká. Patřila Losfaronovi. Ale to není teď podstatné. Přišel jsem zničit svět Strážců, jak ho znáš, Dorfeine,“ pronesl Salhezar vážným tónem.

„Myslíš, že se ti nikdo nepostaví?“ Vzдорoval profesor.

„V druhé realitě se mi také nikdo nepostavil. Bojují proti mně už jen poslední zbytky odporu, ale ani Wizard se svou armádou se dlouho neudrží.“ Když to temný Strážce dořekl, do Dorfeinova obličeje vniknul neklid.

„Copak, copak, profesore? Vy jste čekal snad, že se ukáže ta vaše odchovankyně Jesica? Neukázala se, ani když jsem mučil její matku,“ rýpnul si Salhezar. Visar Warden se vyděsila.

„Dokonce se neukázala, ani když jsem jí připravil o hlavu. Jestli chcete, ukážu vám, že se neukáže ani v této realitě.“

„Co chcete dělat?“ Zeptala se Ashley.

„To samé, co v mé realitě – zabiju její matku.“ Jak Salhezar řekl, tak chtěl i učinit. Namířil na otřesenou Visar ruku.

„Neee!!!“ Zařval z druhé strany Bryan a vrhnul zbytky svých sil do běhu na Salhezara.

Ten se rychle otočil a poslal výboj místo na Visařinu hlavu do Bryanova hrudníku. Chlapec odletěl ke zdi a cestou zavadil o stůl, na kterém byly položeny injekce s Jesičinou krví. Všechny až na jednu dopadly a rozbily se. Jejich obsah se znehodnotil. Zbylou nerozbitou udržel Salhezar ve vzduchu svou telekinezí a poté si ji přitáhl.

„Tohle se budě ještě hodit,“ řekl pak posměšně. Ashley ihned přiskočila k Bryanovi, aby zjistila, jak na tom je. Snažila se nahmatat puls, ale marně. Bryan zemřel.

„Ty vrahu, byl to ještě kluk,“ brečela.

„Jéje, to abych se styděl, neměl se mi plést do cesty,“ smál se Salhezar.

Chystal se znovu zabít Visar Warden, když něco jiného upoutalo jeho pozornost. Yka se začala probouzet.

„Myslíš si, že ji dokážeš ukočírovat? Tvé dvojče ji vzalo odstarnilo všechen kontrolovací hormon a když vidím všechny pomůcky tady okolo, tak jí i znemožnilo jeho infúzi. Bude si dělat, co chce a nikdo, ani ty, s tím nic neudělá,“ varoval Dorfein.

„Uvidíme, Dorfeine... Dobré ráno, krasavice,“ přivítal Salhezar Yku.

„Kdo k čertu jseš a co dělám na tomhle pokusném stole?“ Požadovala Yka vysvětlení.

„Já jsem tvůj zachránce ze spárů ničemných Strážců. Necítíš se lépe?“ Salhezar nasadil přesvědčovací milý tón.

„Neposlouchej ho, Yko. Snaží se tě využít, vždyť to byl on, kdo tě venku omráčil a způsobil bolest.“ Dorfein se snažil zachránit situaci.

„Lže ti, Yko. Nebyl jsem to já, ale mé dvojče. Víš, já jsem z daleka – z druhého světa. Já bych se ti nikdy nesnažil ublížit. Dokonce i mé druhé já to udělalo jen proto, aby tě osvobodilo. To Strážci jsou ti, kdo se tě snaží využívat. Proč jinak by tě drželi pod zámek celý život a dělali na tobě pokusy?“ Argumentoval Salhezar.

„Ale to jen...“ Dorfein nedořekl. Salhezar byl více přesvědčivý. Nedalo mu ani moc práce získat si důvěru Yky.

„Dost pokryteckých keců, Dorfeine. Držel jste mě už dlouho jako malou holku. Teď si budu dělat, co já uznám za vhodné,“ řekla rázně Yka, pak se otočila čelem k Salhezarovi.

Změřila si ho pohledem. Skutečnost, že drží v ruce kršskou dýku a pod jeho nohama leží jeho mrtvé dvojče, přešla jen úsměvem.

„A kdo jsi tedy ty, když si říkáš můj zachránce. Jsi také Strážce, i když musím uznat, že se se svými protějšky nepářeš. Nebo bych spíš měla říci – dvojčaty?“

„Chtěl jsem přinutit Cola, aby byl prvním, kdo pronese mé jméno, ale když vidím tak kouzelné stvoření, jako jsi ty, upustím od svého snu.“

Jsem Salhezar a ani nevíš, jak jsme si podobní. Také jsem se narodil v tomto komplexu a stejně jako ty jsem byl pouze

využívaným klonem. Teď ale máme možnost vzít konečně osud do vlastních rukou a společně světu, který námi opovrhoval, ukázat, kdo jsme,“ pronášel emotivně Salhezar svou řeč.

Pak si Ashley vzpomněla na svůj sen. Musí Yku nějak zachránit, jen ještě nevěděla jak. Proti Salhezarovi by šla silou podobnou jako malý whoa proti kršské legii. Pak dostala ale zoufalý nápad. Se slzami v očích se zvedla od mrtvého těla svého Bryana.

„Yko, pamatuješ, co jsi mi říkala? Tehdy, když jsi mě chtěla mít za kamarádku,“ spustila Ashley.

„Ano, můžeme klidně být přítelkyně. To si povíme potom, teď tu mám rozhovor se svým budoucím kamarádem.“ Yka stála k Ashley zády, jen trochu potočila hlavou.

„A to ti nevadí, že tvůj budoucí kamarád zabil Bryana? To je ten kluk, kterého sis zamilovala, leží tady přímo vedle mě,“ vyrušovala dále Ashley. Tentokrát se ale Yka už otočila a pohlédla na Bryanovu mrtvolu. Zamračila se a vypadala velmi naštvaně.

„Je to pravda? Zabil jsi ho?“ Zeptala se Yka, přičemž pořád pozorovala mrtvolu.

„Ano, zabil jsem ho,“ odpověděl klidně Salhezar. Kolem Yčiny ruky se objevila oranžová záře, v místnosti se oteplilo. Klonovaná dívka se otočila a hleděla výhružně na temného Strážce.

„A proč jsi to udělal?“ Zeptala se nabručeně Yka. Salhezar už nedržel dýku, položil ji zpět na polici. Dal ruce v bok a odpovídal.

„Ale no tak, nebudeš se čertit kvůli nějakému frackovi, který stejně miloval jinou. Ano, slyšíš dobře. Tvá kamarádka, jak se ona sama nazývá, ti ho ukradla,“ bránil se.

Ashley rychle došlo, kam vše směřuje. Chtěla se ještě jednou rozloučit s Bryanem, sklonila se k němu a chytla ho za ruku. Měl ji sevřenou, tak ji chtěla otevřít, ale píchla se o něco ostrého. Bryan svíral jednu z injekcí, ve kterých byl substrát z krve Jesicy. Z rány na prstu jí začala téci krev.

„Lžeš, vymýšlíš si, nevěřím,“ odmítla Yka zprvu myšlenku. Ashley ale věděla, že to nepotrvá dlouho a Yka podlehne přesvědčovacímu talentu Salhezara. Vzala injekci, jehlu si zabodla přímo srdce a vstříkla veškerý obsah do sebe. Myslela si, že umřela,

jak to zprvu bolelo, ale pak jí bylo příjemné každé bouchnutí jejího srdce, když rozlévalo látku z injekce po celém těle. Ashley vstala a pohlédla na svou poraněnou ruku. S údivem sledovala, jak se ranka zacelila. I její smysly se asi zbláznily. Vše okolo sebe viděla najednou tak ostře, slyšela dýchání všech přítomných tak, jako by kolem ní proudila tornáda. Cítila pot všech v místnosti, dokonce i Salhezarův.

„Nelžu, však se na ní podívej, jak se o něho strachovala, jak ho oplakávala,“ přesvědčoval dále temný Strážce. Yka se otočila a pohlédla vystrašené Ashley do očí.

„Ty mrcho... A já ti věřila!“ Zakřičela našťavaně Yka a vyslala směrem k Ashley oranžový výboj energie, kterou dposud kumulovala pro Salhezara. Ashley dala ruce před sebe a zavřela oči a doufala, že nějak přežije. K jejímu překvapení náraz nedorazil, proto otevřela oči, aby zjistila, co se stalo. Zatím nic, čas jakoby se zastavil, byl to zajímavý pohled. Oranžový paprsek světla byl přímo před ní. Nemohl být dále než půl metru. Nemohla se však hýbat, vše jen pozorovala. Vůbec nechápala co se děje, pak si všimla, že čas nestojí, pouze je velmi zpomalen nebo ona neskutečně zrychlena. Paprsek se k ní totiž pohyboval, sice pomalu, ale pohyboval. Chtěla zabránit zásahu, tak moc si to přála. Tok času se v tom okamžiku vrátil do normálu, ale kolem Ashley se vytvořila energetická bariéra. Byla uvnitř nějaké kapsle a právě od tohoto štítu se veškerá energie, která měla Ashley zasáhnout, odrazila zpět do místnosti. Odhodila všechny přítomné včetně Yky a temného Strážce.

Zjizvený terran, který zatím hlídal Dorfeina, Visar a Wereka, ztratil koncentraci a poslední jmenovaný k němu přiskočil a vykopl mu paprskomet z ruky. Až potom si krcha uvědomil, že má v boku zabodnutý nějaký střepek. To je ta kršská poučka, nejdřív rána a pak bolest, pomyslela si překvapená Ashley.

„Takže kromě mého kluka mi chceš ukrást i moje schopnosti? Uvidíme, ty děvko!“ Křičela nepřítelká Yka. Salhezar zase sáhnul po přístroji, který měl u opasku a který byl připraven od samého počátku, kdyby se mu nepodařilo přesvědčit Yku, a zmáčknul tlačítko. Ashley věděla, co je přístroj zač. Stejný použilo dvojče

temného Strážce, když je všechny omráčil. Zdá se ale, že výbuch jej poškodil, proto asi Salhezar zpanikařil a rychle se přesunul ke dveřím, kterými prchl.

Krvácející Werek čelil terranskému protivníkovi. „Běžte osvobodit ostatní vězně!, Dorfeine! Já zatím vyřídím toho zjizveného ničemu,“ okřiknul Dorfeina, který pomohl Visar vstát a vydal se s ním k vězení.

„Tak ty mě vyřídíš? To ještě uvidíme,“ řekl terran a šel do souboje s Werekem.

Yka se mezitím velkou rychlostí rozběhla na Ashley, kopla ji do hrudníku a její cíl proletěl skrze betonovou zeď do vedlejší místnosti. Podle vybavení se jednalo asi o jídelnu. Yka prošla dírou ve zdi a vyslala další výboj energie, Ashley hbitě uskočila stranou.

„Proč tohle děláš? Bryan tě stejně nechtěl a já ho chtěla dříve než ty, nepřebírala jsem ti ho,“ snažila se Ashley uklidnit Yku.

„Tvářila ses jako kamarádka, ale nejednala jsi tak. Měla jsi mi to říci tehdy, když jsme si povídali,“ odpověděla Yka a přiskočila k Ashley.

Dívky se začaly prát, jejich rány byly mnohem rychlejší, než u souboje v laboratoři.

Werek své síly trochu přecenil. Kdyby nebyl raněný, jistě by si s terranem poradil, ale takhle se účastnil více než vyrovnaného souboje. Znetvořený terran disponoval vojenským výcvikem a boj s mnohem větším a těžším krchou mu nedělal problém. Podařilo se mu Werekovi zasadit tvrdou ránu do břicha a poté ihned do kolene. Krcha zavrával, ale udržel se na nohou.

Kdyby někdo pozoroval dění v jídelně, viděl by dvě šmouhy, jak se perou. Během jediné sekundy si Ashley s Ykou dokázali rozdat i dvacet ran, přesto obě držely. Ashley si uvědomovala, že trvání oné látky z injekce nebude trvat věčně, musela rychle rozhodnout. Vrtal jí hlavou pořád ten sen, stále v něj věřila. Nemá Yku zabít, ale pomoci jí. Jak to má ale udělat, netušila.

Werekovi se podařilo silně udeřit terrana do hlavy. Kromě jizvy na tváři byl muž nově znetvořen o několik vyražených zubů. Krcha doufal, že nyní bude mít navrch, ale přepočítal se. Terrana popadl

amok, který mu dodal síly i odhodlání a podařila se mu série úspěšných kopů a úderů, až Wereka dostal ke zdi. Krchovi se podlomila kolena a upadl. Terran si došel v klidu pro pušku, že krchu dorazí.

„To nechápeš, že ti chci pomoci?“ Zeptala se Ashley, když zrovna obě zápasnice kroužily kolem sebe.

„Vážně? Zajímavý způsob pomoci. Nejsi kamarádka,“ odpověděla Yka a pustila se znovu do boje.

Místnost už jídelnu vůbec nepřipomínala, téměř vše bylo zdemolované. Yce se povedlo chytit Ashley pod krkem a zvednout do vzduchu. Ashley nemohla popadnout dech, dusila se. Zatmělo se jí před očima a tlak na jejím krku povolil, stála zase na zemi. Otevřela oči a zjistila, že stojí za svou protivnicí. Teleportovala se, ani nevěděla jak, pomyslela si. Musela využít příležitost, dokud o ní Yka neví.

Terran laxně pozvedl pušku, předpokládal, že Werek je ze hry. Z jeho omylu ho vyvedla až přiletěvší dýka Warga, která se mu zabodla přímo do srdce. Měl velmi málo času na to, aby zpytoval své svědomí, než se vypravil na onen svět. Krcha povstal z pokleku, dobelhal se k mrtvole zjizvence, vytáhl dýku a podíval se dírou ve zdi do jídelny. Spatřil Ashley, jak stojí za nechápající Ykou. Došlo mu, že tam nic nezmuže a raději vyklidil prostor.

Cítila i ten nejjemnější závan větru. Jako by každá molekula v okolí byla připravena ji poslouchat. Tak mocně se právě Ashley cítila. Yka byla nepřítelna a musela být zastavena. Ashley se pokusila nasát veškerou energii u sebe a vyslat jí na Yku. Jak chtěla, tak i udělala a nepřipravená soupeřka prolétla zdí do další místnosti, kde se na ní zřítíl strop. Ashley byla odhodlána udělat to nejnutnější – zastavit ji jednou provždy, protože cesta zpět již nebyla. Pak všechno okolo opět zamrzlo.

Něco se dělo, ale ona nevěděla co přesně. Tentokrát se necítila v nebezpečí. Nebo to byl šestý smysl, který ji takto varoval a chránil?

„Počkej!“ Zazněla ozvěna mužského hlasu v její hlavě. Byla to ta samá ozvěna, kterou měl podivný cizinec v jejím snu. Zase k ní mluvil.

„Co se děje, kdo jste?“ Zeptala se Ashley.

„To není podstatné,“ odpověděl jí v mysli muž.

„Jste lhář, můžete se mnou mluvit celou dobu, řekněte mi vše!“ Naléhala Ashley.

„Nejsem lhář, můžu s tebou mluvit jen ve výjimečných situacích, kdy musí být splněny dvě podmínky. Na tohle ale nemáme čas, ačkoliv si myslíš, že stojí, tak běží velmi pomalu a každá nanosekunda je drahá,“ oponoval muž.

„Jedna z podmínek byla, že umírám a druhou jste mi neprozradil, není teď správná doba?“ Trvala na získání informací.

„První z podmínek byla, že tvá mysl musí být otevřená, což se děje mimo jiné, když umíráš, ale i třeba, když jsi ve stresu jako teď. Druhá z podmínek je, že s tebou manipuluje někdo, kdo je nebývale mocný. Někdo jako Jesica Warden nebo teď ty. Takové bytosti pro mě mohou fungovat jako hromosvod pro blesk. Ale nechejme toho, pamatuješ, co jsem ti říkal na závěr našeho setkání?“

„Ano, že budu mít šanci zachránit svého anděla strážného. Ale to jsem selhala, protože Yka je ztracená. Selhala jsem.“

„To jsi vážně tak slepá, Ashley? Ty si myslíš, že Yka je ta osoba, o které jsem mluvil? Nechrání tě snad celou dobu někdo úplně jiný?“ Divil se mužský hlas.

„Pak mě chránil už jenom Bryan, ale ten zase není supermocný jako Yka a před chvílí umřel, kdo jiný tu je?“ Zeptala se nechápavě.

„Jsi tedy slepá. Bryan není mrtvý, ale brzy bude, pokud si nepospíšíš. To on tě vytáhnul z můstku na té lodi, ne Yka, on tě vyléčil. Dokonce ti spravil i oblečení, aby sis myslela, že je to jen sen, to by Yka neudělala. Srdce mu teď nebuší, ale to nzenamená, že nežije, tobě už také víceméně netlouklo a Bryan má velmi tuhý kořínek. Vykašli se na Yku, když zachráníš kluka, kterého miluješ, on už si s ní poradí a řekne ti o sobě jistě všechno a rád, ale doopravdy už spěchej, času není mnoho,“ dozněl mužův hlas a vytratil se.

Ashley chvíli váhala, jestli to vše není nějaká past, ale nakonec zvítězila i pouhá myšlenka na to, že bude šťastná s Bryanem. Nadzvukovou rychlostí vběhla do laboratoře, popadla Bryana na záda a vydala se na cestu ven. Naštěstí měla základna dobře

rozmístěné ukazatele a najít cestu nebyl problém. Stihla to akorát, zatímco na začátku byl kluk na jejích zádech lehký jako pírkó, ke konci už působil jako velmi naplněný batoh na cestu. Injekce přestávala ztrácet na účinnosti. Vyšla ven, kde, už čekali ostatní. Pršelo, všichni byli promáčení a netrpělivě očekávali, co se bude dít.

„Jsem rád, že jsi to zvládla, Yka je tedy mrtvá?“ Zeptal se Dorfein.

„Ne, musela jsem zachránit Bryana,“ odpověděla Ashley.

„Ale ten je přeci mrtvý, neseš ho na zádech, se můžeš podívat,“ divil se Dorfein. Ashley položila Bryanovo tělo do trávy. Asi očekávala zázrak, ale nic se nedělo, stále ležel nehybně – mrtvě.

„Musí žít, bude žít,“ přála si nahlas.

„Chceš mi říct, že jsi měla možnost zabít Yku a tys místo toho vynesla mrtvolu kluka?“ Zeptal se našťavaně Dorfein.

„Nechte ji být, Dorfeine, vy už jste toho zpackal dost,“ zastala se Visar dívky. Děšť ustal, Ashley pohlédla vzhůru do hustých mraků.

„Proč jsi mi tak radil, říkal jsi, že bude žít,“ nyní už Ashley brečela.

„To ti někdo poradil?“ Tvářila se překvapeně Visar.

„Ano, ten muž ze snu,“ odpověděla Ashley.

„Ještěže jsi takový blázen,“ ozvala se Yka ze vchodu do zařízení. Pak se začala nahlas smát. „Chvíli jsem si skutečně myslela, že mě zabiješ. Ale že mě zachrání tvůj imaginární přítel, to by mě nenapadlo.“

„Tak zabij jenom mě, mě jsi neměla ráda, ostatní můžeš nechat jít, nic ti neudělali,“ rezignovala Ashley na boj a snažila se alespoň ochránit ostatní. Slunce jí zasvítilo do tváří, mraky se rozestoupily.

„Jak obětavé, ale všichni si pamatují mé horší já a nechci, aby mi ho cokoliv připomínalo. Nebo by ještě někde vykládali, že jsem byla poslušná holčička strejdy Dorfeina,“ odmítla Yka.

Pod Ashley se ale něco dělo, když tam pohlédla, spatřila, že Bryanovo tělo se pohnulo. Pak se najednou zhluboka nadechl, otevřel oči a posadil se. Zhluboka oddechoval a rozhlížel se kolem sebe, pak pohlédl nahoru na slunce a vstal. Všichni na něj nevěřícně zírali. Bryan roztáhl ruce od sebe a zavřel oči. Vychutnával si každý

paprsek světla, který na něj dopadal. Všechny rány se mu začaly hojit. Když otevřel oči, zaťal pěsti, aby vyzkoušel, svou sílu. Jen trochu zakřúpaly klouby.

„Ty se chceš prát, Yko? Jendou ti to nestačilo?“ Zeptal se.

„Cože? Jakto, že žiješ? Co jsi zač? Navíc jsme spolu nikdy nebojovali,“ v jejím hlase byl znát strach a nedůvěra.

„Já zapomněl, ty si nepamatuješ, dovol mi, abych ti to připomenul,“ řekl klidně Bryan.

Jeho oči najednou začaly zářit modrým světlem. Pak na ní nečekaně vyslal výboj energie. Yka se zastavila o zeď základny.

„Měli byste jít trochu stranou, může tu být horko,“ varoval Bryan ostatní, kteří zírali jen s otevřenými ústy. Ti ho poté s myšlenkou, že už je asi nic nepřekvapí, poslechli a ustoupili všichni několik metrů.

Následující boj byl úplně jiný, než který vedla Ashley. Bryan zjevně své schopnosti velmi dobře ovládal. Stačilo mu stát na místě a bombardovat Yku svými výboji. Chvilí to vypadalo jako přízemní ohňostroj. Ale vše musí jednou skončit a Bryanovi se konečně povedlo nasměrovat do Yky obrovské množství energie. Ta se zapotácěla a padla na kolena. Podívala se na ruce a kolem nich se objevila žlutooranžová záře.

„Ou, to není dobré,“ řekl Bryan. „Všichni buďte v klidu a pojd’te ke mně.“

„Co se děje?“ Zeptal se Dorfein.

„Je přehlcená energií a jednoduše se dá říci, že moje baterky jedou na minimální výkon, takže tomu nedokážu zabránit, ani ochránit vás, když budeme tady,“ vysvětloval Bryan.

„A proč tedy neutíkáme někam pryč?“ Zeptala Visar.

„My utíkáme,“ odpověděl Bryan. Celá skupina byla najednou na místě ztroskotání. Najednou se ozval výbuch a vzdálený kopec celý zmizel. Ve vzduchu létaly úlomky všeho možného ze stanice, Bryan ale vytvořil obranný štít, který všechno odrážel, tím udržel všechny v bezpečí. Po chvíli nebezpečí pominulo. Bryan se posadil na nedaleký spadlý strom. Všichni mlčeli, nikdo nechtěl prolomit ticho.

„Kdo k čertu jsi?“ Zeptal se Dorfein.

„Co je vám po tom, profesore?“ Nedočkal se odpovědi Dorfein od Bryana.

„Já požaduji, abys podal vysvětlení,“ naléhal netrpělivě Strážce. Bryan se postavil a zahleděl se mu do očí.

„Jestli něco požadujete, měl byste si rozmyslet tón, jakým žádáte. Mám celkem dost toho vašeho poroučení. Hrajete si s ohněm a vážně přemýšlím, že bych vám i něco provedl, takže raději mlčte,“ odpovéděl výhružně Bryan.

„Dobrá, chlapče, uklidněme se. Byl bys prosím tak hodný a řekl nám, kdo jsi?“ Snažila se Visar uklidnit situaci.

„Jmenuji se Bryan a jsem z daleka. To vám asi stačit nebude. Podle vašich výrazů soudím, že se nepletu. Kdo jsem, teď není podstatné, musíme zjistit, jestli se Salhezarovi podařilo zachránit. Jestli ano, musím ho ihned najít a odstranit.“

„Podařilo se mu utéci, ještě dříve, než tě vytáhla Ashley ze stanice. Alespoň si to myslím, vrátil se asi do svého světa, protože můj datapad hlásil značný úbytek energie, což způ...“ Bryan Dorfeina přerušil.

„Ušetřete mě detailů, vím, jak tyhle věci fungují,“ zpražil Dorfeina Bryan.

„Nechci ti tedy radit, ale byl jsi to ten, kdo byl ještě před chvílí na pokraji smrti,“ nedal se Strážce.

„Za svůj život vděčím jediné osobě, se kterou si chci promluvit,“ odpověděl s klidem Bryan. Pak spatřil velmi poraněného Wereka. Přikročil k němu, položil mu ruce na poranění a vyléčil je. „Ashley? Můžeš na moment, prosím?“ Kývla a dvojice se odpojila od skupiny. Posadili se na malém paloučku.

„Budu mít hodně otázek, Bryane,“ upozornila ho Ashley.

„Tak nejprve ti velmi děkuji, já budu mít jen jednu otázku, kdo začne?“

„Začni ty, to bude asi rychlejší na vyřízení,“ odpověděla.

„Dobrá tedy... Miluješ mě ještě?“ Jeho otázka byla jasná, přesto se nezmohla na okamžitou odpověď. Ashley váhala, Bryan jí v podstatě celou dobu lhal.

„Nevím, hodně mi ale napoví odpovědi na mé otázky,“ řekla nakonec.

„Dobrá, ale nevím, jestli ti na ně budu moci odpovědět.“

„Zkusme to. Kdo jsi? Kdo přesně jsi?“ Dychtila se Ashley po informacích.

„Bohužel jsem slíbil, že se svoji identitu budu snažit utajit, ze všech sil, a já své slovo držím, promiň,“ odpověděl Bryan.

„Tak mi neodpovídej přímo, třeba si to domyslím. Jsi nějaký pokus s DNA Jesicy Warden?“ Bryan se na chvíli zamyslel.

„Dobrá, ano, dalo by se to tak nazvat, ačkoliv raději používám označení Bryan, pokud ti to nevádí,“ odpověděl po chvíli mlčení.

„Promiň, nechtěla jsem tě urazit. Jste nějaká tajná sekta, která usiluje o potlačení vlivu Strážců?“ Vzpomněla si Ashley na Bryanovy postoje vůči Strážcům.

„Ne, nic takového. Spíš čekáme, až se Strážci poučí ze svých chyb. Víc otázek takhle na tělo mi už, prosím, nedávej,“ požádal Bryan.

Vypadal klidně, ale Ashley cítila, že pečlivě váží každé slovo. Vždyť dokáže přemýšlet mnohokrát rychleji, než kdokoliv jiný.

„Dobrá tedy. Zkusím něco méně konkrétního. Jsi z této reality nebo z druhé?“

„Jak se to vezme. Byl jsem v obou stejně často, ale pokud to bereš podle místa narození, tak z té druhé.“

„Proč jsi přijel na Centrum? Proč jsi studoval? Žádná studia přeci nepotřebuješ. Mohl bys přednášet všem profesorům ve vesmíru,“ zajímalo dál Ashley.

„To už jsem ti jednou tuším i říkal. Chtěl jsem poznat, jak to tam chodí. Zkušenosti do života, většinou jsem musel své dovednosti tajit.“

„Doufám, že to není moc na tělo... Znáš Jesicu Warden?“

„Každý zná Jesicu Warden,“ řekl s úsměvem Bryan.

„Ale myslím osobně. Tehdy, když se objevila poprvé Yka, tak jsi ji poznal okamžitě. Já jsem její velká obdivovatelka, ale nepoznala jsem ji hned, když měla jiný účes,“ nedala se Ashley.

„Pak asi nejsi dost velká obdivovatelka, ale dobrá, kdysi jsem ji potkal,“ přiznal nakonec Bryan.

„Kde je teď? Proč nám nepomůže? V druhé realitě ji zemřela matka, tady padl Zar‘Khul. Jak to mohla dopustit, jestli to vidí?“ Nechápala Ashley.

„No asi o tom neví, jsem si jist, že by jinak zasáhla. Nicméně Zar‘Khul zemřel dobrovolně. Chtěl jsem ho zachránit, ale byl proti,“ litoval Bryan.

„Co ti vlastně říkal, když umíral? Tys tomu rozuměl, vidí?“ Došlo nakonec Ashley.

„Ano rozuměl, ale bylo to soukromé, takže se nezlob, když ti to nepovím.“

„Nezlobím se. Jak věděl, že mu budeš rozumět?“ Šťourala dál Ashley.

„Myslím, že jednou mě přistihl, jak se směji jeho vtipu, který říkal kršsky jinému studentovi své rasy,“ vysvětlil Bryan.

„Odpověď na tvou otázku je ano. I když pochybuji, že vše, co jsi mi tu pověděl, je pravda, ale já tě chápu. Víím, že všechno děláš z dobrého srdce. Ano, Bryane, miluji tě,“ vyznala se nakonec. Chlapec ji odpověděl polibkem.

„Nebude trvat dlouho a dovíš se o mně úplně vše, to ti slibuji,“ ubezpečil Bryan Ashley. Ce se vrátila ke zbytku skupiny.

„Co bude teď?“ Chtěla vědět Visar.

„Teď se vrátím do druhé reality a udělám tam pořádek,“ odvětil chlapec.

„Nejsi v plné síle, říkal jsi, že nemáš baterky naplno, bude silnější než ty. Zůstaň ještě nějaký čas tady u nás, aby ses zotavil,“ přesvědčovala Ashley.

„Ne, napáchal tam škody už dost. Yka byla snad už zničena, teď je řada na něm. Strážci nejsou schopni odklidit svůj bordel, někdo to musí udělat za ně,“ trval na svém plánu Bryan.

„Tak vem několik z nás s sebou, určitě bude chtít někdo pomoci,“ nechtěla se Ashley odloučit od Bryana.

„Dobrá tedy, dokážu přenést sebe a čtyři další osoby, půjdu se připravit. Dorfeine, zatím vyberte lidi, kteří půjdou,“ rozdal instrukce Bryan a odešel stranou. Kleknul si na kolena a zavřel oči.

„Je velmi podobný Yce a Jesice. Teď nasává energii. Už alespoň chápu, proč byl tak odrovnaný, když jsme se probrali ve vězení. Ten přístroj byl konstruován především proti takovým, jako je on. S Ykou jsme podobná zařízení testovali. Když to bylo poprvé a nic jsme jí neřekli, tak si ani neuvědomila, že přišla o své schopnosti. Jistě si pamatujete, jak Bryan praštil do těch dveří, určitě myslel, že je jednoduše vyrazí. Měl ale tak málo své energie, že ji nedokázal ani nasát z okolních přístrojů,“ začal Dorfein.

„A sluneční svit je jeden z nejideálnějších zdrojů energie, jak nám kdysi vysvětlila Yka. To mu tedy dodalo sílu zpět. Prozradil mi, že je také výsledkem nějakého pokusu s DNA doktorky Warden,“ dodala Ashley.

„Kolik z vás má z mé dcery pokusného králíka? Alespoň, že Bryan vypadá jako slušný hoch a nevyvádí jako Yka. Zřejmě ta jiná organizace má mnohem vyšší úroveň znalostí než vy, Dorfeine,“ přidala se do rozhovoru Visar.

„Nevím, kdo to je a trochu mě to zneklidňuje, naštěstí to vypadá, že ta organizace chce Galaxii pomáhat. Možná to jsou samotní Předci, kteří tu zůstali a jen ve skrytu pozorují dění, kdo ví. Teď musím vybrat tři lidi, kteří půjdou se mnou do druhého světa. Nějací dobrovolníci?“ Dorfein pohlédl do davu. K jeho překvapení zvedli všichni whoové celou sadu svých končetin. Krom nich se přihlásila už jen Visar, Werek a Ashley.

„Oceňuji váš zájem, stateční whoové, ale pro tuto misi se nehodíte. Půjde s námi Visar, Werek a Ashley,“ rozhodl Dorfein. Po chvíli se vrátil Bryan s tím, že je připraven. Chvíli se mu nelíbilo, že by se Ashley měla vystavovat nebezpečí, ale nakonec ho přemluvili. Přemístili se, bylo to něco úžasného, Ashley nic tak nepopsatelně vzrušujícího nepoznala.

„Jsme na Centru ve druhé realitě, nevypadá to, že by to tu Strážci měli pod kontrolou,“ řekl Bryan poté, co spatřili chaos na ulicích. Nad hlavou jim zuřila bitva, všude létaly jednotky všeho druhu. Ať

už se jednalo o kršské škrtiče, terranské stíhačky a orbestíhačky nebo šišly whoů, ještě výše pak zuřila bitva o orbit planety. Padající bitevníky a křížníky devastovaly celý povrch. Z nedaleké uličky pak vyběhla dvojice žen, jedna z nich držela malé dítě. Za nimi se vynořili dva bigoši, terranští pěšáci, kteří je kryli palbou. Desítka nekropolerů se je snažila polapit. Ženy doběhly k pěťici, která se na bitvu jen nevěřičně dívala.

„Co tu děláte? Utečte přeci!“ Křičela jedna z nich. Pak pohlédla na Dorfeina a udiveně se na něj dívala. Nekropoleři byli zatím drženi v dostatečné vzdálenosti, ale postupně terranské bigošě obkličovali.

„Rychle utečte, musíme sehnat posily!“ Zařval jeden z vojáků. Jeden z nepřátelských nekropolerů na něj ve chvíli nepozornosti vyslal elektrický výboj. Ashley viděla jen šmouhu v barvě Bryanova oblečení a ve vzduchu se jen zaprášilo. Bryan svou nadpozemskou rychlostí doběhl před bigošě a postavil se do rány. Elektrický výboj do sebe vstřebal.

„Teď je řada na mně,“ řekl klidně a všichni nekropoleři odlétli a narazili do zdí za sebou, jako by je udeřila silná nárazová vlna. Ženy a bigoši s údivem v očích jen hleděli na to, co chlapec dokázal.

„Aaaa!“ Zakřičela pak druhá z žen, když se dívala na oblohu. Přímo k nim se řítíl tagrit – kršská mina, používána v dobývání planet. Ani teď Bryan nezaváhal a vytvořil nad všemi energetický deštník, o který se zbraň roztříštila.

„Kdo k čertu jste?“ Zeptal se terranský voják, kterému Bryan zachránil život.

„Přítel, co se tu děje? Co to zuří za boj?“ Vyzvídál Bryan. Bigoš se na něj nedůvěřivě podíval.

„Odkud jste? Právě se Centrální flotila snaží za pomoci vládců Galaxie osvobodit Centrum, které bylo zabráno neznámým nepřítelem. Kolují zvěsti, že se jedná o zběha strážcovské rasy,“ vysvětloval terran.

„Kdo vede odboj, vojáku?“ Začal se ptát Dorfein.

„Strážce Wizard, pane. Podařilo se mu osvobodit ještě dalšího člena Galaktické rady – Strikera. Společně teď vedou flotilu tvořenou nejen jednotkami Strážců. Pomáhají vládci jako císař Artemio nebo

demokraté Titanek a Haskeer. Zatím však prohráváme, nepřítel ovládá nějakým způsobem tři admirály Galaktické správy a tím i jejich armády,“ podával dál hlášení bigoš. Ashley viděla, že se Bryan nad něčím zamyslel.

„Co chceš teď dělat, Bryane?“ Zeptala se ho.

„Ty ženy dostanu do bezpečí, vás šest se pak musí pokusit proniknout do do hlavního sídla. Já zatím půjdu pomoci do bitvy, aby neumírali nevinní.“ Bryan přistoupil k ženám a ty hned zmizely. Ashley se pouze mohla domnívat, že to bylo na nějaké zabezpečené místo. Chlapec se pak podíval nad sebe a vzlétl jako startující raketa. Za několik vteřin zmizel z dohledu.

„Musíme ihned najít Cola, víte, kde je?“ Zjišťoval Dorfein.

„Bude stále uvězněn v hlavním sídle, je velmi dobře chráněno. Nemáme šanci se tam dostat,“ upozorňoval bigoš.

„Znám pár tajných chodeb, následujte mě,“ zavelel profesor a vydal se s ostatními do nedalekého domu. Ve sklepení byl skutečně tajný průlez a po několikaminutové cestě podzemím dorazili na místo, vyšli v Dorfeinově pracovně.

„Budou určitě drženi ve vězení, jak se tam dostaneme?“ Ptala se Visar.

„Nejprve se všichni ozbrojíme,“ začal Dorfein a došel ke skříni, ze které vyndal pistole a paprskomety. Werek ihned sáhl po větší zbraní, Visar s Ashley se spokojili s pistolemi. Dorfein si ponechal paprskomet jako Werek. „Teď se musíme dostat k turbovýtahu a pak už jen sjedeme do vězení. Pak musíme najít Salhezara a zastavit ho.

Na chodbě překvapili skupinku nekropolerů, kteří považovali celou budovu za zajištěnou. Všechny je postříleli a dostali se k turbovýtahu. Nastoupili a zadali vězeňské patro. Protože očekávali nějakou stráž, vytvořili ještě v kabině dvouřadou formaci. Vpředu uprostřed stál Werek a po stranách měl terranské vojáky. Přední řada zaklekla a za nimi se kryli dámy s Dorfeinem. Dveře se rozevřely, střelba začala. Moment překvapení sehrál své a Dorfein už stál u Colovy cely.

„Cole! Co ti to udělal?“ Ptal se profesor. Ashley nahlédla do cely a uviděla Cola v naprosto zbídačeném stavu. Vedle něj se krčil nějaký whoa.

„Ty jsi Whoritz, že? Co se stalo?“ Zjišťoval Dorfein. „Temný ho mučil velmi dlouho. Vy jste z druhého světa?“ Zeptal se pro změnu whoa.

„Ano, o tom později. Měli bychom dostat Cola na ošetrovnu. Divím se, že ještě žije,“ řekl Dorfein a společně s Werekem ho zvedli.

„Je tu Bryan?“ Zachrchlal Cole.

„Ty o něm víš? Jak?“ divil se Dorfein.

„Takže tu je, to je dobře, musí zastavit Salhezara...“ Cole upadl do bezvědomí. Dopravili jej na patro, kde byla ošetrovna. Podle pohledu z oken soudili, že se průběh bitvy začínal vyvíjet ve prospěch Centrální flotily. I to pomohlo, že po cestě nenatrefili na žádné překážky, protože nepřátelští nekropoleři se přeskupili ke vchodu do budovy. Cole dostal ihned všechny potřebné léky, přesto zůstával dál v bezvědomí.

„Nepůjdeme najít náš cíl?“ Navrhla Visar.

„Proč po něm tak toužíte? Vaší verzi z této reality připravilo o hlavu přímo před mýma očima,“ nechápal Whoritz.

„Cole zná Bryana, bude vědět, co dělat,“ uzavřel debatu Dorfein a snažil se přivést druhého Strážce k vědomí. Nakonec se mu to povedlo.

„Co se stalo?“ Ptal se malátný Cole.

„Dorazila sem pomoc z druhé reality, pane,“ ujal se vysvětlování Whoritz.

„Ach ano, vzpomínám si. Bryan tu tedy je?“ Zjišťoval dále Cole. Ashley už byla netrpělivá a chtěla vědět vše.

„Ano je. Vy jste ho stvořili že? Povězte mi oněm,“ naléhala dívka.

„Mýlíte se, slečno. Donedávna jsem o něm nevěděl, ale vím, kdo to je. Kromě samotné Jesicy Warden to je asi jediná osoba, kdo nás může zachránit,“ odpovídal nyní již dobře vypadající Cole. Lékárnička z dílny Strážců byla evidentně na vysoké úrovni.

„Tak kdo to tedy je?“ Přidala se také zvědavá Visar do rozpravy.

„No bude to znít neuvěřitelně, ale je to...“ Colova slova byla přehlušena obrovskou ránou. Někde něco vybuchlo. Všichni vyběhli z ošetrovny.

„Podívejte!“ Zakřičel Werek a ukázal pod sebe. Ošetrovna se nacházela v prvním patře budovy nedaleko vstupní haly. Právě do té ukazoval krcha. Ostatní doběhli k zábradlí, které zabráňovalo možnému pádu dolů. Ve vstupní hale bylo vše zničeno. Uprostřed trosek stál Salhezar se svou přílbou. Okolo leželo několik mrtvol, jednotky Centrální flotily se zřejmě dokázaly probít až dovnitř, kde je temný Strážce zastavil. Dorazily nové jednotky a opatrně obstoupily Salhezara.

„Vy se chcete rovnat mně, nejmocnějšímu v Galaxii?!“ Zařval a začal kolem sebe metat blesky. Jakákoliv snaha zastřelit ho se minula účinkem, proto se vojáci pomalu dávali na ústup. Pak se Strážce pomalu otočil na skupinu, která ho sledovala shora. „Cole se přišel podívat na zkázu své říše?“ Salhezar mávnul rukou, zábradlí se zkroutilo a přitáhnul si všechny k sobě. Zůstali viset ve vzduchu, škrtil je pouhou myšlenkou.

„Nevyhraješ, synu,“ vydal ze sebe Cole. Ashley pomalu omdlévala.

„Nevyhraji? Že ne? Kdo by se mi teď mohl postavit? Teď jsem více, než kdokoliv jiný ve vesmíru. Upravil jsem krev Jesicy a píchnul si ji. Efekty jsou trvalé, takže jsem bůh. Nevím, jak se vám podařilo přerušit moji kontrolu nad mými hračkami, které veleli flotile, ale je to jedno, teď už žádnou armádu nepotřebuji. Muhehe,“ vysmíval se Salhezar. Ashley se přestala cukat a zavřela oči.

Když je otevřela, stála na louce, kolem proudila řeka.

„Zase tady?“ Zeptala se sama sebe.

„Zase, Ashley,“ ozval se za ní známý hlas. Opět jej doprovázela ozvěna a obraz byl rozmazaný.

„Teď už asi zemřu, že? Nebo mě zachrání Bryan?“ Otočila se a pohlédla na něj smutně.

„*To záleží na tobě, Bryan to pravděpodobně nestihne, takže budeš možná muset zapracovat ty.*“

„Já? Jak já, já nic neumím,“ divila se dívka.

„Nemusíš Salhezara porazit, stačí ho zdržet. Koluje ti v krvi Jesičina krev. Pro tebe není důležité, jak to udělat, ale uvědomit si, že to dokážeš. Stejně jako uzdravení se,“ vysvětloval cizinec.

„Kdo vlastně jste?“

„Někdo, na koho se už asi zapomělo. Věř mi, že kdybych dokázal komunikovat s někým jiným, tak bych tak činil, bohužel, jak již víš, je to hodně obtížné.“

„Můžete být konkrétnější v tom, kdo jste? Třeba jméno?“ Nedala se Ashley.

„Terrané nejsou moc důvtipní. Pamatuješ si, co řekl Zar'Khul, než vydechnul naposledy?“ Odpověděl cizinec otázkou.

„Že vidí světlo v tunelu?“ Vzpomínala Ashley.

„Myslím to, co řekl Bryanovi,“ pomohl neznámý muž.

„Bylo to něco kršsky, nerozuměla jsem tomu. Bryan to také nevěděl, nepřikládala jsem tomu velkou váhu,“ vzpomínala Ashley.

„Porozumění je klíčem k tvým skrytým schopnostem. Bryan rozumí téměř všem jazykům v Galaxii, a kdyby náhodou nějaký jazyk neznal, naučil by se ho během několika vteřin. Bryan tedy kršsky dokáže mluvit,“ vysvětloval neznámý muž, když o tom Ashley přemýšlela, obraz cizince začal trochu zrnit, pak se zase ustálil.

„Co se stalo?“ Nechápala.

„Začínáš chápat a tvá mysl se opět uzavírá, protože brzy se tvé tělo uzdraví.“ Vysvětloval trpělivě cizinec.

„Takže Zar'Khul řekl něco důležitého o Bryanovi. Jak ale mohl něco vědět? Co mu řekl a proč mi Bryan lhal?“ Neuměla si to stále vysvětlit Ashley.

„Můžu pozorovat svět jeho očima a někdy cítím i jeho pocity. Nedělalo mu dobře ti lhát, ale musel, protože by ti jinak prozradil, kdo je. Osobně si myslím, že by se nic nestalo, ale je to jeho volba.“

„A kdo tedy je? Co řekl Zar'Khul?“

„To je, drahá Ashley, klíčem k tvému životu. A odpoví ti to možná i na otázku, kdo jsem já. Zar'Khul tehdy řekl: Já vím, Bryane. Máš oči po matce a postavu otce.“ Ashley jen překvapením otevřela ústa.

Držel ji pevně ve vzduchu a smál se. „Holčička nám omdlévala. Jen ještě chvíli vydrž a vychutnej si se mnou mé vítězství.“ Pocit

překvapení vystřídal pocit hněvu, to se odrazilo i na dívčině tváři. Máchl rukou vzduchem a k údivu všech Salhezar odlétl a zastavil se až o nejbližší zeď. Všichni, které Strážce doposud škrtil, dopadli na zem a přihlíželi.

„Nevím, jak jsi to dokázala, ale teď...“ Salhezar svou myšlenku nedokončil.

„Teď co?“ Zeptal se Bryan, který se objevil v místech, kde kdysi býval vchod do budovy.

„Ty? Nezabil jsem tě snad? Svůj omyl budu muset napravit,“ zuřil Salhezar a vyslal k Bryanovi výboj energie. Ten jej však odrazil a Strážce měl co dělat, aby nečekanou ránu ustál. „Ona měla v sobě dávku krve té Wardenovic holky, to chápu, že může mít dozvuky sil, které získala, ale kdo jsi k čertu ty?“ Bryan se na chvíli zamyslel.

„Většina přítomných mě zná jako Bryana Orlena, studenta Centrální university Strážců v druhé realitě,“ začal klidnou řečí chlapec, ale poté zvážněl. „Doprovádky se jmenuji Bryan Brock Warden, syn Brocka Zarwase a Jesicy Warden. Zabil jsi mi mou babičku v této realitě, popravil jsi i mého učitele Whe'Allesara a chtěl jsi ublížit dívce, kterou miluji. Obvykle bývám klidné povahy, ale nyní jsem našťvaný, velmi našťvaný. Vždy jsem bojoval jen v obraně, ale tebe bych pronásledoval klidně až na konec světa, jen abych tě ztrestal, Salhezare.“

„Tak to je mi překvapení, to bys mi mohl říci, kde máš matinku, protože až zabiji tebe, rád bych si s ní popovídal. Ztratila muže, matku, brzo ztratí i syna a... druhou matku, hehe, jaká to tragédie, ale dost slov, chlapečku. Teď bude boj!“ Vykřikl šíleně Salhezar. Vrhнул se bleskovou rychlostí na Bryana, který ale uhnul. Oči mu začaly modře zářit. Chvilí se oba neúspěšně snažili zasáhnout jeden druhého. Ashley se snažila Bryana podpořit i svými schopnostmi, ale nedařilo se jí je vyvolat. Bryan přece jen nevypadal, že je ve stoprocentní formě a jeho soupeři se povedlo jej chytit a vlétnout s ním do vzduchu. Přihlížející viděli jen, jak dvojice bojovníků mizí ve stropě. Ashley si domyslela, že Salhezar Bryanem napřed probourává jednotlivé stropy podlaží.

„Jak vy znáte Bryana, pane Cole? Mám vnuka a nevím o tom, doufám, že svou dceru ještě někdy uvidím, abych jí pořádně vyčinila,“ řekla po chvíli velmi udivená Visar.

„Jen o něco déle než vy. Byl s námi zavřený velmi podivný whoa, který, jak Bryan řekl, byl jeho učitel. Také ho mučili, ale nikdy z něj nic nedostali, pokud vím. A když umíral, pohlédl mi do očí a já jen v hlavě slyšel básničku: *Když svého muže oplakala, Jesica u mě přebývala, mladá matka se z ní stala, svého syna světu dala. Bryan se chlapec jmenuje, v druhém světě teď cestuje, jak se doví o vašem synu, postaví se tomu zločinu.*“ Když to Cole vysvětlil, ozvala se rána a vzduchem létalo kamení. Přítomní se podívali doprostřed toho, čemu se dříve říkalo vstupní hala, všude se prášilo. Ashley zahlédla obrys postavy, nemohla však s jistotou rozhodnout, zda to byl Bryan nebo Salhezar. Postava se, vymotala z kouřového mraku, Ashley se ulevilo, byl to Bryan. Celý zkrvavený, potlučený a unavený, ale živý ji padl do náruče.

„Co ti je? Budeš v pořádku, co se stalo se Strážcem?“ Vyzvídala Ashley.

„Snad je mrtvý, nevím. Byl příliš silný, ale snad jsem ho porazil,“ oddechoval zhluboka Bryan.

„To si jen přeješ, chlapče,“ ozval se Salhezar. Prach usedl a Strážce vstal z prostředku kráteru. Také krvácel ze všech možných partií těla, ale na rozdíl od Bryana působil dojmem síly a sebevědomí. „Skončeme to jednou provždy.“ Bryan se po Salhezarových slovech postavil s bolestmi čelem k němu.

„Jak si přeješ...“ Odpověděl chlapec. Temný Strážce zaťal obě pěsti a objevila se kolem nich již známá záře energie. Bryan byl vysílený, Ashley cítila, jak se snaží nasát co nejvíce energie ze svého okolí. Světla poblikávala, jak se jim nedostávalo elektřiny. Pak se to stalo, oba proti sobě vrhli své síly. Paprsky se střetli uprostřed mezi nimi, začala přetlačovaná. Jeden z přihlížejících bigošů se pokusil napadnout Salhezara, ale když se přiblížil na několik metrů, zapotácel se a v bolestech upadl na zem. Na jeho těle se objevily známky popálenin a po chvíli už nezbylo žádné tělo, na kterém by se

mohly najít nějaké známky poranění. Nikdo jiný se neopovážil přiblížit k temnému Strážci.

Oba dva měli výraz soustředění, se zatnutými zuby se pokoušeli přetlačit jeden druhého. Strážce měl navrch, Bryan se už musel zaklánět, jak se Salhezarovi dařilo přiblížit svůj energetický proud ke chlapcovu tělu. Bryan se ale nevzdával, všechny přístroje v okolí přestaly pracovat, potřeboval každičkový kousíček energie. Někteří z přihlížejících začali omdlévat i Ashley cítila, jak slábne, Bryan nasával energii i z živých bytostí. A byl to tento okamžik, kdy se Bryan dostal ze záklonu do normálního postoje a nyní to byl Salhezar, ke komu se přibližovala nakumulovaná energie z místa, kde se střetávaly proudy energií jednotlivých soupeřů.

„Neeeeee!“ Zařval Salhezar v okamžiku, kdy do něj pronikla veškerá energie. Bryan se únavou skácel k zemi. Salhezar zalapal po dechu a nepřítomně se díval před sebe. Padl na kolena a dokonce i z jeho celých černých očí se dalo vyčíst, že má strach. Nemohl se nadechnout, byl příliš přehlcen energií, kterou byl zasažen. Obklopila ho záře a místnost se vyplnila teplem.

„Co se děje?“ Zeptala se Ashley, která přiskočila k Bryanovi.

„To samé, co stalo Yce. Je přehlcen energií a nedokáže ji uhlídat. Vybouchne a bojím se, že exploze bude obrovská. Větší než u Yky, podstatně větší,“ chraptěl zkrvavený Bryan.

„Jak větší? Zničí to celou budovu? Musíme do bezpečí, rychle,“ vyzval Cole ostatní.

„Salhezar zničí celou planetu, možná celou soustavu. Na evakuaci je pozdě,“ zastavil ho Bryan. Zem se začala otřásat, kolem Salhezara se začaly tavit kovové předměty. Ashley se rozplakala a přitiskla se k Bryanovi.

„Jsem šťastná, že jsem tě poznala a hrdá na to, že jsem ti mohla pomoci,“ řekla smutně Ashley.

„Miluji tě, Ashley, škoda, že jsme se nemohli potkat za jiných okolností,“ litoval chlapec.

„To je konec s Galaxií, jak ji známe, zničí všechny Strážce. Nikdo pak neudrží řád, ale pořád lepší, než kdyby vládnul on. Miloval jsem ho, byl to můj syn,“ sklopil hlavu Cole.

„Teď budou psát historii tohoto vesmíru jiné rasy, než jsou Strážci,“ řekl Dorfein.

„Pamatuješ, Ashley, jak jsem ti říkal, že ne všechny příběhy mají šťastný konec?“ Zeptal se Bryan. „Alespoň miliardy jiných životů dostanou šanci na šťastný konec.“

„To, že všechny příběhy nekončí dobře, neznamená, že ten váš tak neskončí,“ ozval se ženský hlas od místa, kde klečel zářící Salhezar. Ashley ten hlas znala, patřil dívce, kterou již potkala. Na Salhezara se dívala žena v rudé kombinéze. Yka si měřila temného Strážce pohledem. Vypadala skoro stejně, jako při posledním shledání, jen měla delší vlasy.

„Ty? Jak jsi to přežila? Přišla ses pobavit?“ Vyprskla ze sebe Ashley. Yka se na ní nechápavě podívala.

„Tak nejdříve uhasím tady tu zelenou supernovu a pak si můžeme vyříkat ostatní věci,“ odpověděla s klidem Yka. Sundala si rukavice od kombinézy a položila ruce na Salhezarovu přilbu. Zavřela oči a pomalu se nadechovala tak, jak absorbovala smrtenosnou energii do sebe. Když skončila, svalil se Salhezar bez známek života na zem.

„Tak teď nás zabiješ? Teď, když jsi nechala své jediné soupeře pozabíjet se mezi sebou?“ Ashley se postavila a beze strachu hleděla své sokyni do očí. Ostatní jen přihlíželi.

„Za chvíli se ti budu věnovat, děvče, teď je však na řadě Bryan,“ odpověděla rudovlasá dáma.

„Nedovolím ti ublížit mu!“ Ashley si stoupla do cesty a naivně dala ruce před sebe a zaujala bojový postoj.

„Bryane, neřekl bys, prosím, tomu děvčeti, aby šlo stranou? Asi se zbláznila, ale chce se mnou prát. Copak mě nezná?“ Divila se žena.

„Ashley? Dovol, abych ti představil svou matku Jesicu Warden. Mami, tohle je Ashley, má dívka,“ uvedl vše na pravou míru Bryan. Všem se ulevilo, Ashley nemohla najít slov.

„J-Já se o-omlouvám, netušila jsem,“ vykoktala ze sebe Ashley. Vypadala pořád mladě, nezestárla, proto si ji spletla.

„To je v pořádku, někdy se lidi poblázní, ale imponovalo mi, jak ses mi postavila. Taková statečnost, to se mi líbí. Podle toho, co jsem

viděla, když jsem dorazila, musím říci, že si můj syn vybral dobře,“ zalichotila Jesica.

„Mami, je to komplikovanější, vše ti vysvětlím, ale potřebuji se trochu zotavit,“ řekl Bryan.

„To nebude problém, když mi už nikdo nebrání,“ usmála se Jes a přiklekla k Bryanovi. Položila mu ruce na hrudník a chlapec se začal uzdravovat. Po půlminutě vypadal až na zkrvavené oblečení úplně normálně. Pak se podíval své matce do očí a oba chvíli setrvali v zaujímané pozici.

„Vy jste se mě opovážil klonovat, Dorfeine? Kde se ve vás vzala ta drzost?“ Zahřměl najednou Jesičin nahněvaný hlas. Ashley si domyslela, že si s Bryanem telepaticky promluvili, přičemž jí on vše převyprávěl.

„Uvědom si Jessico, že jsme neměli na výběr, Galaxie byla v ohrožení, ty jsi nás opustila. V tomto případě účel světil prostředky,“ hájil se Strážce.

„Takže je to má vina?“ Podívala se Jes tázavě na profesora. Pak si všimla vedle v bezvědomí ležící Visar, své matky, která omdlela při Bryanově nasávání energie z okolí. V okamžiku byla u ní a probrala ji. Naštěstí byla v pořádku, jen ji postihla únava.

„Jesico? Dceruško, kde jsi byla? Měla jsem o tebe takový strach,“ rozplakala se Jesičina matka.

„Promiň, že jsem odešla, ale snažila jsem se najít některé odpovědi. Chtěla jsem najít své opravdové rodiče, tak jsem vyhledala Předky, aby mi pomohli. Doufala jsem, že bude něco v mé nejzazší paměti. Předci ale nyní žijí velmi daleko odtud, proto jsem nebyla v obraze, co se zde děje, jinak bych dorazila mnohem dříve,“ omlouvala se Jes. Ashley si až teď uvědomila, že Jesica Warden byla nalezena jako batole na jedné z obchodních planet Galaktické správy. Tehdy se ji ujala Visar.

„A našla jsi, co jsi hledala?“ Zeptala se Visar.

„Ne, zatím ne a asi nic najít nedokáži. Nevím proč, ale je tam nějaká nepřekonatelná zeď, která mi brání proniknout dále do hloubky. Asi to nejsou moc hezké vzpomínky, že mi je mé tělo odmítá vydat. Ale to je teď jedno, jsem zpět. Spěchala jsem, jak

nejrychleji jsem mohla poté, co mi můj syn poslal vzkaz, že je mě tu potřeba,“ uklidnila svou matku Jesica. Ashley mezitím pohlédla na Bryana.

„Nemusel jsi mi tolik lhát, Bryane,“ pronesla spíše už v žertu.

„No snažil jsem se ti lhát co nejméně,“ hájil se chlapec.

„No nemusel jsi mi třeba říkat, že jsi výsledkem pokusu s matčinou DNA,“ namítla Ashley.

„Tak v tom jsem nelhal. Jestli budeš mít zájem, můžeme si podobný pokus někdy vyzkoušet,“ rýpnul si Bryan. Werek se začal hlasitě smát.

„No jen počkej,“ varovala Ashley. Nyní byl však zvědavý Cole.

„Mám na vás, doktorko Warden, několik otázek a byl bych rád, kdybyste mi na ně i odpověděla,“ řekl slušně.

„Záleží, co to bude za otázky. Jistě chápete, že má důvěra ve Strážce utrpěla vážné rány. Znam většinu vašich tajemství, věděla jsem, čeho jste schopní, ale že zajdete tak daleko, to jsem netušila,“ odpověděla trochu podrážděně Jes.

„Zajímá mě, kdo byl ten záhadný whoa, který mi řekl o Bryanovi, ale co je důležitější... Zůstanete nyní s námi a budete nám pomáhat?“ Všichni po Colových slovech upřeli zrak na Jesicu.

„Na první otázku vám neodpovím ne proto, že by na ni odpověď nevěděla, ale proto, že si to znát nezasloužíte. Zůstanu tu jenom chvíli, abych pomohla vyléčit těžce raněné. Pak se opět stáhnou do ústraní a víte proč, Cole? Protože sem nepatřím ani já, ani můj syn. Můžeme žít mezi vámi, ale vy byste po nás chtěli zázraky. A to je ten největší problém současné společnosti. Už teď si nevážíte toho, co máte a co by se z vás teprve stalo, když byste dostali vše naservírováno pod nos. Obyvatelé Mléčné dráhy se musí nejprve dokázat postarat sami o sebe, ale nejdůležitější je, aby se Strážci dokázali vypořádat se svou minulostí, tím nemyslím jen vašeho syna, Cole.“ Jesica mluvila velmi emotivně. Velký důraz pak kladla na chyby v minulosti, které Strážci dělali.

„Nic o životě nevíš, kdybys...“ Snažil se Dorfein vnořit do debaty, ale Jesica ho utnula.

„Viděla jsem víc, než si jenom dokážete v té nejživější fantazii představit. Navštívila jsem vesmíry, o kterých se vám ani nesnilo. Zažila jsem něco, co vy stěží můžete, tak mi neříkejte, že nic nevím, Dorfeine,“ ohradila se.

„Tolik tě vzala smrt Brocka? Mně ho také bylo líto, ale nemusí kvůli tomu trpět i zbytek vesmíru,“ oponoval dál profesor.

„Važte slova, Dorfeine. Brocka jsem milovala a vždy budu. On mi dodal nový pohled na svět a dělám přesně to, co by udělal on. Zůstal by v ústraní,“ zvážněla ještě více Jesica.

„A nebylo by od věci odpoutat se od minulosti? Přece jen, minulá přítomnost se již nebude opakovat,“ nedal se Dorfein.

„Ehm, promiňte, že vám skáču do řeči,“ ozvala se Ashley.

„Copak děvče, tady se Strážci už jsem skončila,“ uklidnila se Jesica.

„Jde o vašeho muže Brocka. Jste si jistá, že je mrtvý?“ Zeptala se dívka.

„Ashley, kdyby můj otec byl naživu, už by tu určitě byl,“ odpověděl Bryan. Jesica však zbystřila.

„Pověz mi, proč si myslíš, že není mrtvý?“ Optala se.

„Mluvila jsem s ním. Zní to neuvěřitelně, já vím, ale byl v mém snu. Poprvé, když mě Bryan zachránil na lodi a já umírala. Říkal, že pomocí mocných bytostí, jako jste vy, se dokáže dívat na svět jejich očima, ale že s vámi nemůže mluvit, protože, máte příliš uzavřenou mysl. Podruhé jsem s ním mluvila ve své hlavě, když jsem sama měla chvíli nadlidské schopnosti a ve stresu je prý mysl také otevřená. Tehdy mi řekl, že Bryan není mrtvý, jak jsme si mysleli a na poslední chvíli jsem ho odtáhla na slunce, kde načerpal sílu. Potřetí jsem s ním mluvila ani ne před půl hodinou, kdy mě Salhezar dusil a já zase umírala. Tehdy mi jasně naznačil, kdo je, když mi řekl, že Bryan má oči po vás, ale tělo po otci.“ Ashley byla velmi nervózní, ale podařilo se jí vše vysvětlit pomalu, ale jasně.

„To byla Zar'Khulova poslední slova,“ podíval se velmi překvapeně Bryan na svou matku. Jesica stála jako přikovaná. Pak zavřela oči. Chvíli se nic nedělo, pak jí ale začaly téct slzy po tvářích.

„Děkuji ti, Ashley, ani nevíš, co jsi pro mě udělala,“ řekla Jesica ještě se zavřenýma očima.

„Co se stalo, mami?“ Ptal se Bryan.

„Tvůj otec žije, je ale uvězněn v subprostoru, teď jsem s ním mluvila. Je na tebe i na Ashley pyšný,“ otevřela Bryanova matka oči. Slzy štěstí dále tekly proudem.

„Uvězněn? On?“ Divil se chlapec.

„Může kdykoliv odejít, ale mělo by to katastrofické následky. Drží reality v bezpečí, když by odešel, jedna by úplně zanikla. Nechce mít na svědomí zánik jednoho celého světa,“ vysvětlovala Jes.

„A my za ním můžeme?“ Zajímal se Bryan. Ashley si všimla, že čeká na odpověď, jako když dítě čeká na pamlsek.

„Kdykoliv, synku, kdykoliv,“ brečela štěstím Jesica.

„Tak na co čekáme? Pojd'me,“ navrhl Bryan.

„Nemusíme jít jen my dva. Whoritz, můj věrný příteli, byla bych ráda, kdybys mě doprovázel,“ řekla Jesica. Whoritz, který si asi pomalu začal myslet, že na něj jeho nejlepší kamarádka úplně zapomněla, vyskočil radostí a objal Jesicinu nohu.

„Wereku, můj skoro bratře v boji, půjdeš se mnou? Po Zar'Khulovi budeš teď ty největším kršským hrdinou a vzorem pro mladé,“ zval Bryan svého kršského kamaráda, se kterým si zpočátku vůbec nerozuměl.

„Velmi rád poznám toho největšího hrdinu, tvého otce,“ souhlasil Werek.

„A ty, Ashley? Nyní znáš o mně úplnou pravdu. Teď je ten okamžik, kdy se můžeš rozhodnout. Stále si myslíš, že jsem dobrá partie? Žít v ústraní, nebýt v záři reflektorů, dokázala bys to pro mě?“ Zeptal se Bryan. Ashley na chvíli zavzpomínala na dobu, kdy žila v paláci s početným služebnictvem. Zdálo se jí, že vzpomínala snad na minulý život nebo na mnoho let vzdálenou minulost, přitom to nebylo tak dávno. Ale věděla, co chce.

„Cokoliv, Bryane,“ souhlasila a přitiskla se k němu. „Ale někdy zajdu za rodinou a starými přáteli na návštěvu.“

„Jistě,“ usmál se Bryan. „Tak můžeme vyrazit. QX je v jedné laboratoři, vezmu ho s sebou. Ještě bych ale někoho chtěla mít u sebe,“ řekla Jesica. „Mami?“ Visar Warden přistoupila ke své dceři a objala ji. Pak se tam, kde stály dvě terranky, whoa, krcha a dvě nadlidsky silné bytosti, zavířil jen vzduch, zmizeli. Dorfein se instinktivně podíval na místo, kde ležel Salhezar, ale i předmět, který chtěl vyzkoušet, byl pryč. Temný Strážce již helmu neměl, Jesica ji musela vzít s sebou.

\* \* \* \* \*

„Neeeeee!“ Zakřičel Salhezar a tělem mu projela ostrá bolest poté, co pohltit nakumulovanou energii. Nemohl se nadechnout, nevnímal okolí. Podlomila se mu kolena a on věděl, že přišlo to, co považoval za nemožné – byl poražen. Cítil, jak mu buší srdce jako o závod, bylo mu horko, potil se. Viděl, jak ho obklopuje záře, jak z něj sálá teplo. Dechu se mu pořád nedostávalo. Bylo mu jasné, že opouští svět živých.

Již neviděl skrze záři, která ho obklopovala, uši už měl spálené, nic tedy neslyšel, ale ucítil, jak ho někdo přes přilbu chytá za hlavu a najednou se stalo něco pro něj zvláštního. Byl s někým propojen, s někým, kdo byl ještě mocnější než on sám. Nevěděl, jak je to možné, asi tím, že umíral, domýšlel si Salhezar. Pak v oné mysli něco spatřil. Něco, co ho velmi překvapilo. Ne každý příběh má šťastný konec, ale málokdo ví, že temný Strážce Salhezar zemřel šťastný.

## THE END

# Obsah

|                                     |    |
|-------------------------------------|----|
| Část první: Ozvěny neznáma .....    | 1  |
| Prolog .....                        | 2  |
| I. Koloběh života .....             | 4  |
| II. Známký života .....             | 8  |
| III. Křemíková záchrana .....       | 12 |
| IV. Šeptající cizinec .....         | 16 |
| V. Dvě linie .....                  | 20 |
| VI. Návrat .....                    | 26 |
| VII. Artefakty .....                | 29 |
| VIII. Večeře .....                  | 34 |
| IX. S vypětím všech sil .....       | 39 |
| X. Praštěný whoa .....              | 43 |
| XI. Ozvěny neznáma .....            | 49 |
| Část druhá: Přítomná minulost ..... | 54 |
| Prolog .....                        | 55 |
| I. Porada .....                     | 57 |
| II. Konvergence života .....        | 64 |
| III. Nové možnosti .....            | 69 |
| IV. Zrádná nenávisť .....           | 75 |

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| V. Sabotáž.....                           | 80  |
| VI. Pod rouškou bílého dne .....          | 87  |
| VII. Křehká nesmrtelnost .....            | 96  |
| Část třetí: Minulá přítomnost.....        | 107 |
| Prolog .....                              | 108 |
| I. Císařova dcera .....                   | 109 |
| II. Rána holí.....                        | 113 |
| III. Výlet .....                          | 117 |
| IV. Válka mloků.....                      | 124 |
| V. Převrat .....                          | 133 |
| VI. (Ne)splněný sen .....                 | 144 |
| VII. S.P.N.....                           | 157 |
| VIII. Temná minulost .....                | 165 |
| IX. Ne každý příběh má šťastný konec..... | 176 |